DE LIEFSTE VAN ONS CLUBJE

DOOR

F. H. VAN LEENT

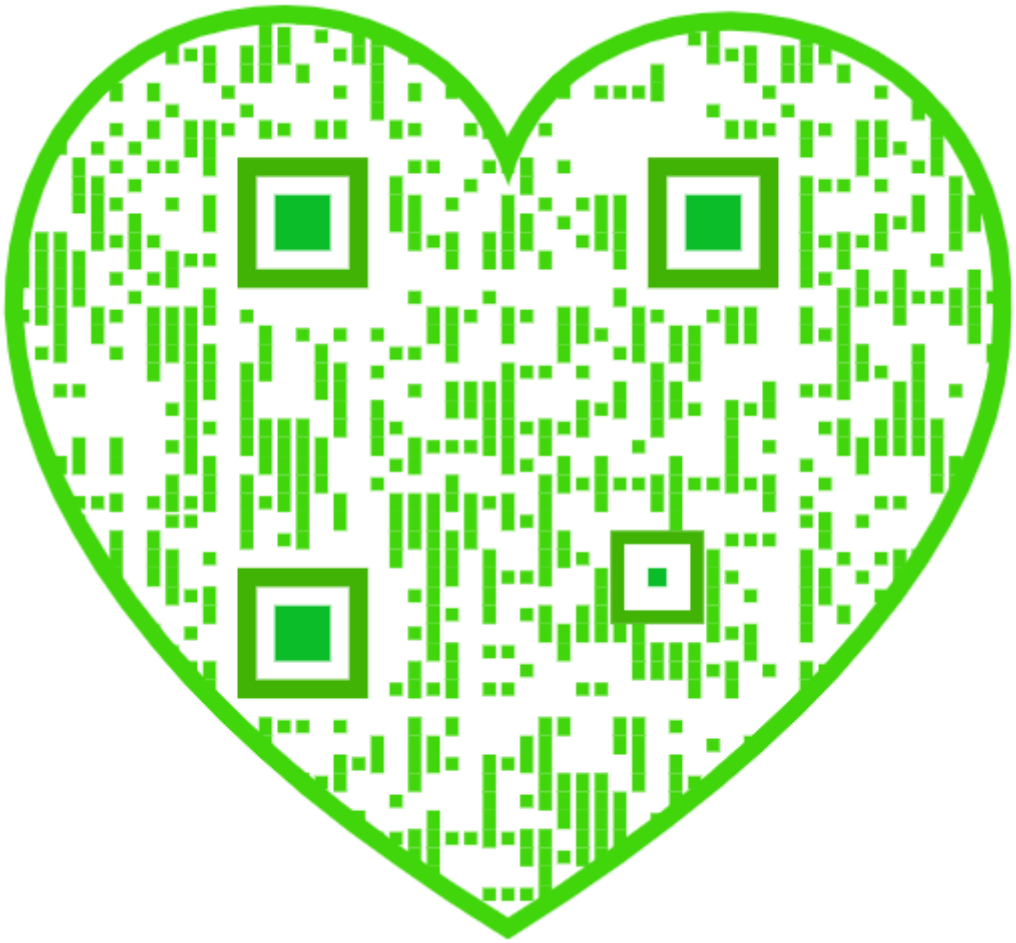

DE LIEFSTE VAN ONS CLUBJE.

„En nu, lieve, beste papa! hebt u er zeker eens ernstig aan gedacht." — Bladz. 4.

DE LIEFSTE VAN ONS CLUBJE.

Een vertelling voor Meisjes.

VRIJ BEWERKT NAAR 'T HOOGDUITSCH

DOOR

F. H. VAN LEENT.

Schrijver van: „Mijn broeder en Ik"; „Angelica en Clothilda"; „Elsje v. d. Boschwachter"; „Twee Nichtjes" enz. enz.

Met 4 platen, naar teekeningen van C. Koppenol.

Motto: Eenvoud is het onverderfelijk versiersel
van een zachtmoedigen en stillen geest.
CORELLI: „Een ware man Gods."

SCHOONHOVEN,
S. & W. N. VAN NOOTEN.
1906.

EERSTE HOOFDSTUK.

PAPA GEEFT ZIJNE TOESTEMMING.

„mijn kind zijn Pa,
behoort nu tot 't Verleden – "

Een schoone herfstdag neigde ten avond. Aan den zacht blauwen hemel dreven lichte nevelwolkjes op den adem van een westenwindje. De horizon zwom in een zee van goud en purper en weerspiegelde in de vensterramen der villa's. In de huiskamer van de bel-étage van een dezer villa's vinden we den huisheer, majoor Weenink, gezeten, die zoo even van een militaire inspectie thuis was gekomen. Verschillende kleine verdrietelijkheden hadden hem ontstemd en aan de eenzaamheid boven een gezellig huiselijk samenzijn de voorkeur doen geven. Het schemeruurtje, hem anders zoo welkom, brak aan, en licht-grauwe schaduwen gleden langs de meubels om de tafel, die met een fraai bewerkt kleed overdekt was. De kranige huisheer, in een hoek der canapé gezeten, scheen in diep gepeins verzonken, doch werd plotseling gestoord door Eva, zijn eenig dochtertje, dat, na een vluchtigen blik op het gelaat harer papa te

hebben geworpen, zich voorgenomen scheen te hebben, diens muizenissen eens te gaan verjagen. In een oogwenk lag zij aan zijn zijde geknield, en hem met stralende blikken aanziende, onthaalde zij hem op zulk een stroom van lieve, vleiende woordjes, dat de sterke krijgsman eindelijk de vesting overgaf en met een gullen lach haar blijmoedige scherts beantwoordde.

Eva was een levendig, onbezonnen bakvischje, ongeveer 16 jaar oud. Zij bezat een fraai gevormd gelaat, door lange blonde krullen omlijst, en een paar donkerblauwe oogen, die, vooral op haar papa, een magnetischen invloed uitoefenden. Zij beloofde een bloeiende schoonheid te worden en daar zij zich hiervan bewust was en er bijwijlen niet weinig trotsch op was, kon het niet anders of haar verstands- en gemoedsontwikkeling moest er groote schade door lijden en dat was zeer te bejammeren, omdat zij van nature een rein en ontvankelijk hart bezat en bevoorrecht was met een rijken aanleg; maar zij dacht er niet aan de rijke gaven, haar geschonken, te ontwikkelen en leefde er maar dartel en onbezonnen op los.

„En waarom," dacht zij in haar ijdelheid, „zou ik mij daartoe inspannen en meer nut trachten te trekken van het onderwijs mij gegeven?" Was zij niet de lieveling van alle huisgenooten en het eenige dochtertje van haar papa, die al zijn best deed haar meer te vertroetelen dan goed voor haar was? Waren niet allen waar zij meê omging vriendelijk tegen haar, ofschoon zij op school tot de middelmatige leerlingen behoord had en zoowel daar als thuis menigmaal aanleiding tot berisping gegeven had? Waartoe zou het ook noodig zijn, zich nog in te spannen met taalstudie en andere wetenschappen aan te leeren, waarvan zij een afkeer had?" meende zij. Zij had haar schooltijd nu immers achter zich en mocht

zich dus volwassen heeten, al wilde haar mama het niet toestemmen en al noemden de menschen, waar zij gewoon was aan huis te verkeeren, haar ook „de kleine Weenink", eene geringschatting, die zij, Eva, zeer onaangenaam vond. 't Viel niet te ontkennen, dat zij nog heel wat groeien moest alvorens zij de lengte van hare mama zou bereikt hebben, en nu ja, als haar mama alleen daarop het oog had als zij haar, Eva, nog niet volwassen heette, dan moest zij dat natuurlijk toestemmen; en hoe lang zou het nu nog duren eer zij, als volwassen meisje, rijp zou zijn voor het leven en in gezelschappen mocht verkeeren? O, hoe wenschte zij dien tijd te kunnen bespoedigen. En zie, geheel onverwacht had zich een gunstige gelegenheid voorgedaan, om een begin aan de vervulling harer wenschen te geven, die zij niet ongebruikt mocht laten voorbijgaan. Maar, het hoofd des huizes had er niet van willen hooren en, ondanks mama's voorspraak, beslist geweigerd zijne toestemming te verleenen. Nu, echter, nu zij wist dat zij haar papa geheel alleen zou aantreffen, wilde zij nog eens een laatste poging beproeven. En als hij nu maar niet zoo vreeselijk stijfhoofdig was, zou zij niet ophouden hem te vleien en lieve naampjes te geven, tot hij er eindelijk wel toe zou moeten overgaan om haar verlangen in te willigen.

Wat zij dan verlangde?

Wel, eenige familiën, waarmeê hare ouders bevriend waren, hadden onderling een danscursus saamgesteld, in 't belang harer bijna volwassene dochters. De meest geschikte onderwijzeres der stad, eene kleine, bejaarde, maar levenslustige française, wier vader vroeger balletmeester was geweest, was daarvoor aangesteld geworden.

De danslessen zouden gegeven worden in de ruime danszaal van de woning der onderwijzeres, en om nu

een uitgelezen gezelschap te vormen zouden er geen onbekenden worden toegelaten. Men wilde dat het een „onder ons" zou blijven en daar de mama's onderling dit zoo besloten hadden, kon men er zeker van zijn, dat bij iedere dansles een der mama's daarbij tegenwoordig zou wezen, om de jonge meisjes onder haar toezicht te nemen. En toen dat alles met algemeen goedvinden geregeld was, had Eva, geheel onbedacht, hare toestemming gegeven om er aan deel te nemen. En dat had zij niet mogen doen zonder er hare ouders kennis van te hebben gegeven. Vandaar dat hare papa, toen Eva hem zulks meêdeelde, haar met ernst het verkeerde harer handelwijze onder het oog bracht en vast besloten scheen zijne toestemming voor de danslessen te moeten weigeren.

Mevrouw Weenink daarentegen had geen reden gevonden Eva's handelwijze af te keuren; haar dochter was den volwassen leeftijd nabij en geen kind meer, en dus oud genoeg om van tijd tot tijd zelve eens te beslissen wat zij gaarne tot haar uitspanning zou verkiezen. Maar — de wil van haar echtgenoot was wet in huis, en als deze eens „neen" had gezegd, dan moest er heel wat gebeuren om diens meening te kunnen wijzigen.

En zoo geschiedde het dat Eva, gesterkt door mama's bijstand, haar papa in de huiskamer ging opzoeken, vast besloten om de gewenschte toestemming te veroveren.

't Was een lieve verschijning, zooals zij daar naast haar vader lag neergeknield, de blanke, gevulde handjes op zijn knieën gevouwen.

Met een paar oogjes, tintelend van levenslust, staarde zij hem in 't gelaat, zeggende: „En nu, lieve, beste papa, hebt u er zeker eens ernstig aan gedacht om je lief Eefje dansen te laten leeren, niet waar?"

„Ik kan mij moeilijk daarin denken, kleintje. Ik acht

het volstrekt onnoodig om je aan dien danscursus te laten deelnemen," bromde de majoor. „Ieder gezond meisje kan uit haar zelve wel op de maat der muziek rondspringen," vervolgde hij, „gij waart nauwelijks vier jaar oud of gij verstond die kunst reeds."

„Maar zonder de regels der kunst rondspringen, is nog geen dansen, lieve papa, dat weet u ook wel, al houdt ge u maar van den domme."

„Zeg, kleine wijsneus, wat is dansen anders dan in een derde of vierde maat ronddraaien. In een cirkel ronddraaien blijft de hoofdzaak en de min of meerdere bevalligheid hangt van den persoon af, en daar blijf ik bij."

„Neen, paatje, dat ben ik niet met u eens; om rond te draaien is geen onderricht noodig, maar om bevallig te kunnen dansen is het noodig dat te leeren. Zonder danslessen is zulks onmogelijk."

„Maar beste man," viel de majoorsvrouw, die intusschen binnen gekomen was, hierop in, „zijt gij het dan vergeten, dat gij in uwe jeugd een der beste dansers der stad waart, en dat gij mij destijds menig komplimentje gemaakt hebt over mijne bevallige houding als wij te zamen een wals meêmaakten. En wat wij in onze jeugd een onschuldig vermaak noemden, zoudt ge dat op uw ouden dag als iets onnoodigs afkeuren?"

„Ha! ha! ook gij mijn Brutus neemt haar partij op!" mompelde de overste, een afkeurenden blik op zijn levensgezellin slaande.

„In dit geval, mijn vriend, acht ik het dringend noodig Eva in haar verzoek bij te staan," hernam mevrouw Weenink lachend. „Ons kind heeft een slechte houding; zij draagt het hoofd scheef en sloft met de voeten als een meisje, dat geen goede opvoeding genoten heeft. Ook haar manier van optreden, als er gezel-

schap is, laat veel te wenschen over. En wat een moeder niet vermag...."

„Maar lieve mama, ik wist niet...."

„Ja, ja, ik herhaal het, uwe manieren laten veel te wenschen over," vervolgde de majoorsche standvastig. Zij praat, zonder vooraf te hebben nagedacht en tegenover dames van leeftijd ontbreekt het haar aan de vereischte eerbied en hoffelijkheid, zoodat zij niet eens een behoorlijke buiging weet te maken."

Bij dit gezegde hief Eva zich uit haar knielende houding op. Met hooggekleurde wangen en tranen in de oogen, staarde zij haar mama aan.

„O mama," riep zij opgewonden uit, „ik wist tot heden niet dat ik in uwe oogen een zoo onbeduidend meisje was!"

„Bewaar je tranen maar voor later tijd, kind," vervolgde haar mama. „Ik heb niets te veel gezegd. Ontelbare malen heb ik je over je onheusch gedrag moeten berispen. Zelfs nu kunt ge uw drift tegen uwe mama niet beheerschen. Zie maar eens in gindschen spiegel, kind, en het beeld dat hij u zal weerkaatsen is dat van een meisje, dat nog niet geleerd heeft zichzelve te beheerschen."

Met een ernstigen onderzoekenden blik op zijn lieveling, liet de majoor een veelzeggend „hm! hm!" hooren.

Na een kleine pauze sprak hij:

„Ik mag niet ontkennen, dat haar nog veel ontbreekt om voor een welopgevoed meisje te kunnen doorgaan. Maar of zij datgene wat haar ontbreekt met de danslessen zal aanleeren, betwijfel ik toch."

„En toch verwacht ik er alles goeds van, lieve man!" verzekerde mevrouw. „Mademoiselle Petit heb ik als een zeer begaafde en verstandige onderwijzeres hooren roe-

men, die streng de hand weet te houden aan goede manieren en strenge vormen. Ik zou er zeker niet op aandringen indien ik geen goede vruchten van het dansonderwijs kon verwachten. Derhalve sluit ik mij gaarne bij Eva's verzoek aan. Het geluk van ons kind gaat mij zeer ter harte!"

„En bedenk ook eens, lieve papa, wie daar aan zullen deelnemen," viel de ras verzoende dochter hierop in. De dames Smitsen, Hildegarda van der Linden, Lucie en Fanny Romer, Kaatje Blanken, Louise de Wilde, kortom alle vriendinnen van mij. En zoudt u nu wenschen, dat ik alleen er geen deel aan mocht nemen en dat nog wel daar u mij beloofd heeft, dat ik aanstaanden winter meê naar partijtjes gaan mag."

„Nu, dat laatste argument heeft nog al den tijd, Eva," merkte haar papa aan. „Gij zijt pas zestien jaar en, zooals mama terecht zegt, moet ge nog heel wat leeren om voor een volwassen en welopgevoed meisje te kunnen doorgaan."

„Och, lief papaatje, u weet toch wel dat de danskunst mede tot een goede opvoeding gerekend wordt. U zult eens zien hoe mademoiselle Petit mij ten goede vormen zal. Alle dansen wil ik grondig leeren, vormen en etiquette mij eigen maken, mij beleefd en hoffelijk jegens oudere dames leeren gedragen en last not least, mij met gratie als een bromtol weten te draaien! Zie papa-lief, zoo," en een dansje aanvangende, deed zij al haar best zich bevallig te wenden en te buigen, en dat wel met zooveel drukte dat de kroonluchters er van schudden.

„Nu, het begin belooft wel wat. Mad^{lle}. Petit kan pleizier aan je beleven," merkte de majoor lachend aan.

„Dus papa, ik mag, niet waar? Hartelijk, hartelijk dank, hoor!" jubelde Eva, en aan de inspraak van haar

licht bewogen hartje gehoor gevende, sloeg zij haar armen om diens hals en drukte een kus op beide zijn wangen.

„Hola, juffrouw altegauw!" riep haar vader haar toe. „Zoover zijn we nog niet. 'k Heb je nog geen belofte gedaan, kleintje!"

„O ja, papa! Een kranig veldheer retireert niet als hij zich een plan heeft gevormd. Als mijn lief vadertje eenmaal a heeft gezegd, dan volgt het heele alphabet, niet waar? 't Blijft dus afgesproken. U hebt immers gezegd, dat mad^lle. Petit pleizier aan mij beleven zal en ik verzeker u, dat u en mama en mijne onderwijzeres mij niet zullen behoeven te berispen."

De majoor had schik in de opgewondenheid van zijn lievelinge. „Nu, we zullen afwachten hoe gij u gedragen zult. En daarmede basta. Nu verlang ik, dat gij eens aan de thee denkt. 'k Heb vandaag lang genoeg van de koele Octoberlucht genoten, om niet naar iets warms voor mijn maag te verlangen. Alzoo, nu je plicht gedaan, juffertje overmoed, en voor je ouders gezorgd."

„Heel gaarne, beste papa!" en na haar mama omhelsd te hebben, spoedde Eva zich naar de keuken om voor den avonddisch te zorgen, welke huiselijke bezigheid haar was opgedragen na den dag, dat zij hare belijdenis had afgelegd en die zij steeds blijmoedig ten uitvoer bracht.

TWEEDE HOOFDSTUK.

TANTE ANNA WIST VOOR ALLES RAAD.

„U moet wel heel trotsch zijn op uw protegé."
„Dat ben ik ook," antwoordde zij.

Ook in een ander gezin in de oude stad B. gaf het voorstel van eenen danscursus aanleiding tot een levendig onderhoud niet alleen, maar bleek ook daar menig verschil van meening te bestaan. Het zag er hier heel wat eenvoudiger uit dan in de elegante vertrekken, welke majoor Weenink met de zijnen bewoonde. Hier zocht men tevergeefs naar eenig luxe meubel; hier boeide het oog geen kostbare zware overgordijnen noch zeldzame kunstvoortbrengselen van groote meesters; hier werden de voetstappen niet gedoofd door een zacht, mollig Smirna's tapijt en de kleine vijftienjarige dienstbode, die de bezoekers in- en uitliet en in keuken en kamers de huiselijke werkzaamheden hielp verrichten, zag men zelden anders dan in haar eenvoudig maar zindelijk werkpakje.

Ook gaven de drie kamers in die woning op de derde étage van een burgerhuis, in de voorstad gelegen, den bezoekers een aangenamen indruk.

De eenvoudige geborduurde neteldoeksche gordijnen voor de heldere vensterglazen waren smetloos wit en fraai gestreken; de in de vensterbank prijkende bloemen zagen er goed verpleegd uit, de oude maar geriefelijke en onontbeerlijke meubelen bleken goed onderhouden en zelfs het min kostbare tapijt was door de huisvrouw evenmin veronachtzaamd.

In deze drie kamers, keuken en slaapvertrekken heerschte de onvoorwaardelijke orde, die bij nette bewoners van kleine salons en kamers een aangeboren eigenschap blijkt te zijn, niettegenstaande zulk een beperkte woningruimte voor vier personen niet alleen voortdurend toezicht en onderhoud vordert, maar zelfs meer zorg vereischt dan ruimer en geriefelijker woningen, omdat daar meestal een grooter dienstpersoneel voor het onderhoud is aangewezen. Door verstandig overleg en praktische tijdverdeeling was het der huisvrouw gelukt haar niet al te ruime woning recht gezellig voor haar gezin in te richten, ja zelfs de huiskamer door eenvoudige maar smaakvolle versieringen een salonachtig aanzien te geven.

Het hoofd van dit gezin, mevrouw de wed. van Marlen, wier echtgenoot in leven een beroemd professor in de anatomie aan de Rijks-Universiteit geweest was, was eene deftige bejaarde vrouw, door bittere levenservaringen ernstig en zwaartillend gestemd en sedert vele jaren door lichaamszwakte aan haar rolstoel gebonden, en zeer zeker zou het haar niet doenlijk zijn geweest hare huishouding met zulk een takt te besturen en hare beide zonen het huiselijk samenzijn prettig en gezellig te maken, indien zij niet zoo krachtig ware gesteund geworden door haar zeventienjarige dochter Erna, wier zachte bekwame hand alles zoo uitstekend wist te leiden.

Erna van Marlen was nauwelijks veertien jaren oud

toen haar papa stierf en deze zijn gezin in betrekkelijk bekrompen omstandigheden achterliet. Met een klein weduwpensioen en de interest van een door erfenis verkregen legaat moest de huisvrouw zien rond te komen. Haar beide jongste kinderen waren knapen, die 't gymnasium bezochten, en haar eenig dochtertje zocht zich te bekwamen voor het onderwijs. 't Waren alle drie gehoorzame, vlijtige kinderen, die hunne moeder innig lief hadden en zich bewust waren, dat haar geene opoffering ooit te zwaar viel om in de kosten hunner opvoeding te kunnen voorzien. Wanneer ooit heeft een trouwe, liefhebbende moeder eigen genoegen hooger geacht dan het welzijn van haar kroost? En dat mag gezegd worden, mevrouw van Marlen verdiende ten volle den naam eener zelfopofferende moeder te zijn, die zichzelve alle gemakken onthield om anderen het leven te veraangenamen.

Reeds kort na het overlijden van haar dierbaren echtgenoot was mevrouw van Marlen begonnen zich van alles te ontdoen wat haar zelve tot gemak en weelde kon strekken; zij ontdeed zich van alle overtollige meubelen, sieraden en kunstvoorwerpen en verkeerde ook niet meer in gezelschappen, en toen zij deze kleine maar voor haar geriefelijke woning had betrokken, was haar eenig ideaal te leven voor het geluk en de vreugde van haar gezin.

Deze wending in het dagelijksch leven, voor de toenmaals nog jeugdige knapen schier onopgemerkt gebleven, bedroefde Erna in hooge mate. 't Was ook wel te verwachten, dat de door zoo drukkende zorgen gekwelde moeder haar oudste dochter daarvan niet onkundig zou laten, maar haar veeleer daarin zou laten deelen, vooral omdat Erna toen reeds, ondanks haar jeugdigen leeftijd, een ontwikkeld en diep gevoelend meisje mocht heeten,

dat geheel met hare mama meêleefde en van haar liefde en deelneming ruimschoots blijken gaf.

't Ontging het scherpziend oog der lieve Erna niet, welke zware offers haar zwakke moeder zich getroosten moest om het haren lievelingen aan niets te laten ontbreken, en dit bewustzijn noopte haar jong en liefdevol hartje aan die lieve mama al hare krachten en liefde te wijden. Ze kon er soms zoo bitter bedroefd over zijn, dat zij nog zoo jong was en zoo onbekwaam om die droeve levenszorgen te helpen dragen en verlichten, maar toch wàt zij kon, wilde zij doen en tijd noch moeiten sparen om mama's rechterhand te worden in het bestieren der huishouding.

En wat Erna zich had voorgenomen te doen, volbracht zij ook.

Zij was iederen morgen het eerst uit de veeren, hielp haar broeders bij het kleeden, hielp hen bij hunne lessen, zorgde voor het ontbijt en haalde de bedden af. Daarna hielp zij haar mama zich kleeden, hielp haar naar de huiskamer gaan en in den rolstoel plaats nemen en bleef haar verzorgen tot het haar tijd was om naar de school te gaan.

Des namiddags, na schooltijd, deed Erna de noodige huiselijke boodschappen, hielp haar broers bij hun schoolwerk en het dienstmeisje in de keuken bij het koken en verder alle voorkomende werkzaamheden. En des avonds, wanneer haar broers zich ter ruste hadden begeven, werkte zij het huishoudboek bij; en eerst later als zij hare mama te bed had gebracht, gaf zij zich met hart en ziel aan de studie over, om eerst te middernacht rust te zoeken in een gezonde slaap. In één woord, die lieve Erna van Marlen was er een uit duizenden en een navolgenswaardig voorbeeld voor anderen.

De directrice der kweekschool van onderwijzeressen, waar Erna het onderwijs genoot, liet zich veel aan haar gelegen liggen; zij gevoelde achting en genegenheid voor het leergrage, vlijtige en ernstige meisje, en toen deze mevrouw van Marlen eens kwam opzoeken, deed zij deze het voorstel om Erna tot onderwijzeres te doen opleiden. Mevrouw van Marlen had heel wat tegen dat voorstel in te brengen; zij meende dat door die vermeerdering van studiën, Erna's gezondheid er al te veel onder lijden zou. Erna daarentegen greep dit voorstel met beide handen aan; haar verdere opleiding zou haar mama geen nieuwe offers vergen, omdat haar tevens een studiebeurs werd aangeboden, die zij meende niet te mogen weigeren; „want," zeide zij bij zichzelve, „ik zal mij gelukkig achten als onderwijzeres eenmaal in staat te zijn mijn lieve mama en broeders geldelijk te kunnen steunen. En toen Erna luide en gulweg bekend had, dat zij reeds geruimen tijd roeping gevoeld had voor de taalstudie, kon en mocht mevrouw van Marlen niet langer weigeren het aanbod dankbaar te aanvaarden.

Bijna een jaar was Erna nu reeds als kweekelinge op de Hooge Burgermeisjesschool ingeschreven en had zij blijken van verdubbelden ijver gegeven, zonder dat hare huiselijke plichten er onder geleden hadden. Zij stond geregeld des morgens vroeg op en menig nachtelijk uur vond haar nog bezig hare kleeren te verstellen, want zij was de laatste maanden zoo sterk gegroeid, dat al haar kleederen haar te eng en te kort waren geworden en dus eens vlijtig onder handen moesten worden genomen.

De snelle wasdom had Erna's gelaat wel ietwat smal gemaakt en haar een ernstige, moede uitdrukking gegeven. En toch kon zij bijwijlen zoo prettig opgeruimd zijn, en

haar lieve zielvolle oogen doen schitteren van humor en levenslust.

Het ernstig kalme voorkomen deed haar wel iets ouder schijnen dan zij werkelijk was, en dat hare mama er zich wel eens over bekommerde en verontrustte, bleef voor Erna geen geheim. Ook tante Anna, die daar juist een bezoek kwam afleggen, scheen dezelfde meening toegedaan, en lachte in haar vuistje, als zijnde „koren op haar molen", zooals men dat noemt.

„Dat kan en mag zoo niet langer blijven, daar moet verandering in komen," dacht zij, „als Erna eens ziek werd door overspanning, dan kon dat wel eens ernstige gevolgen hebben."

Tante Anna was eigenlijk de familie Van Marlen niet aanverwant, maar Erna en hare broeders, die de vriendin harer moeder hartelijk lief hadden, noemden haar steeds „lieve tante Anna", omdat zij zulk eene trouwe, zorgvolle hulp en raadgeefster voor hunne moeder en der kinderen zoo hartelijk toegenegen was.

Het bezoek van tante Anna had ditmaal eene bijzondere reden, en betrof niets meer of minder dan de zooveel besproken danscursus. Tante Anna, die bij tal van familiën steeds een welkome gast was, had veel over dat plan hooren spreken, en in de gezinnen, waar jonge meisjes waren die er aan zouden deelnemen, de blijde verwachting opgemerkt die de jeugdige hartjes vervulde.

Toen had zij aan haar lieve Erna gedacht, die van elke uitspanning, voor de jeugd zoo begeerlijk en noodig, uitgesloten bleef en wier jong leven, rijk aan moeiten en inspanning en zelfopoffering, zoo vreugdeloos henenvloot.

Zij hield zich overtuigd, dat, wanneer haar lieveling zich zoo nu en dan eens met anderen van haar leeftijd

jong mocht gevoelen, door aan die uitspanning deel te nemen, de gezondheidsrozen hare nu zoo bleeke wangen wel weer zouden sieren. Maar, hoe dit geschikt kon worden, was een vraag van beteekenis. Het nog al hooge honorarium, waarmee de lessen betaald moesten worden, zou mevrouw Van Marlen onmogelijk kunnen bijdragen en behalve dat moest er ook rekening met het toilet worden gehouden. Noch het eenvoudig donkere japonnetje dat Erna droeg, noch haar zwart aannemingskostuum was daartoe geschikt. Maar tante Anna bezat een vindingrijk vernuft en een onverzettelijken wil wanneer het een goede daad betrof.

Zij had tehuis haar linnenkast en garderobe aan een nauwkeurig onderzoek onderworpen en was nu tegenover haar vriendin gezeten, niet zonder vreeze het oogenblik verbeidend, dat zij haar brandfakkel in het zoo rustige huisgezin zou durven werpen.

Schijnbaar kalm, had zij het eene kopje thee na het andere leeggedronken; verscheiden malen de naalden uit haar breikous getrokken, de nieuwtjes van den dag besproken en haar leedwezen over Erna's bleek uitzicht te kennen gegeven, en dat alles in afwachting van het geschikte oogenblik om aan haar voornemen uitvoering te kunnen geven.

De gelegenheid daartoe liet zich niet lang wachten; want toen Erna, zich verontschuldigend, opstond om op mama's slaapkamer een en ander in orde te brengen, ving tante Anna eensklaps aan te spreken:

„Kom, lieve Erna, ga nu eens rustig zitten en luister dan aandachtig toe, want ik heb je iets nieuws mee te deelen dat u zelve aangaat."

„Iets nieuws dat mij betreft, lieve tante?" vraagde Erna, de spreekster met hare zielvolle blikken aanziende.

„Ja, lieve kind, in de eerste plaats u," hernam de oude dame, Erna's hand streelend. „Gij weet, ik heb me reeds geruimen tijd ongerust gemaakt, dat gij, hoewel nog jong zijnde, er zoo bleek en moede uitziet. Gij denkt mij te misleiden door een vroolijken toon aan te slaan en eene opgeruimdheid te veinzen, die u vreemd is, maar uw oude tante ziet scherp en laat niets onbemerkt langs haar heen gaan. Dat zult ge toch wel moeten toestemmen, niet waar?"

„Maar, beste tante, u vergist u heusch, als u mijn bleekheid aan vermoeidheid of overspanning toeschrijft. 't Is heusch niets anders als een gevolg van mijn snellen groei. U denkt wezenlijk al te zwaartillend over mij."

„En welke uitspanning geniet gij dan? Eerlijk gesproken weet ge nauwelijks wat vermaak is!"

„Ook nu vergist ge u, tante Anna. Tweemalen daags moet ik een half uur loopen van hier naar de kweekschool; 's middags en 's avonds ga ik met mijn broers een wandeling doen, en nu en dan, als de gelegenheid het toelaat, ga ik mijne vriendin Sidonie van der Pol een bezoek brengen, zoodat dit alles te zaâm genomen waarlijk uitspanning genoeg voor mij heeten mag."

„Sidonie! Zie ik heb juist van morgen een bezoek gebracht aan die familie, en een ernstig woordje over u met haar en hare mama gesproken en het deed mij genoegen dat beiden het met mijne bezorgdheid eens waren. Dientengevolge zal uwe vriendin u straks eens komen opzoeken en trachten u tot haar voorstel over te halen."

„Dat Sidonie mij een bezoek komt brengen, zal mij aangenaam zijn, tante, en ik ben nieuwsgierig te weten, wat daarvan het doel zal wezen."

„Wel Erna, Sidonie zal er bij u op aandringen, dat gij noodzakelijk eens een pretje moet bijwonen, evenals je

vriendinnen. Opdat de zorgen, die gij vrijwillig op u hebt genomen en de inspanning, die den strijd om het doel van uw leven te bereiken, u niet doen bezwijken, is het noodig, dat ge, om het zoo maar plat uit te drukken, van tijd tot tijd „je zinnen eens moet verzetten."

„O, o, wat zit ge weer op uw praatstoel, tante," merkte Erna lachend aan.

„Maar beste Anna," viel mevrouw Van Marlen hierop in, „wij zijn het niet gewoon, dat ge zoo langs omwegen en slingerpaden uw doel tracht te bereiken of voor uw meening uit te komen. Ik heb het al lang bemerkt, dat ge iets in uw schild voert. Ik verzoek u dringend onze nieuwsgierigheid niet langer te prikkelen, maar gulweg met uw bedoeling voor den dag te komen."

„Welnu, dan moet het hooge woord er maar uit," stamelde de trouwe huisvriendin, diep ademhalend, als iemand die vermoeid is van 't bergbestijgen. „Ik ben hier gekomen om u beiden mee te deelen, dat mijne vriendinnen, ter wille harer bijna volwassen dochters, een danscursus hebben vastgesteld, onder leiding van mad[lle]. Petit en waarbij beurtelings door een der mama's toezicht zal worden gehouden. En nu hebben de mama's van Hildegarda, Fanny, Lucie, kortom alle dames, besloten onze lieve vriendin Sidonie naar u af te vaardigen en Erna uit te noodigen ook daaraan deel te nemen. Zij allen rekenen er op, dat u, mevrouw Van Marlen, er gaarne uwe toestemming toe zult geven en onze lieve Erna niet zal pogen er zich aan te onttrekken!" en dit gezegd hebbende liet de wakkere tante Anna zich hijgend in een stoel neervallen, als iemand die zich bewust is voor een goed doel te hebben gestreden.

Erna, die haar tante met verbazing had aangestaard, begon eensklaps hartelijk te lachen, ofschoon haar hart

overvloeide van dankbaarheid, want het besef van die vriendelijke, ernstige zorg, die voor haar waakte, deed haar weldadig aan. Eindelijk zeide zij, aldoor in een vroolijke bui: „Ik en dansles nemen, hoe rijmt u dat te zamen, tante, goede, beste tante, hoe zijt ge toch op zoo'n wonderlijken inval gekomen! 't Is heusch niet om te gelooven!"

„Nu, nu, Erna, 't Is waarlijk geen zaak om meê te spotten," antwoordde tante Anna, „en evenmin iets om er zich zoo over te verbazen. 't Is nu maar de vraag of gij er lust toe hebt en of je mama er haar toestemming voor geven wil."

„Hoor eens, lieve vriendin," nam mevrouw Van Marlen nu het woord, „dat Erna wel toegenegen is er aan deel te nemen, behoeft geen nadere bevestiging, evenmin als dat het aan mijne toestemming falen zou, maar," liet zij er op volgen, „gij zijt genoeg met onze omstandigheden bekend om te weten, dat wij ons geene vermaken mogen veroorloven en gedrongen zijn ons te onthouden van alles wat buitengewone uitgaven zou vereischen."

„Ja zeer zeker ken ik die," antwoordde tante Anna, zich in postuur zettend, om haar voorstel krachtig te verdedigen. „Mijn kas van onvoorziene uitgaven zal er geen schade door lijden, wanneer ik op mij neem om de contributie te betalen en onze Erna in eene uitspanning te doen deelen, die tot bevordering harer gezondheid dienstig kan zijn."

„Lieve tante," onderbrak Erna de pauze, „ofschoon ik u van ganscher harte dankbaar ben voor uwe bereidwilligheid om mij genoegen te verschaffen, zoo verbied mijn geweten het om daarvan gebruik te maken. Gij kunt uwe spaarpenningen wel voor een nuttiger

zaak besteden en bovendien u kunt wel eens ziek worden, en...."

„Ho! ho! juffrouw zwaarhoofd," luidde het antwoord der oude juffrouw, die haar breikous in den schoot liet vallen en de spreekster met een veelbeteekend lachje aanzag, „ik heb er wel op gerekend, dat ik met tegenwind zou te kampen hebben, maar als de vrouw van een militair zal ik moedig stand houden en mijn vaandel tot het uiterste verdedigen. En nu gij besloten hebt van mijn financiëel aanbod geen gebruik te maken, zal ik mijn voorstel eenigermate wijzigen. Het ontworpen plan betreffende den danscursus is vastgesteld, waaraan vier-en-twintig betalende paren zullen deelnemen, maar, aangezien het meer dan waarschijnlijk is, dat er bij iedere les wel eens een of meer zullen ontbreken, zoo heeft mad^{lle}. Petit voorgesteld en besloten om bij iedere les twee of meer personen gratis toe te laten om de ontbrekenden aan te vullen, opdat er geen stoornis in het onderwijs zou kunnen plaats hebben, en toen alle mama's hare ingenomenheid met dit voorstel hadden betuigd en mevrouw Blanken twee harer nichtjes daarvoor had bestemd, zeide mevrouw Römer in de beide nog ontbrekenden te zullen voorzien. „Welnu, mama," had Sidonie toen uitgeroepen, „indien de dames het allen goedvinden, wenschte ik Erna en mijn persoontje voor de andere ontbrekenden te zien voorgesteld."

Met algemeene stemmen werd dit voorstel aangenomen en mij de vereerende taak opgedragen u beiden er meê in kennis te stellen. Er kan natuurlijk geen sprake van zijn, dat Erna en hare mama ons dit genoegen weigeren zullen, had Sidonie mij bij 't heengaan toegeroepen, en zeg haar dat ik persoonlijk haar antwoord zal komen halen. Ziedaar," aldus eindigde de wakkere dame hare rede,

u beiden de ware toedracht meêgedeeld, en nu twijfel ik er niet aan, of u zult met beide handen toegrijpen!"

„Daar dienen we toch eens over na te denken, Anna," antwoordde mevrouw Van Marlen, waarbij Erna hare mama vorschend aanzag.

Tante Anna, door dit weifelen zich gekrenkt achtend, riep ietwat driftig uit:

„Wel heere mijn tijd, wat scheelt er nu nog aan! Den ganschen weg heb ik mij over die blijde boodschap verheugd en in plaats van er mij eens recht hartelijk voor te omhelzen, ziet ge me beiden aan, of er geen greintje warm bloed door uw aderen vloeit. Neen, neen, zoo ben ik in heel mijn leven niet teleurgesteld geworden!"

„O als u het mij veroorlooft wil ik u gaarne eens omhelzen, lieve tante," viel Erna haar in de rede, en de daad aan het woord parende, sloeg zij haar beide armen om tante's hals en kuste haar daarbij zoo recht hartelijk, dat de tranen in tante's oogen opwelden; „maar beste tante," ving Erna hierop te spreken, „ofschoon ik u innig dankbaar ben voor uw heerlijk aanbod en de moeite u daarvoor gegeven, vrees ik er toch voor te moeten bedanken, omdat mijne mama er niet meê ingenomen blijkt te zijn."

„Zoo en wat kan daarvan de reden zijn? Zou je mama zoo zelfzuchtig zijn, dat zij haar kind, dat al haar dagelijksche beslommeringen en moeiten op zich heeft genomen, zulk eene onschuldige uitspanning zou misgunnen? Eilieve er ontbreekt immers niets aan! Het kost jullie geen cent!" riep tante Anna ietwat driftig uit, terwijl ze opstond en zich gereed maakte om te vertrekken.

„Kom lieve vriendin, maak je nu niet zoo driftig," sprak mevrouw Van Marlen, „gij weet, dat ik Erna zielsliefheb en mijn leven wil geven om haar gelukkig te maken. Maar behalve het bijwonen der danslessen, waarin

ik overigens geen bezwaar heb, doen zich nog andere moeielijkheden voor. Erna dient er toch een passend kostuum voor te hebben, ja zelfs meer dan een, en zie, die kan ik waarlijk niet aankoopen, hoe gaarne ik er toe bereid zou zijn."

„Tante Anna's drift was geweken. Een vriendelijk blosje overtoog haar blozende wangen en onderwijl zij weer plaats nam, zeide zij:

„Het verheugt me dat we nu eindelijk eens tot een gewenscht einde zullen komen, mevrouwtje. Of waart ge van meening dat ik zoo dom was om dat bezwaar over 't hoofd te zien? Ik kan u verzekeren dat ik er niet alleen aan gedacht, maar er ook reeds in voorzien heb. Van een prachtig stuk overschot van mijn rood zijden kleed, dat nog ongebruikt ligt, wil ik een smaakvolle blouse voor Erna laten maken; vervolgens zal ik haar nu reeds de mousseline de laine japon schenken, die ik voor haar verjaardag heb toegedacht en tot besluit de u welbekende dameskostuum-naaister eenige dagen hier aan huis laten komen, om voor mijne rekening de garderobe in orde te maken. Wat zegt ge nu? Hebben de dames soms nog meerdere bezwaren?"

„Ik zeg, dat u de allerliefste, beste, hartelijkste tante zijt, zooals er geen tweede op de wereld bestaat," jubelde Erna, de lieve, oude vriendin omhelzende. „O tante, ik kan geen woorden vinden om mijne dankbaarheid naar waarde te uiten, en toch — en toch — mijns inziens deed ik beter van uw aanbod geen gebruik te maken."

„Hoe! Wat! zijn er nog al meer bezwaren te overwinnen?" bromde tante Anna, een traan wegpinkend. „Kom laat eens hooren wat ge nu nog hebt in te brengen!"

„Wel tante, indien ik het voorstel aannam, zou ik elke week mijn lief moedertje alleen moeten laten, mijn

lief, ziek moedertje, dat zoo aan mijn bijzijn gewend is en niet goed buiten mij kan, niet waar, lieve mama?" sprak Erna, haar wang op den schouder van haar mama vleiend.

„O neen, Erna, om mijnentwil moogt ge nu niet weigeren. Je broers Hans en Robert zullen mij dan gaarne gezelschap houden."

„En," voegde tante er bij, „ik zal elken Donderdagavond hier komen om je wat op te vroolijken."

„Maar mijn studie, tante, zou er onder lijden. U weet dat ik ijverig zijn moet om met goed gevolg examen te kunnen doen."

„Een avond meer of minder zal je niet schaden, Erna. 't Is overbekend dat gij de eerste in uwe klasse zijt en — na een avond van uitspanning zal de studie u zelfs minder zwaar vallen."

„En wie zal mij 's avonds van de dansles thuis brengen, tante?"

„Mij is beloofd dat Sidonie en haar papa zich daarmeê zullen belasten!"

„En, lieve tante," vervolgde Erna, wier bleeke wangen met een schaamteblos overtogen waren, „u moet er heusch niet boos om worden, maar ofschoon ik niet trotsch ben, hindert het me wel een weinig als een aanhangsel bij de danslessen aangemerkt te worden. Ik schaam me als een weldaad aan te nemen, wat we niet betalen kunnen."

Een en al verbazing staarde de goede oude vriendin Erna aan.

Mevrouw Van Marlen trok haar kind liefkoozend aan haar hart.

„Zijt ge boos op mij, lieve tante?" stamelde Erna.

„Neen schatje, ik ben niet boos op je; ik kan me zeer goed in je gevoel van eigenwaarde indenken. En toch zou ik je zoo gaarne aan die genoegens zien deel-

nemen. Wij menschen zijn niet op de wereld om alleen ons eigen genoegen te zoeken; het is onze plicht elkander tot hulp en tot een zegen te zijn."

„Dat stem ik gaarne toe, tante, maar u weet toch wel, dat er onder de meisjes over gesproken zal worden. Mad^{lle}. Petit zal er evenmin het zwijgen toe bewaren en dan — wat zullen ze op het instituut met minachting op mij neerzien."

„Goddank! ook dat bezwaar is uit den weg geruimd," viel de strijdlustige oude dame hierop in. De jonge dames die aan den cursus zullen deelnemen, zijn allen onbekend met de voorwaarde, waarop gij en Sidonie en de nichtjes van mevrouw Blanken zijn toegelaten. En op het instituut zal niemand er iets van bemerken, omdat gij toch elken Donderdag-namiddag vrij hebt."

„Maar.... maar.... als ik nu eens geen gewenschte danseres blijkt te zijn...."

„Nu overdrijft ge het, lief kind!" sprak mevrouw Van Marlen. Men mag een blijk van genegenheid niet als een weldaad beschouwen. Zij die u dat genoegen aanbieden maakt ge er gelukkig meê. Bovendien, waar Sidonie's ouders, die eveneens tot den deftigen stand behooren, er geen bezwaar voor hunne dochter inzien, betaamt het u niet, dat vriendelijk aanbod af te slaan."

„Ja, ja," zeide tante Anna, droef zuchtend. „Ik die mij eens geducht heb ingespannen om je een noodzakelijke uitspanning te bezorgen, moet nu zooveel „waarom's" en „daarom's" aanhooren, dat ik er moe onder geworden ben. Men mag niet al te eergierig zijn. Aan alles is een grens, die niet overschreden mag worden. Maar ik zie in, dat ik je tijd moet laten om er eens ernstig over na te denken tot Sidonie je antwoord komt halen. God zij met u!" en opstaande sloeg tante Anna haar mantel om en vertrok.

Nauwelijks had Erna haar tante uitgelaten of zij nam naast hare mama plaats om het voorstel nog eens te bespreken, want ondanks al hare geopperde bezwaren gevoelde Erna zich jong en was haar het verlangen niet vreemd om deel te mogen nemen aan de genoegens haar leeftijd eigen en niet alleen voor plicht en arbeid haar jonge leven op te offeren.

En mevrouw Van Marlen, haar eigen jeugd gedachtig, meende het haar moederplicht er bij Erna op aan te dringen nu niet langer te weigeren en trouwe vriendenharten te kwetsen met hare te ver gedreven eergierigheid.

En toen Sidonie zich later aanmeldde, werd deze met een jubelend: „ik mag er aan deelnemen," ontvangen.

Nauwelijks was hare vriendin vertrokken of Erna schreef haastig het volgende briefje, dat de dienstbode nog dienzelfden avond bij Tante Anna moest aanreiken:

„*Lieve*, *beste Tante*,

Vertrouwende dat u niet boos zult zijn op uw erg zwaartillend nichtje, heb ik het genoegen u meê te deelen, dat ik volgaarne van uw vriendelijk aanbod gebruik hoop te maken en aan Sidonie mijne toestemming gegeven heb.

Mama en ik verheugen ons bij voorbaat in het genoegen dat de danslessen mij zullen opleveren, en danken u honderdduizend maal voor de moeite, die u er u voor getroost hebt.

Met de groeten van ma en mijne broers, noem ik mij, u in gedachten omhelzende,

Uwe u liefhebbende

ERNA."

DERDE HOOFDSTUK.

DE EERSTE DANSLES.

Gij kent het leven van nabij,
En weet: die vreugd voegt niet aan mij.
v. L.

Eindelijk was de tweede Donderdag in November, waarop de lang verbeide danscursus een aanvang zou nemen, aangebroken. Mad[lle]. Petit, de leermeesteres, was een deftige verschijning, zij bezat een kleine, naar zwaarlijvigheid neigende gestalte en was gekleed in een eenvoudige zwart zijden japon, waarbij haar licht grijzend hoofdhaar voordeelig afstak. Het vertrek, waarin de danslessen zouden plaats hebben, was een schitterend verlichte zaal uit twee ineen loopende vertrekken bestaande, grenzende aan eene ontvang- en twee slaapkamers, welke een en ander haar geheele woning uitmaakten.

Ofschoon het nog vroeg in den avond was, waren er reeds eenige jonge meisjes bijeen, die wel wat bedeesd op eene rij naast elkander stonden en wier mama's, door mad[lle]. Petit ontvangen, naar de langs de wanden staande met kussens voorziene rustbanken geleid werden, welke voor de toeschouwers bestemd waren.

Ofschoon de drie eerste danslessen, de zoogenaamde voor-studiën, door de jongeheeren en jongedames, ieder afzonderlijk zouden plaats hebben, trachtte mad[lle]. Petit aan elke samenkomst den vorm eener gezellige bijeenkomst te geven, en evenzeer als het in hare salons aan geen comfort mocht ontbreken, verlangde zij, dat hare leerlingen in haar optreden, houding en gebaren nauwkeurig acht zouden geven op haar onderwijs. Zeker was het, dat dit zelfde kleine persoontje uitermate kloek en vastberaden was in haar optreden en een machtigen invloed op hare leerlingen wist uit te oefenen.

Reeds als kind was zij uit Frankrijk naar Duitschland gekomen en daar in eene geheel Duitsche omgeving opgegroeid, doch niettegenstaande zij met de zeden en gewoonten van haar geboorteland persoonlijk onbekend was gebleven, bleef het haar leven lang haar streven, zich in alle omstandigheden als eene Française voor te doen en daarnaar te handelen. Dientengevolge was zij gewoon haar Duitsch met talrijke Fransche woorden en zinswendingen te doorspekken, zoodat men er zich op voorbereiden kon, dat, bijaldien hare leerlingen zich aan onoplettendheid mochten schuldig maken, zij haren toorn in een vloed van Fransche woorden zou lucht geven.

Zij, de kleine Française, had het ervaren, dat Hollanders en Duitschers een belachelijk respect hadden voor buitenlanders en hun eigen lief vaderland gering achtten in 't bijzijn van vreemden, zoo ook aan al wat van over de grenzen tot hen komt de voorkeur te geven boven eigen kunst en industrie.

Menigmaal als zij toornde tegen vreemden, vloeiden de woorden haar van de lippen, dat zij zich schamen moesten zoo weinig vaderlandschen trots te bezitten en eigen kroost, nog jong zijnde, vreemde talen en zeden lieten leeren,

zonder in den grond hun eigen taal te verstaan. En aan deze hare nationale fierheid, waar zij openlijk voor uitkwam, had zij het in de eerste plaats te danken, dat het haar nimmer aan leerlingen ontbroken had, te meer omdat zij zich beijverde degelijk goed onderwijs te geven. Overigens was mad[lle]. Petit een vriendelijke en goedhartige dame, aangenaam in gezelschap, maar streng bij haar onderwijs.

Zoo juist hooren we mad[lle]. Petit aan den ingang der zaal mevrouw Van der Pol, die met Sidonie en Erna binnentrad, hartelijk begroeten, onderwijl de beide jonge dames voor haar een beleefde buiging maakten.

„Voorwaar een paar allerliefste meisjes, deze jonge damesen zoo geheel comme-il-faut, lispelde de Française, ook haar de hand reikende. Deze blonde, mevrouw Van der Pol, is zeker uw dochter, n'est-ce-pas?"

„Zeer juist aangemerkt, mademoiselle," antwoordde deze met een vriendelijken blik op het tweetal, en deze lieve brunette, mejuffrouw Erna van Marlen, heb ik gedurende de danslessen onder mijne bescherming genomen, omdat hare moeder, die zeer krank is, verhinderd is hier tegenwoordig te zijn."

„Ei, waarlijk," zeide mad[lle]. Petit, de beide vriendinnen naoogend, die zich intusschen bij de reeds aanwezige meisjes gevoegd hadden, die Erna, elle-est-gentille, doch hare houding laat te wenschen over, zij is wat stijf en niet bevallig in hare bewegingen."

„Wel, mademoiselle, dan wil ik hopen, dat uw onderricht daarin eene gunstige verandering zal brengen."

„Nous-verrons," liet de Française er met een lachje op volgen, en zich naar den ingang der zaal begevende, hoorde men haar de nieuw aangekomenen begroeten: „Ah, mevrouw, Soyez-la-bien-venue! Madame, enchantée,

zeer verheugd u te zien. Ik bid u plaats te nemen, daar bij de andere dames. Oh, la petite elle-est-jolie! Excusez mon fräulein; mademoiselle, excusez ik zeg u niet zoo spoedig. Op deze wijze, links en rechts, de jongeren en ouderen begroetend, waren de zes en twintig leerlingen met hare begeleiders bijeen, en kon het onderricht een aanvang nemen.

Dat de eerste beginselen der dansles niet aan de verwachting der meisjes zou beantwoorden, was wel te denken, want deze ging met zeer veel moeielijkheden gepaard. De vele arm- en voetbewegingen, het buigen der knieën, het neigen van hoofd en bovenlijf was niet voor iedereen gemakkelijk aan te leeren, en er waren zelfs jonge meisjes, die meenden dat zij zich de danskunst nimmer eigen konden maken.

Eva Weenink, op wier lief aangezicht de teleurstelling te lezen stond, fluisterde de nevens haar staande Fanny Romer toe: „als dat zoo voortgaat, zullen we spoedig genoeg hebben van die lessen."

Voor deze eerste les had de onderwijzeres hare leerlingen ruim een half uur gymnastische oefeningen laten maken, om eerst daarna tot het aanleeren van den danspas over te gaan. En toen dus doende het lesuur verstreken was, moesten zij tot besluit het kompliment maken, dat met de meeste nauwgezetheid op het commando: „een-twee-drie", moest uitgevoerd worden.

En dat dit besluit tot menige berisping aanleiding zou geven, was wel te verwachten. Mad^{lle}. Petit was zeer streng op het maken eener bevallige buiging. De eene leerling boog te weinig, de andere te veel; bij een derde was de houding van het hoofd te stijf, te gedwongen, weer anderen maakten met hoofd en bovenlijf een scherpen driehoek.

„Gij moet een sierlijk, bevallig kompliment maken, lieve meisjes, voyez-vous, het kompliment is une épreuve, een allernoodzakelijk iets voor dames von distinction. Niet te weinig en niet te veel! Jongejuffrouw Romer, wil nu eens eene buiging maken voor uwe mama! „Non, non, niet alzoo! dieper, losser, bevalliger. Zoo is 't goed. Maak nu eens een buiging voor een jongeheer! Halt-la! qu'est-ce que-c'est? Een jongeheer is niet zoo achtenswaardig als eene gehuwde dame! Niet zoo diep buigen en meer met het hoofd neigen! Bon Ciel! u mag niet zoo'n bedrukt gelaat toonen, jongejuffrouw Blanken! Jongedame mag niet zijn de mauvais humeur. Men moet altijd een vriendelijk gelaat toonen! Zoo! bon! goed zoo! perfect!

Jongejuffrouw, u moet niet ter aarde zinken, non, niet en-terre! Komaan, nog eenmaal, dames: een-twee-drie! Bravo jongejuffrouw Weenink, dat was zeer goed très-bien! Nu goed opletten, dames, zie, zooals ik u thans voordoe! Wil toch de armen niet zoo ver van het lijf houden, comme-une-poupée, juffrouw Boeken! Oh, oh, quelle mine pitoyable! Dat is te langzaam. Ça-vous ennuie? Meent u soms dat ik het zoo prettig vind, que-je-m'amuse, moi?" en zoo ging het ruim een halfuur voort, tot de leermeesteres zich eindelijk zoo tamelijk tevreden toonde en met eene opwekkende toespraak de eerste dansles voor geëindigd verklaarde.

De beide hierop volgende avonden leverden weinig verschil op met den eerste. Eerstens moest iedere leerling afzonderlijk eenige danspassen uitvoeren en zich die goed eigen maken, alvorens tot een ronddans te kunnen overgaan. En toen, als het laatste gedeelte der les, een ronddans werd uitgevoerd, waarbij de min- of meerdere

geschiktheid der jonge meisjes voor de danskunst zich moest openbaren, wist de ervaren onderwijzeres reeds met zekerheid te bepalen welke harer leerlingen de beste vorderingen zou maken.

Reeds bij de tweede les had zij mevrouw toegefluisterd, dat zij naar waarheid verrukt was over de grâce-perfectionnée van haar lieve bekoorlijke Eva; en aan mevrouw Van der Linden had zij gezegd, dat de slanke Hildegarde ongetwijfeld eens de Koningin van het bal zou worden; ook over Sidonie had zij met lof tegen haar mama gesproken en daaraan toegevoegd, dat zij, helaas, een minder gunstig rapport over Erna van Marlen moest uitspreken, omdat deze laatste, hoe lieftallig en beminnelijk ook in haar geheele zijn, te links, te onbeholpen was in hare bewegingen en veel te ernstig en bedaard voor haar leeftijd.

Mad[lle]. Petit, wier scherpen blik niets ontging, had maar al te zeer de waarheid gezegd. Erna was niet opgewekt, niet vroolijk en gezellig als de andere leerlingen.

Hoe kon dit ook anders?

Erna had geen prettige, zorgelooze jeugd gekend. Zij had weinig met kinderen gespeeld of aan de meisjesspelen kunnen deelnemen; en daar zij nooit aan gymnastiek, zwemmen of turnen gedaan had, was het niet te verwonderen, dat haar lichaam het lenige, bewegelijke en elastische der jeugd miste.

Erna was er zich wel van bewust, dat zij in opgewektheid en levenslust niet met andere meisjes van haar leeftijd kon wedijveren, en dat zij het bevallig optreden miste in gezelschappen. Het bedroefde haar menigmalen dat zij zich zoo bedeesd en schroomvallig gevoelde.

Mad[lle]. Petit had menige fout van Erna niet willen

opmerken, omdat zij den spottenden glimlach der andere leerlingen wel had opgemerkt, zoo dikwijls Erna een fout maakte in de les.

En dit was dan ook de reden dat Erna er vreeselijk tegen op zag om den volgenden Donderdag aan de les deel te nemen en verplicht zou zijn met een der jongeheeren een Française of wals te dansen, die door mad^{lle}. Petit voor dien avond waren uitgenoodigd. Deze jongeheeren waren enkele leerlingen aanverwant; ook zou er een zoon bij zijn van mevrouw Blanken en een broer van Sidonie.

Dat de jeugdige officieren de begeerlijke helden van den dans zouden zijn, viel niet aan te twijfelen, meende het jonge volkje; en Fanny Römer durfde nu reeds te beslissen welke meisjes dezen ten dans zouden vragen en welke niet, en zij nam het haar broer den jurist zeer euvel, dat deze als zijne meening te kennen gaf, dat zij, Fanny, wel eens niet ten dans zou gevraagd worden.

„Een luitenant in uniform zou mij zulk eene beleediging niet willen aandoen," had Fanny hem ten antwoord gegeven, waarop de jurist, die als een gevierd danser bekend stond, zijn jongeren broeder lachend op den schouder kloppende, hem een genoegelijken avond had toegewenscht.

VIERDE HOOFDSTUK.

EEN AVOND RIJK AAN TELEURSTELLINGEN.

„O, laat me heengaan,
Niemand mist mij!"

De danslessen werden geregeld voortgezet en daar de Kerstmisfeesten naderden, waren de gemoederen van het jonge volkje meer opgewonden dan vroeger. Men had intusschen menige dansles geleerd en reeds met de beginselen der quadrille aangevangen.

En in waarheid, mad[lle]. Petit had een juist oordeel over hare leerlingen geveld en hare profetie bleek ten volle vervuld te zullen worden.

De Koningin der danslessen was Hildegarde van der Linden, een schoon, bevallig 17-jarig meisje, dat ieders bewondering inoogstte en door haar sierlijke, aanvallige manier van dansen en smaakvolle toiletten algemeen gevierd werd.

Haar vader was president aan het gerechtshof en behoorde tot de voornaamste ingezetenen van de stad zijner inwoning.

In zijn gastvrij en in grootschen stijl ingericht huis

verkeerden niet alleen de ambtenaren van het gerecht en de leden der stadsregeering, maar ook vele officieren, kunstenaars en geleerden werden er minzaam en met onderscheiding ontvangen.

En de gewoonte om dagelijks gasten te ontmoeten en door hen, als dochter des huizes, met in 't oog loopende hoffelijkheid te worden bejegend, had er niet weinig toe bijgedragen Hildegarda een zeker zelfstandig optreden eigen te doen maken, als bij zulk een jeugdigen leeftijd slechts zelden voorkomt.

En daar zij reeds vroeger aan een danscursus had deelgenomen, had zij haar afkeer te kennen gegeven, de lessen bij mad[lle]. Petit te gaan bijwonen, doch, aangezien Hildegarda nog twee oudere zusters bezat, waarvan de eene verloofd was, en hare mama bepaald had, dat Hildegarda eerst na het huwelijk harer zuster tot de gezelschapskringen zou toegelaten worden, besloot zij zich voorloopig maar met de danslessen te vergenoegen.

Hildegarda was dus tegen haar wil tot den danscursus toegetreden en had zich voorgenomen meer als figurant daarbij toe te zien, dan er een werkelijk deel aan te nemen, maar zoodra zij zich bewust was, als de eerste en voornaamste in dien kring te kunnen schitteren, had zij er zich niet alleen meê verzoend, maar gevoelde zij zich daar geheel op hare plaats. Haar ijdel en heerschzuchtig karakter drong haar zich geheel er op toe te leggen om bewonderd te worden en hare omgeving te beheerschen.

De aan ervaring en menschenkennis zoo rijke mad[lle]. Petit had het ware karakter en streven harer leerlingen spoedig doorgrond, en gevoelde zich in het geheel niet tot die toongevende schoone aangetrokken; maar zij achtte het ook haar plicht zulks niet te laten blijken, omdat Hildegarda's bevallige houding bij het dansen, den

anderen leerlingen tot een navolgenswaardig voorbeeld kon strekken.

Een niet gering te achten mededingster van Hildegarda was de bevallige Eva Weenink. Dat lieve, aanvallige persoontje miste nog wel het vrouwelijk schoon van de oudere Hildegarda, en daarbij was zij ook minder vormelijk in haar optreden, maar toch leek zij de verpersoonlijkte gratie; want als zij met haar zwierende lokken en schitterende oogen, licht als een sneeuwvlok, door de zaal zweefde, vond men haar betooverend mooi en bewonderde men haar niet minder dan Hildegarda.

En, jammer genoeg, Eva nam de hulde, haar bewezen, aan, als iets dat haar rechtmatig toekwam. Ja, zij werd zoodanig met haar eigen persoontje ingenomen, dat zij thuis ieder oogenblik naar den spiegel liep, om zich te verheugen over haar fraai gelaat, haar weelderige lokken en schoone wenkbrauwen. Aan haar aangeboren ijdelheid werd thuis niet minder voedsel gegeven en zoo dikwerf haar papa haar liefkoosde en haar zijn mooi, lief dochtertje noemde, schitterden haar oogen van blijdschap en geluk. Eva Weenink was goed op weg om een bedorven meisje te worden.

Het schoolleven lachte haar minder aangenaam toe. Haar onderwijzeres vermaande haar schier dagelijks, wat minder tijd en zorg aan haar toilet te besteden, en wat meer zorg en oplettendheid aan haar lessen en schoolwerk te wijden, want zij noemde Eva's schriftelijk schoolwerk verre beneden het middelmatige.

Ook Eva's mama had menigmaal wat op haar aan te merken en ontzag zich niet haar ernstig te beknorren wanneer zij zulks verdiend had, maar.... Eva was een meisje en werd in alles boven haar jonger broertje voorgetrokken en door de dienstboden ontzien als de toongeefster van het gezin.

Op den danscursus van Mad[lle]. Petit vond zij het recht prettig; daar werd zij nimmer berispt, een ieder was met haar ingenomen en mocht zij er al niet de eerste plaats innemen, de tweede was zij zeker.

De genoegens, die zij hier smaakte, waren een voortzetting van de voorrechten, welke zij in het ouderlijk huis genoot.

't Kon niet anders of Eva kon er thuis het zwijgen niet over bewaren; haar mondje stond geen oogenblik stil, totdat het haar papa begon te vervelen en hij haar beslist verbood, dat onderwerp ooit weer in zijn bijzijn te behandelen.

Mevrouw Weenink daarentegen, als vele moeders te toegeeflijk om streng tegen haar dochtertje op te treden, gaf slechts hare ontevredenheid over Eva's zelfingenomenheid door een zacht hoofdschudden te kennen, wat eigenlijk niets geen invloed uitoefende, in plaats van Eva te verbieden verder aan de danslessen deel te nemen; zulk een verdriet wilde zij haar kind niet aandoen en zoo bleef alles bij het oude.

O, hadden hare ouders het kunnen voorzien welk een vreeslijke ramp haar kind boven 't hoofd zweefde in de feestzaal van mad[lle]. Petit, dan hadden zij haar thuis gehouden, al zouden zij ook geweld hebben moeten gebruiken.

Maar niemand weet wat de dag van morgen ons brengen zal.

Naast Hildegarda van der Linden en Eva Weenink volgden Lucie Berger, Sidonie van der Pol en nog eene; de overige meisjes stonden in ambitie en vorderingen tamelijk gelijk, uitgenomen Lucie de Wilde en Erna van Marlen, die beiden de minsten van het clubje waren en wier houding en danspassen veel te wenschen overlieten, waardoor deze onder streng toezicht der leermeesteres stonden.

*

Heden zouden de laatste danslessen vóór het Kerstfeest plaats hebben, om eerst na de Kerstdagen te worden hervat.

Mad[lle]. Petit troonde op het podium, door luitenant Blanken de „Drachenfels" geheeten, en kommandeerde van dat verheven standpunt het talrijke gezelschap.

Men had zoo juist een polka uitgevoerd en de heeren hadden hunne danseressen naar hare plaats teruggeleid. Een jong student, die plichtmatig Erna ten dans had gevraagd, wischte zich de zweetdruppels van 't voorhoofd.

„Gij schijnt een vermoeiende taak volbracht te hebben," voegde een naast hem staande jongeheer hem fluisterend toe.

„Nu, prettig was het zeker niet," bromde de student, „om de draaiende beweging met haar te volbrengen, heeft men bepaald een locomotief van duizend paardenkracht noodig. Mijn armen zijn zoo stijf alsof ik den heelen dag hout gehakt heb."

„Ja, 't is erg jammer, dat zij niet wat losser in haar bewegingen is," hernam de vorige spreker. „Zij is een lief meisje met een innemend uiterlijk en bezit ook een paar bekoorlijke oogen. Daarbij is zij zeer ontwikkeld en vrij van coquetterie."

„Dat alles wil ik gaarne beamen, beste vriend," antwoordde de student, „maar bij den dans lijkt ze wel uit klei gegoten. Ik zie er van af haar nogmaals te vragen."

„Wie zult ge niet meer ten dans vragen?" vroeg Felix, Sidonie's jongste broer, een kloek jonkman, die zich voor zijn laatste examen voorbereidde.

„Natuurlijk spreken wij over Erna van Marlen en van niemand anders!"

„Ja, men klaagt algemeen, dat zij geen bevallige danseres is. 't Kan waar wezen, maar dat is in mijn

oog allesbehalve een misdaad. Ik ken haar van heel nabij en heb haar als een degelijk, rechtschapen meisje leeren kennen. Mijn mama en zuster achten haar hoog."

„Daar koopt men niets voor," merkte de student opgewonden aan. „Waarom blijft ze niet thuis, nu het haar aan geschiktheid ontbreekt om een dans meê te maken. Enfin, 't gaat me eigenlijk ook niet aan! Ik heb er genoeg van!"

Felix, die den spreker met geduld had aangehoord, verwijderde zich eveneens.

Na de groote pauze wenkte Sidonie haar broeder tot zich en dezen terzijde nemende, sprak zij:

„Zeg eens, Koenraad, waarvoor heb je mijn lieve vriendin Erna niet eens ten dans gevraagd? Dat is zeer onwellevend van je gehandeld. Je weet, dat ze mijn liefste vriendin en mama's liefste gast is en daar moet je toch rekening meê houden."

„Ik zou haar in 't begin al gevraagd hebben, zus, maar men zegt algemeen, dat zij een lastige danseres is. Men moet haar letterlijk meeslepen."

„'t Is gemakkelijk genoeg een edel meisje te belasteren," hernam Sidonie beslist. „'t Is mogelijk, dat Erna niet zoo vlug is als anderen, maar dat zal voor jou, die den naam heeft de beste danser te zijn, wel geen bezwaar opleveren. De jongeheeren van onzen tijd missen het ridderlijke van die uit het voorgeslacht, die er eene eer in stelden, zwakken edelvrouwen hunne ridderdiensten aan te bieden."

„Hm! hm! hartelijk dank voor je compliment, zus; je bent een drommels goeie advocaat hoor," antwoordde Koenraad lachend, met een militair saluut; maar liever zag ik toch die taak mij niet opgedragen."

„Welnu, doe het dan om mijnentwille, Koenraad," pleitte Sidonie, „of heb je mij niet lief? Luister eens,

de eerstvolgende dans is een bekende wals, die Erna even goed danst als ieder onzer. Vraag haar nu alvast; je zult bepaald eer met haar inoogsten en op mijne zusterlijke dankbaarheid mogen rekenen. Ik schaam me eigenlijk, dat een jonge man zich zoo door een dame kan laten smeeken. 't Is min!"

Koenraad bewaarde hierop het stilzwijgen en scheen over het voorstel zijner zuster na te denken. Voorzeker had hij zijne zuster die vraag willen besparen, ware het niet dat hij vreesde door zijn vrienden bespot te zullen worden.

Na een kleine pauze nam hij het woord, zeggende: „Zeg, Sidonie, wat krijg ik van je, als ik aan je verzoek voldoe en Erna voor de wals ga vragen? Zonder eenige belooning weiger ik beslist. Kom, laat eens hooren waar ik op rekenen kan."

„Welnu, dan zal ik je een Kerstgeschenk geven, zoo fraai als je er ooit een van mij gehad hebt."

„Een Kerstgeschenk! O foei, dat duurt nog eenige dagen en dan ben je mijn opoffering reeds lang vergeten. Neen, zusje-lief, ik verlang mijn belooning vóór dien tijd van je te ontvangen."

„Welnu, jongeheer kort van stof," viel Sidonie hierop in, „kom er nu maar gul voor uit, waarmeê de broederdienst, dien ik van je verlang, betaald moet worden."

„De belooning, die ik voor mijn ridderdienst van je verlang, bestaat hierin, dat je Eva Weenink morgen een bezoek gaat brengen en mij veroorlooft je daar te komen afhalen."

„Je verzoek verbaast mij, Koenraad. Je dient te weten, dat Eva en ik in langer dan drie maanden niet met elkander verkeerd hebben, omdat wij weinig sympathie voor elkander gevoelen. Dat wufte, ijdele meisje valt niet in mijn smaak."

„Zeg, Sidonie, wat krijg ik van je, als ik aan je verzoek voldoe?" — Bladz. 38.

„Hé; nu, mij trekt haar bekoorlijk persoontje wel aan!"

„Ei! ei! verbeeld je, mijn verstandige broer verliefd op zulk een ijdeltuit! dat gaat mijn verstand te boven."

„Al mijn vrienden en kennissen zijn mijn meening toegedaan," hernam Koenraad. „Als een bekoorlijke fee zweeft ze door de zaal als zij danst, in haar luchtig gewaad van neteldoek en mousseline. Zie maar eens, ginds staat zij, met een paar oogen die schitteren als juweelen." En, dit zeggende, wierp hij steelswijze een blik naar de plaats, waar Eva Weenink juist door Erna van Marlen werd aangesproken:

„Vergeef mij, Eva, dat ik je even ophoud; je loopt gevaar je armband te verliezen. Sta mij toe dien even dicht te maken!"

„Gij wilt dat voor mij doen?"

Eva trad uit de groep jonge meisjes naar voren en greep naar den geopenden armband.

„Kunt gij dien behoorlijk dichtknijpen?" vroeg zij, ietwat trots op Erna neerziende.

„Dat zal wel zoo'n kunst niet zijn," antwoordde Erna, den armband sluitende. „Zie zoo, nu is 't in orde!"

Zonder eenig dankgebaar of een vriendelijk woord tot Erna te richten, trok zij hevig aan het sieraad, waardoor dit weer opensprong. „Och, lieve deugd," riep ze driftig uit, „gij hebt dien niet goed gesloten, gij kunt het niet!"

„Gij vergist u, Eva," merkte Erna kalm aan. „De armband was goed gesloten, maar gij hebt dien weêr opengerukt. Houd je hand maar even stil, dan is dat zaakje spoedig weer in orde!"

„Dank je," antwoordde zij, den arm slingerend, „ik zal het Lucie Berger vragen, die heeft er meer verstand van dan gij."

„Gij kunt u die moeite besparen, Eva," antwoordde

Erna, den armband opnieuw sluitend, „zie maar, of die nu niet goed gesloten is."

„'t Is mij goed!" riep Eva, op Lucie Berger toetredend, zeggende: „Och, Lucie, mijn armband is losgegaan, wilt ge eens zien of Erna dien wel goed gesloten heeft. Ik geloof, dat ze weinig begrip heeft van sieraden."

„Gij moogt er de lieve Erna wel voor bedanken, in plaats dat ge haar zoo met minachting behandelt," antwoordde Lucie. Maar Eva, als hoorende doof, fladderde de zaal in, alsof ze te hoog stond om een woord van dank te uiten voor een bewezen dienst.

„Heeren, ik verzoek je de dames voor de wals te engageeren!" klonk het commando van het podium, en onder aanvoering der beide luitenants stormden de heeren naar de groep jongedames toe.

„Luitenant Van der Pol zal mij wel komen vragen," verzekerde Eva de naast haar staande Fanny Römer; „ik weet, dat hij mij gaarne mag."

Maar ditmaal zou zij toch eens teleurgesteld worden, want Koenraad wendde zich met een buiging van haar af en nam kort daarop in den kring plaats, met Erna van Marlen aan den arm.

„Dat schreit ten hemel," meenden Hildegarda en Eva beiden. „De beste danser van het gezelschap gaat dansen met onze Asschepoester!"

Een toornige blos kleurde Eva's wangen, en zij beet zich van spijt in de lippen toen Fanny Römer, die met haar danser naast Eva stond, deze toefluisterde: „die Koenraad bewijst een goeden smaak te hebben!"

Ook mad[lle]. Petit was den jeugdigen luitenant dankbaar voor de gedane keuze. „Il est bon enfant, le petit," mompelde zij, luid genoeg om door Koenraad te worden verstaan, en welke loftuiting

dezen vrede deed hebben met het nakomen zijner belofte.

De pianiste speelde er dapper op los en de paren zetten zich in beweging.

Met het air zich bewust te zijn van hare bevalligheid, neigde Hildegarda zich in de armen van haar danser. Ook Sidonie voelde zich als gedragen door den slanken student. Eva liet zich gewillig leiden door een secondant van het Instituut en ook de andere paren deden al hun best.

Koenraad, van zijn moeilijke taak overtuigd, had zijn arm om Erna's middel geslagen en ving zijn ondankbare taak blijmoedig aan. Erna was, jammer genoeg, minder opgewekt dan de andere jonge meisjes; zij dacht te gering over hare krachten en dat stemde haar zoo lusteloos, dat zij aldoor zwaar op den arm van haar cavalier steunde en zich nog al eens vergiste in het maken der figuren. Koenraad, zijn plicht bewust, drong Erna, zich gewillig naar de verschillende tempo's te voegen, zoodat de eerste toer zonder eenig bezwaar voltooid werd en mad^{lle}. Petit Erna bemoedigend toeknikte. Toen beiden in de eerste rij plaats hadden genomen, zag Erna met een dankbaren blik tot haar geleider op en bemerkte tot haar spijt, dat er groote zweetdroppels op diens voorhoofd parelden. Diep beschaamd over hare lusteloosheid en ongeschiktheid sloeg Erna hare blikken neder, en als nu andermaal aan hen de beurt kwam om aan den dans deel te nemen, gevoelde zij zich zoo schroomvallig en onzeker van zich zelve, dat Koenraad zich bepaald moest inspannen om haar geen dwaas figuur te laten maken. „Laat mij voor de derde maal er maar geen deel aan nemen, Koenraad, bid ik u," stamelde Erna, toen de pauze aanving, „ik dans te slecht en veroorzaak u te veel moeite.

Wees verzekerd dat ik u dankbaar ben voor de opoffering, aan mij betoond."

„O volstrekt niet, juffrouw Erna, dat zal ik heusch niet toestaan," verzekerde hij haar. Geloof mij, 't is een genoegen met u te dansen. Mocht gij u echter te vermoeid gevoelen, dan zullen wij een tour laten voorbijgaan om wat uit te rusten."

Erna knikte toestemmend en beiden traden uit den kring terug.

Maar toen de beurt weer aan hen kwam, riep de commandante met luide stem van haar podium: „Heer luitenant, qu'-est-ce-que-c'est-que-cela? Vous reposer? Zich terugtrekken! Niet moedeloos worden, hoor! à-ce-qu'el pareert! Volstrekt niet toegestaan! Vooruit met uwe dame. Vlug en los van houding. Zoo, ja, zoo is het perfect! Pas de grimaces, mademoiselle Blanken! Tenez-vous debout! Gij zijt zeer maladroite, la petite!"

Door deze terechtwijzing trok zij aller opmerkzaamheid naar het dansende paar, door menigen spottenden blik nageoogd; en toen beiden voor de derde maal op hunne plaats teruggekeerd waren, ontglipte Koenraad onwillekeurig een zucht, waarbij Erna met moeite een traan terugdrong.

De wals was geëindigd. Erna was reeds teruggetreden, alvorens hij er aan dacht haar naar hare zitplaats te leiden.

„Nu, kameraad, je hebt daar met recht een zwaar stuk geschut bediend," fluisterde luitenant Blanken Koenraad in 't voorbijgaan toe. „Zeg, hoe danst zij nu eigenlijk?"

„Vraagt gij dat nog?" bromde Koenraad. „Als ge 't dan volstrekt weten wilt," liet hij er op volgen, „precies als een zoutzak!"

Allen die het gehoord hadden, waaronder ook Eva Weenink, konden een spotlach niet weêrhouden.

„Als een zoutzak! Goed gezegd! prachtige vergelijking! laat het zoo maar blijven," mopperde de jonge officier.

„Als een zoutzak!" Lucie, Fanny, Hildegarda, hebben jullie 't gehoord? Erna danst als een zoutzak. Prachtig gevonden, hé?"

„Men kon geen betere vergelijking uitdenken!" fluisterde Eva de haar omringende meisjes toe.

En de faam verbreidde het bittere smaadwoord door de geheele zaal; iedereen moest er om lachen en allen amuseerden zich ten koste van Erna.

Sidonie, verontwaardigd over zulk een beleediging, haar vriendin aangedaan, was opgestaan; eveneens de dames Muller, welke laatsten mede tot de slechtste danseressen behoorden en voortdurend een scherpe kritiek uitlokten.

Hildegarda vond het onbillijk Erna zoo publiek te bespotten en Felix van der Pol was het volkomen eens met haar; maar de anderen hadden er plezier in en vooral Eva wist een nieuwe lachscène te verwekken, door den student Meijer, wien bevolen was Erna voor den volgenden dans op te leiden, half luid toe te voegen: „draag maar zorg, dat de zoutzak u niet te zwaar wordt, met zulke dingen kan men niet te voorzichtig omgaan!"

Gelukkig bemerkte Erna niets van de critische opmerkingen rondom haar geuit; ook niet toen zij den veelzeggenden cotillon, het brandpunt van het program, zonder partner meemaakte; als altijd bleef zij vriendelijk en bescheiden.

Sidonie echter voelde zich diep gekrenkt door den hoon, hare vriendin aangedaan. Op den terugweg naar huis moest zij haar toorn eens lucht geven. „Als gij geen officier waart," voegde zij haar broeder Koenraad driftig toe, „zou ik je een duchtigen klap om de ooren geven!"

„Nu, nu, vriendelijk dank voor je welwillend aanbod," zeide hij, ter zijde wijkend, „je bent ook al geen katje om zonder handschoenen aan te vatten, al ben je een pracht-exemplaar van een zuster. Maar, als je oudere broer, sta ik je niet toe mij de les te lezen!"

„'t Is me volmaakt onverschillig of je het al of niet wilt toestaan," hernam Sidonie. „Ondanks je 19 jaren en dat je een degen draagt, ben je allesbehalve een achtenswaardige persoonlijkheid voor mij. Je hebt je vanavond afschuwelijk aangesteld en dat moest mij van 't hart af."

„Ei, zoo, en dat alleen omdat ik je vriendin met een zoutzak vergeleken heb?"

„Die arme, lieve Erna, de beste van ons allen, zoo bespot te zien, dat hindert mij meer dan ik zeggen kan. En ware het nog maar alleen onder jullie heeren gebleven, dan zou ik het mij niet zoo hebben aangetrokken. Maar neen, je schept er zelfs behagen in om het Eva Weenink toe te fluisteren, die het natuurlijk pleizierig vond het haren vriendinnen meê te deelen en zoo gaat het van de een naar de ander, tot het eindelijk ook Erna te hooren komt."

„Kan ik daar iets aan doen?" bromde Koenraad. „Ik meen zeker te weten dat juffrouw Weenink er niets van vernomen heeft."

„Iedereen heeft het gehoord en er om gelachen," sprak Felix zacht, zich in het gesprek mengende. Ik ben het volkomen met Sidonie eens en ook mij doet het leed, dat je die lieve Erna zoo hebt kunnen grieven. Zij is mij liever dan al de anderen te zamen. Zij, de lieftalligheid en zelfopoffering in persoon, verdient het niet door zulke ijdeltuiten bespot en beleedigd te worden. En ik geef je de verzekering, lieve zus, dat ik al mijn best zal

doen, de jongeheeren aan te sporen, die onhebbelijkheid te stuiten, door Erna in 't vervolg met meer voorkomendheid en hartelijkheid te bejegenen. En gij, Koenraad, die er de eerste aanleiding toe gaaft, zijt verplicht mij daarin bij te staan.

„'t Is goed," bromde Koenraad, „ik zal er mijn best toe doen, anders loop ik gevaar dat Sidonie mij de oogen uitkrabt."

„Welnu, broertjes," besloot Sidonie, „indien je deze goede voornemens in praktijk wilt brengen, zal ik er verder niet over spreken. Maar dit wil ik je nog zeggen, dat ik in geen geval Eva Weenink een bezoek zal brengen. Ik heb haar waar karakter nu leeren kennen en zal haar in 't vervolg zooveel mogelijk ontwijken."

„'t Is goed. Doe wat je niet laten kunt," mopperde Koenraad. „In ieder geval ontmoet ik haar toch bij de eerstvolgende dansles."

Op den verderen terugweg werd er geen woord meer tusschen Sidonie en hare broeders gewisseld.

Thuis gekomen, begaf Sidonie zich naar hare kamer om er nog eens kalm over na te denken; maar toch vreesde zij dat de storm, die nu was opgewekt, nog heel wat leed zou veroorzaken alvorens te zijn uitgeraasd.

VIJFDE HOOFDSTUK.

TWEE VERSCHILLENDE KERSTFEESTVIERINGEN.

Motto: Zij heeft het beste deel gekozen.

Kerstavond was aangebroken. Het koesterend Decemberzonnetje had zijn taak zegenend volbracht en bij het scheiden hemel en aarde een gloeienden kus op het voorhoofd gedrukt.

Wees gegroet, gij heerlijk Christenfeest, dat de leden van denzelfden stam nauwer vereenigt en zoovele beloften van liefde en vrede meêbrengt.

Vele dagen vooraf zorgen trouwe moeder- en vaderhanden reeds om dien avond te maken tot een blijden feestavond, die grooten en kleinen zoo recht kinderlijk blij stemt. En hoevele min of meer kostbare geschenken worden er niet in geheime bergplaatsen door de kinderen verborgen gehouden, om er vader en moeder op dien avond meê te verrassen! Op zulke dagen, het feest voorafgaande, ziet men de dochters menigmalen de woning geheimzinnig uit- en insluipen, met een en ander voorwerp onder voorschoot of mantel verborgen. De oudste zoons

laten dan niemand op hunne kamer toe en zelfs de kleinste mollige kinderhandjes weten moeder of zuster zoo innig te vleien, een of ander voor hen te gaan koopen om er vader meê te kunnen verrassen.

En op dien geheiligden feestdag treedt de zorgende liefde uit eigen woning naar de afgelegen wijken, om in vunzige kelderwoningen en tochtige vlieringkamertjes zieken en gezonden met een nuttige Kerstgave te verblijden en een zonnestraal te brengen in menig droevig menschenhart. En zeker, die zelfopofferende liefde stemt eigen feestvreugde hooger, omdat ze gedachtig is geweest aan het hoogste gebod des Heeren: „Hebt uwe naasten lief!"

Vrede zij den huisgenooten, die zich onder den stralenden Kerstboom vereenigen, na vooraf der armen tranen te hebben gedroogd, gebogen harten te hebben opgericht en in duistere kamerkens een straal van het goddelijk Kerstlicht te hebben gebracht, dat allen, allen zonder onderscheid zoo hartelijk welkom is.

Het Kerstfeest is het feest der liefde, het feest van geven en ontvangen. Wel dengenen, die zich daarvan niet hebben willen afzonderen.

O, gij heerlijk Kerstfeest, zoo rijk aan herinneringen, wèl schenkt gij den kinderen blijdschap en dankbaarheid des harten, maar ook den denkenden en liefhebbenden christen nog daarenboven vrede en hemelzin.

In de huiskamer op de derde étage, de woning van mevrouw de weduwe Van Marlen, mocht de Kerstboom ook niet ontbreken, al was deze met bekrompen middelen aangericht. Toch had deze een recht feestelijk aanzien met zijn flikkerende kaarslichtjes tusschen de groene twijgen, behangen met vergulde noten en appelen en amandelen.

Schooner nog dan de gloed van het kunstlicht was de glans op de aangezichten der aanwezigen.

Op de beide tafels onder den Kerstboom, met een helder wit laken overdekt, lagen de feestgaven keurig gerangschikt.

De eene tafel bevatte de geschenken voor de huisgenooten, de andere de feestgaven voor een hoog bejaarde waschvrouw en hare drie kleinkinderen, die, nog jong zijnde, vader en moeder hebben moeten missen.

Het was de bedachtzame, zoo eenvoudige als bescheiden Erna mogen gelukken, gedurende de laatste drie maanden, met eenig haak-, borduur- en schrijfwerk een honorarium van *f* 30,— te kunnen verdienen.

En dat eerste, door nachtwaken zelfverdiende geld, dat haar zoo recht van harte blij had gestemd, had zij aan hare mama afgedragen om er naar eigen goedvinden meê te handelen.

En mevrouw Van Marlen had al aanstonds de hulp van tante Anna ingeroepen, die geen woorden van lof genoeg kon uiten voor de lieve Erna, het vriendelijk zonnetje in huis, dat door haar zelfopofferende liefde en eenvoud licht wist te brengen in de donkerste dagen; wier leven en streven slechts één doel scheen te hebben, namelijk, anderen gelukkig te maken en weinig voor zich zelve te vragen.

En dat die eerste verdienste eens recht nuttig zou besteed worden, daarvoor zou tante Anna wel zorgen, want toen deze haar plannetje, na lang beraad, te kennen had gegeven, was mevrouw Van Marlen het in alles met die practische tante eens. Van toen af werd er geknipt en genaaid en geplakt dat het een lust was om te zien. En zie, nu de vruchten van dien arbeid onder den Kerstboom gerangschikt lagen, meende men het jubelen der oude vrouw en van hare drie weeskinderen reeds te hooren.

Er welden tranen in Erna's van vreugde schitterende oogen; neen, zij kon niet langer zwijgen; zij moest het hare lieve mama toefluisteren: „dat zij zich nu zoo innig gelukkig gevoelde!"

En waarlijk, Erna had reden te over om zich in waarheid over het leven te verheugen. Haar lieve mama was in de laatste weken zoo aangesterkt, dat zij haar ziekestoel had kunnen verlaten, en, ofschoon langzaam, zich weer in hare woning kon bewegen en deelnemen aan de kleine huiselijke beslommeringen. Zie, bij zulk een zegen werd aller hart weer vervuld met hoop voor de toekomst. Ja, wel was het een heerlijk Kerstfeest! Mevrouw Van Marlen was een en al bewondering over Erna's geschenk, bestaande uit een paar fraaie, door haar zelf gehaakte gordijngarnituren. En tante Anna was overgelukkig met hare, door Erna zelf geborduurde kamerpantoffels en beiden konden zich moeilijk voorstellen, hoe zij bij haar veelomvattenden dagelijkschen arbeid, voor zulk een geduldwerk, den tijd had kunnen vinden. Ook de beide knapen jubelden en kusten hunne lieve zuster voor het fraaie speelgoed, dat zij haar te danken hadden.

En wat hadden die drie weeskinderen een pret! Zij dansten en juichten dat het een lust was om aan te zien; ook de oude waschvrouw drukte diep bewogen een kus op de hand van mevrouw Van Marlen, een dankbetuiging, die Erna haar beslist geweigerd had. Voor wat zij uit plichtbesef had gedaan, achtte zij elke dankbetuiging een beleediging.

De kinderen hadden ieder een gemaakte jurk gekregen, twee hemden, een mutsje en een paar warme kousen, benevens een volledige poppenwoning, een doos met kinderservies en een pakje honigkoeken. Ze hadden dat alles gaarne zelf willen meedragen, als ze maar gekund hadden en grootmoeder het hun had willen toestaan.

Met een blik, die van de reinste moedervreugde getuigde, zag mevrouw Van Marlen haar lieve dochter in de oogen en streelde haar langs de wangen met een teederheid, als alleen een moeder vermag.

Zoo innig vroolijk en opgewekt als heden, had zij haar kind in geen maanden gekend. Ja, wel was er veel, zeer veel met die *f* 30,— verschaft geworden, veel vreugde bovenal en veel goeds er meê gedaan.

Eigenlijk kwam het haar mama als iets ongelooflijks voor en toch — men moest het Erna en tante Anna maar eens vragen, die elkander met raad en daad hadden bijgestaan en er menigen namiddag en avond voor opgeofferd hadden.

Uit een sedert langen tijd niet gedragen onmodischen doek van tante Anna, uit een jurk, waaraan Erna reeds lang ontgroeid was, en een heel goedkoop stuk katoen waren de kleertjes voor de kleinen gemaakt, en dat alles zoo netjes en smaakvol, alsof ze een handvol geld hadden gekost.

De mutsjes en de kousjes waren door Erna en tante Anna gehaakt en gebreid, en de onderkleeren waren aan een stuk goedkoop linnen te danken. De poppenwoning hadden ze beiden gemaakt en de meubelen van sigarenkistjeshout gesneden, fraai beplakt en gekleurd. Alleen de poppenkostumes hadden ze aan mevrouw Van Marlen te danken, die bij dien arbeid zich nogeens haar eigen gelukkige jeugd herinnerde.

Tante Anna's koffer, die een schat van linten, banden en allerlei garnituren bevatte, had mede in de behoeften van de feestgaven voorzien.

En geen wonder dat, toen die geheele uitrusting op de tafel uitgestald lag, Erna van blijdschap in de handen klapte en zich zelve weer een klein meisje gevoelde. En wat had dat alles te zamen weinig geld gekost. Een

practische zin, bekwame handen en lust en liefde voor het goede doel, hadden meegewerkt om tot zulk een gelukkige uitkomst te geraken.

Erna had mede aan zich zelve die heerlijk reine feestvreugde te danken, en was er van overtuigd dat geven zaliger is dan te ontvangen.

En toen de kleinen hunne schatten hadden ontvangen, zette Erna zich aan de piano en accompagneerde het lied, dat allen aanhieven:

„Stille nacht, heilige nacht!"

Toen het lied geëindigd was, nam de oude waschvrouw afscheid en werden hare kleinkinderen uitgenoodigd, met oudejaarsavond hun deel te komen halen van de noten, appelen en andere lekkernijen, die thans den Kerstboom versierden.

„En nu wij onder ons zijn," onderbrak mevrouw Van Marlen de pauze toen de gasten vertrokken waren, „zou ik gaarne willen dat Erna eens ging onderzoeken, wat het Kerstfeest haar heeft toegedacht."

Erna liet zich andermaal niet noodigen. Zij zelve was zeer nieuwsgierig wat mama en tante Anna voor haar hadden aangekocht. IJlings op de tafel toegetreden, zag zij reeds met één enkelen blik, dat zij maar al te zeer reden had zich te verheugen.

Het lang gewenschte warme winterjacket, met bont afgezet, en de daarbij behoorende pelsmuts waren een geschenk van haar mama.

Tante Anna had haar een keurig bewerkte blauwe ceintuur geschonken om op de dansavonden te dragen en daaronder.... Wat waren dat? Boeken? Ja, waarlijk, een fraai gebonden exemplaar van Goethe's gedichten en een dito van Schiller's werken. O, wat een

aangename verrassing was dat; daar had zij reeds zoo lang naar verlangd. Maar zie, daar ligt nog een boekwerk. „O, mama! Gerok's Palmblätter, mijn lievelingsdichter — neen — neen — dat is waarlijk al te veel!"

„Mama, lieve mama, ik bid u," zeide zij met tranen in de oogen, „wie heeft mijn verlangen zóó weten te raden? Ik herinner me niet dat ooit aan iemand geopenbaard te hebben!"

„Wel zus, natuurlijk het Kerstkind, wie anders," riep haar broertje Robert haar toe.

„En uit wiens naam heeft hij dat gebracht, broer?" vroeg Erna.

„Ja, weet je zus, wij mogen het je heusch niet zeggen!"

„Kom, kom, Robert, je moogt het mij wel meedeelen. Ik dien het toch te weten om hem of haar mijn dank te kunnen betuigen?"

„Weet je wat, zus?" hernam haar broer, „beproef het eens te raden!"

„Ja, als ik maar raden kon! Komt, jongens, helpt zus eens op den goeden weg in het doolhof van mij bekende namen. Och, lieve mama, zeg u het mij toch!"

Mevrouw Van Marlen schudde ontkennend het hoofd.

„Welnu, zus," riep de oudste broeder, „de naam vangt met een S aan."

„Stoutert," riep Robert zijn broertje lachend toe, „nu is 't geen kunst meer om den naam te raden!"

„O, nu weet ik het," juichte Erna opgewonden. „Ja, ja, ik had het kunnen vermoeden, dat het een geschenk van mijn lieve, beste Sidonie zijn moest, want toen we onlangs het Kerstfeest bespraken onder elkander, heeft ze mij zoo handig weten uit te hooren, welke mijn geliefkoosde dichters waren. O, ik ben er recht blij meê

en zal haar morgen eens gaan bedanken. O mama en tante Anna, wat zullen we nu prettige voorlees-avondjes krijgen, niet waar? En wat zijn die boeken fraai gebonden; ik durf ze bijna niet in handen nemen."

„Maar, Erna," viel haar mama hierop in, „komt het je niet een weinig verdacht voor, dat het Kerstfeest je niets nuttigs voor je dansavonden heeft gebracht?"

„O neen, lieve mama! Ik meen dat het Kerstfeest er zeer verstandig aan heeft gedaan, mij iets dergelijks te onthouden; want, met uwe toestemming, mama, wensch ik er niet weer heen te gaan."

„Hoe? Wat? Gij verbaast mij, kind!" riep tante Anna heftig uit. „Gij zoudt geen danslessen meer willen nemen? En dat waarom niet? Is u iets onaangenaams bejegend?"

„Verschillende oorzaken werken tot die beslissing mede, beste tante!" en zich tot haar mama wendende, zeide zij: „U veroorlooft me immers wel, eens heel openhartig mijne meening daarover uit te spreken, niet waar?"

Tante Anna, die naast mevrouw Van Marlen gezeten was, knikte haar bevestigend toe.

„U moet dan weten, lieve ma en tante, dat ik tot dat besluit gekomen ben, omdat de danslessen mij meer verdriet dan genoegen verschaffen. Om iets grondig te kunnen leeren moet men er aanleg voor hebben en die gave mis ik. Ook eischen de lessen, of beter gezegd het bijwonen dier lessen en de bals die er op volgen, voortdurend onkosten, die voor ons nog al bezwarend zijn, en eindelijk acht ik den tijd, die er aan besteed wordt, nuttiger te kunnen besteden."

„Ik vrees, dat niet alleen de met ons bevriende familiën, maar ook mad^{lle}. Petit er zeer ontevreden over zullen wezen."

„Lieve tante, ik houd mij verzekerd, dat mijn leermeesteres er geen bezwaar tegen zal hebben, omdat mijn ongeschiktheid zeer in 't oog vallend is geweest. Ook mevrouw Van der Pol, met wie ik er zoo terloops over sprak, meende, dat het zwaar moest vallen zich aan iets te wijden, waartoe men geen roeping gevoelde."

Deze bekentenis was, om zoo te zeggen, koren op den molen van mevrouw Van Marlen.

„Ik ben blij, Erna, dat gij er zoo verstandig over denkt en nu tot dit besluit gekomen zijt, want daar gij zelve gulweg bekent, er geen genoegen in te hebben...."

„Genoegen is het woord niet, mama," viel Erna haar in de rede, „maar ik vermoed tot de slechtste leerlingen te behooren, die mad[lle]. Petit ooit heeft gehad. Telkens en telkens weer werd ik overladen met berispingen en terechtwijzingen over mijn dansen, en daar ik er dan zeer meê verlegen raakte, vergat ik, of liever ik lette er niet op de maat der muziek te volgen en maakte daardoor natuurlijk verkeerde danspassen. Het gevolg van een en ander was, dat ik zeer zwaar op den arm van mijn danseur leunde en dezen zeer veel moeite veroorzaakte om mij naar eisch te kunnen leiden. De jongeheeren blijken geen van allen genegen met mij te dansen en lachen mij achter mijn rug uit."

„Maar gij, met uwe zelfbeheersching, hadt uw blooheid toch wel kunnen overwinnen, indien gij er u maar de noodige moeite toe gegeven hadt," merkte tante bits aan.

„Ik heb er al mijn best toe gedaan, tante-lief, maar zonder het gewenschte gevolg, zoodat die lessen mij geen genoegen verschaften, maar in waarheid een ware beproeving bleken te zijn. Wel is waar komen na Nieuwjaar de quadrilles en menuetten aan de beurt, misschien zou het dan beter gaan en ik mij meer zelfstandig kunnen

bewegen, maar toch, ondanks dat vooruitzicht, wilde ik liever besluiten er maar van af te zien."

Er sprak hartstochtelijke opgewondenheid uit die woorden en toch werden zij gesproken met een beslistheid, die den stempel droeg van echte volle overtuiging.

Tante Anna, die de oogen niet van haar af had, zeide: „'t is een groote teleurstelling voor mij, zulks te hooren, Erna. Ik had mij zoo gelukkig gevoeld, je die kleine ontspanning te kunnen verschaffen. Je jong leven is te ernstig voor je jaren en als dat nog eenigen tijd zoo voortgaat, ben je oud voor je tijd. Bovendien ben je verstandig genoeg om te weten, dat alle begin moeielijk is en dat men met inspanning en een goeden wil groote bezwaren kan overwinnen."

„Ik had er mij zelve een genoegen van voorgesteld, lieve tante, en dat zou het ook geweest zijn, als ik niet telkens en telkens weer zulke grove fouten gemaakt had. Maar laten wij er nu maar verder over zwijgen; iedereen maakt wel eens fouten in zijn leven en ik mag me gelukkig achten, dat mijn handen beter aan mijn wil gehoorzamen dan mijn voeten."

„O, dat ben ik volkomen met je eens," hernam de goede oude, Erna's kleine vleezige handjes vattende; op den arbeid, dien deze verrichten, kan niemand iets aan te merken hebben."

„Kom, kom, tante, gij moogt ze niet prijzen voor dat ze vanmiddag een goed werk zullen verricht hebben. Ik denk straks eens een proef van mijn kookkunst te zullen afleggen." En, dit gezegd hebbende, verliet Erna, na een sierlijke buiging, het vertrek, om in de keuken haar nieuwe taak te aanvaarden.

Ook bij majoor Weenink had de familie zich om den Kerstboom vereenigd.

Op den met wit damast gedekten disch, waarop de geschenken uitgestald lagen, wierpen de heldere vlammen van het gaslicht een schitterend licht. De hooge, sierlijke denneboom, wiens takken bijna tot aan het plafond reikten, was overvol beladen met suikerwerk, marsepijn, gekleurde glaskogels, noten en appelen, en de daartusschen geplaatste kleine brandende waskaarsen gaven er een feestelijk aanzien aan. Alle fraaie, kostbare zaken waren smaakvol en met zorg gerangschikt. Naast de zijden japon, voor mevrouw Weenink bestemd, lag een blinkende helm en een kleine sierlijke degen voor George, den jongsten zoon des huizes. Maar het rijkst van al de huisgenooten was Eva bedacht geworden; zij immers was niet alleen het eenig dochtertje en de lieveling haars vaders, maar tevens een meisje in de bloeiende lente des levens, dat in de toekomst een groote aantrekkelijke schoonheid beloofde te worden.

Een rol keurig bewerkte kant dekte een fraaie rozekleurige ceintuur; een krans smaakvolle mosrozen prijkte op een blad karton; een keurig étui bevatte een gouden met rozekralen ingelegden armband, waarnaast een paar glacé handschoenen in een juchtlederen étui zichtbaar waren. Ook was er een keurige verzameling boeken, alle in prachtbanden gebonden, wel een bewijs dat de zorgvolle ouders ook aan de geestesontwikkeling van hun kind hadden gedacht.

Alles te zamen genomen was het een tentoonstelling van kostbaarheden, die wel mocht bewonderd worden en toch.... ondanks alle feestelijkheid, scheen er een sombere, neerdrukkende stemming te heerschen. De majoor had diepe rimpels tusschen de wenkbrauwen, zijn vrouw zag er moede en bleek uit en Eva staarde met een benevelden blik naar de feesttafel.

Er had daareven een onaangenaam voorval plaats gehad.

De keukenmeid, die bij de uitdeeling der Kerstgeschenken aan het dienstpersoneel rijkelijk bedacht was geworden, had hare geschenken stilzwijgend aangenomen en was daarna vertrokken.

De majoor, bij die onverwachte ongemanierdheid toornig geworden, had haar op verbolgen toon toegeroepen: „zijt gij niet tevreden met uw Kerstgeschenken, Anna, dat gij er geen enkele dankbetuiging voor over hebt?"

„Wel zeker, heer majoor," had deze daarop ten antwoord gegeven, „een paar guldens waren mij veel liever geweest dan al deze prullen. Daarmeê had ik dan de arme Johanna, aan wie niemand gedacht schijnt te hebben, een versnapering kunnen koopen, omdat zij op dezen heiligen feestavond geen brood in huis heeft, om haar honger te kunnen stillen."

Bij dezen uitval, die een scherpe terechtwijzing inhield, waren de wangen van mevrouw Weenink marmerwit en die van Eva donkerrood geworden; ook de majoor was er zoo door overbluft, dat hij haar sprakeloos naoogde toen zij haastig de kamer verliet, om in de keuken nog eens in heftige woorden te vertellen, dat zij ze daar binnen eens duchtig de waarheid gezegd had.

Nauwelijks was de keukenprinses vertrokken, of de heer des huizes, zich tot de huisgenooten wendende, vroeg met een van toorn bevende stem: „Is het waarheid of logen wat die furie mij daar heeft toegevoegd? Is Eva's oude min werkelijk op dit Kerstfeest vergeten en wordt er heel niet aan gedacht om haar voor gebrek te bewaren? Spreek dan toch! Ik wil de waarheid weten!"

Het diepe, bedeesde stilzwijgen van moeder en dochter was voor den majoor een bevestigend antwoord.

„Die zwijgt, stemt toe!" hernam hij, met driftigen tred op en neer loopend, „'t is schandelijk en grievend in dubbele mate, zulk een verzuim uit den mond van een dienstbode te vernemen. Mijn vrouw, die door ongesteldheid in de vorige weken zich met geen huishoudelijke zaken heeft kunnen bezighouden, heb ik er geen verwijt van te maken, maar jij, Eva, jij alleen hebt er schuld aan. 't Is onverantwoordelijk een oude van dagen zoo snood te vergeten; zij, die jou in je prille jeugd zoo liefderijk heeft verpleegd en verzorgd en ook in later jaren aan je ziekbed was gezeten met een toewijding, als ware je haar eigen kind geweest! 't Is ons een raadsel, hoe jij, Eva, haar zoo snood aan haar lot hebt kunnen overlaten."

„Ach, papa-lief," vleide Eva, „ik weet heusch niet hoe het komt dat ik er niet aan gedacht heb. Al mijn tijd is ingenomen door leeskransjes, dansavonden en...."

„Ei! 't Is dus door het najagen van vermakelijkheden dat jij je aan plichtverzuim schuldig maakt! Welnu, dan beveel ik je dergelijke dwaasheden in 't vervolg te staken. Morgenochtend ga je terstond na het ontbijt de arme Johanna om vergeving vragen voor je onbedachtzaamheid en haar een mild Kerstgeschenk aanbieden. Je moet maar eens met mama overleggen wat je haar schenken zult."

„Ik beloof u, terstond na het ontbijt te zullen gaan, papa," verzekerde Eva, die zich schaamde over haar verzuim, dat de oude te gevoeliger moest treffen, omdat zij tot hiertoe nimmer door de familie Weenink vergeten was geworden. „Kom, papa, wees nu niet langer boos op mij," vleide Eva, hem omhelzend. „Kom, zie u Eva nu maar eens vriendelijk aan, ik gevoel er heusch spijt over."

„Welaan, wij zullen er dan nu het stilzwijgen over

bewaren en ons den feestavond niet laten bederven. Zie nu eens, wat de Kerstboom je gebracht heeft! Zal dat niet een prachtig balkleedje worden?"

„Zeker, 't is buitengewoon mooi, papa; maar als ik het zeggen mag, had ik me liever een roze tule en geen witte gewenscht."

„Dat is iets, dat je maar met je mama moet bespreken, kind. Ofschoon ik je als mijn meening moet te kennen geven, dat je voor jou leeftijd beter in 't wit dan in roze gekleed kunt gaan. En al die andere zaken daar, hebt gij daar soms ook iets op aan te merken?" Mij dunkt dat die fraaie mosrozen en de ceintuur, een geschenk van tante Jenny, voldoende rozekleur hebben."

„Zeker papa, en deze armband is ook een kostbaar geschenk. Zie maar eens, hij past mij heel goed."

„En zijn de boeken ook naar je smaak, Eva?" vroeg haar mama.

„Ik heb ze nog niet ingezien, ma; welke boeken zijn het?"

„Verlang je ze niet eens in te zien, kind?" hernam haar mama.

„Ja, 't lijkt een heele verzameling," merkte Eva aan, de boeken een voor een ter hand nemende. „Hé, de komplete werken van Zschokke, Goethe's Gedichte, Frensen's Predigte, een Encyclopedie, Spitta's Palmblätter en.... en.... een Kookboek!" Er speelde een spotlach om haar lippen bij het opnoemen der titels. „Och, malief," sprak ze, kleurend van teleurstelling. „'k Gevoel niet den minsten lust deze boeken te lezen. De werken van Zschokke zijn oud en saai; niemand leest ze meer tegenwoordig. Voor Goethe had ik liever Heine's Gedichte gehad. Spitta bekoort me evenmin als de preeken van Frensen en dan een kookboek — neen, voor de keuken gevoel

ik niet de minste roeping. Ja, ik begrijp het al, deze Kerstgave heb ik aan mijn ernstige tante Louise te danken, die heeft meermalen zulke dwaze invallen; is 't niet zoo, mama?"

„Ditmaal heb je misgerekend, Eva," antwoordde mevrouw Weenink ietwat heftig. „Dien dwazen inval heb je aan mij te danken!"

„Maar.... mama, hoe zijt u op die gedachte gekomen?"

„Omdat ik het mijn plicht als moeder achtte, eens aan je geestelijke ontwikkeling te denken, kind-lief. Een degelijk ernstig boek zal je hart en hoofd vormen en je tot nadenken stemmen. Het leven is rijk aan moeilijkheden en tegenspoeden, en daar dien je voor gewapend te worden om die geduldig te leeren dragen. En wat het kookboek betreft, ook dat kan je van nut zijn. Je bent nu oud genoeg om eens de behulpzame hand te bieden in de huishoudelijke werkzaamheden, waaronder de kookkunst een voorname plaats inneemt."

't Was of er een spook, een onheilspellend spook voor haar verbeelding opdoemde, zóó schrok Eva bij deze terechtwijzing. Zij beet zich in de lippen van boosheid. En zonder haar mama een vriendelijken blik te gunnen, trad zij eenige schreden terug. O, het woelde en stormde zoo in het kleine weerspannige hartje van dat meisje, in wier hoofdje slechts gedachten omwoelden van ijdele dingen, en dat een afkeer koesterde voor levensernst en vromen zin, die het sieraad der vrouw uitmaken.

„Dit is reeds de tweede maal vanavond, Eva, dat jij je misdragen hebt," onderbrak mevrouw Weenink de pauze. „En dat nog al op een heiligen feestavond, die tot liefde en vrede doet stemmen. Je moest je schamen, kind. 't Wordt hoog tijd, dat je onder mijn leiding

komt, en je in ernstiger dingen leert bekwamen dan in dansen, sport en andere vermakelijkheid, die je lichtzinnigheid aanwakkeren. Ik reken er op, dat je vanavond, als de gasten er zijn, je als een welopgevoed meisje zult gedragen."

De majoor had intusschen een fraai bewerkte sluimerrol van den feestdisch in handen genomen en nu op Eva toetredende, zeide hij: „Dit is waarlijk een door mij gewenscht Kerstgeschenk en ik vertrouw te mogen zeggen, dat ik dit aan onze lieve Eva te danken heb. Is dit goed gedacht, kleintje?"

„Ja, papa! en het verheugt me, dat het naar uw genoegen is!"

„Wel! Wel!" vervolgde de majoor, „veel kennis van vrouwenarbeid heb ik niet, maar zooveel weet ik er toch wel van, dat dit geschenk veel arbeid en taai geduld gevorderd heeft, en dat mijn dochtertje vlijtig de handjes heeft moeten roeren, om zoo iets smaakvols te kunnen leveren. Dus mag ik aannemen, Eva, dat jij dit, zonder eenige hulp, voor mij gemaakt hebt?"

„Natuurlijk, vadertje," antwoordde Eva, haar zakdoek gebruikend om haar schaamteblos te bedekken; en daarop de étui met handschoenen opnemend, sprak zij: „hum! hum, handschoenen met zes knoopjes, zie ik; nu, dan mag ik wel een kamenier aanstellen om ze mij te helpen sluiten."

„Zie eens, papa!" viel de kleine George hierop in, die, met den blinkenden helm op zijn aardigen krullebol en den degen op zijde, een militair saluut maakte.

Vroolijk lachend dien groet beantwoordend, zeide de majoor: „ja, ja, het Kerstfeest heeft van mijn jongen een man gemaakt!"

„En zie eens, George, wat ik gekregen heb," viel Eva

hierop in, den knaap haar ceintuur en armband voorhoudend. „Prachtig, hé!"

„Nu, mooi is het; maar zoo mooi als mijn helm en degen toch niet!"

„O jou kleine egoïst!" voegde de majoor hem toe, „maar wat zeg je dan wel van mijn sluimerrol? Zie eens! vindt je die niet keurig bewerkt?"

„Och, dat ding!" zeide de knaap, verachtelijk de schouders optrekkend, „dat heeft het Kerstkind u niet gebracht, papa. Onze naaister Louise heeft het gemaakt."

„Je vergist je George," hernam de majoor met nadruk. „Je zus Eva heeft die voor mij geborduurd."

„Foei, papatje, wie heeft u dat wijs gemaakt? Ik was er bij tegenwoordig toen Louise de sluimerrol aan Eva overhandigde. Zij hield die onder haar regenmantel verborgen toen zij de kamer binnenkwam. En toen Eva de sluimerrol met aandacht bekeken had, zag ik haar Louise een rijksdaalder geven, zeggende: „ik ben zeer tevreden over je werk. Je hebt dien keurig bewerkt. Papa zal er zeker meê ingenomen zijn! Hartelijk dank, Louise!"

Een pijnlijke stilte volgde op deze bekentenis.

Eva had zich een weinig teruggetrokken en was schijnbaar bezig een manchetknoop vast te maken.

Majoor Weenink wierp de sluimerrol zeer verontwaardigd op de tafel onder den Kerstboom en bleef peinzend stilstaan. God alleen weet wat er op dat oogenblik in zijn hoofd en hart omging.

Mevrouw Weenink liet zich met een bangen zucht op een stoel neêrvallen.

De kleine George zag met verbazing nu den een, dan de ander aan.

„Papa en mama denken zeker dat ik gejokt heb,

niet waar?" riep de knaap luid, „maar papa heeft het Louise maar te vragen of ik de waarheid niet gesproken heb."

De majoor keerde zich plotseling om bij dezen uitroep, en, Eva strak aanziende, vroeg hij: „Eva, heeft je broertje gejokt of de waarheid gesproken? Ik wil het bepaald weten! Kom, ik beveel je te spreken!"

„Ja, lieve papa, George heeft u niet belogen; Louise heeft de sluimerrol voor mij gemaakt. De dansavonden namen al mijn vrijen tijd in beslag."

De majoor, de sluimerrol opnemende, wierp die Eva toe, zeggende: „dat prul had ik mij zelven wel kunnen aanschaffen. Geen enkel woord van dank is je dezen avond over de lippen gekomen. Je hebt je niet ontzien, je mama en je tantes diep te grieven, door je ontevredenheid te luchten over de kostbare geschenken je aangeboden, en daarenboven schaamt jij je niet mij zoo moedwillig voor te liegen. Je hebt er voldoening van, dit Kerstfeest totaal bedorven te hebben; een dolksteek ware mij liever geweest dan al wat ik dezen avond heb moeten ervaren. 't Is mij in één woord een gruwel!"

Dit gezegd hebbende, verliet hij met forsche schreden het vertrek.

Marmerbleek en sidderend over al haar leden, oogde Eva haar papa na. Zoo toornig als nu had zij haar vader nimmer gezien en met een schuwen blik keerde zij zich naar hare hevig ontstelde moeder, die al haar best deed den kleinen George gerust te stellen, die diep bedroefd zijn krullebol in moeders schoot hield gebogen; onderwijl was zijn broeder stil naar zijn kamer geslopen om er zijn boekgeschenken te bewonderen.

En Eva? Zij stond besluiteloos tegen den disch aangeleund.

Trots en schaamte streden in haar hoofdje om den voorrang.

Eindelijk, zich vermannend, raapte zij de sluimerrol, haar toegeworpen, van den vloer op, en legde die op haar stoel neer.

„Haar goede papa kon immers niet lang boos op haar wezen," peinsde zij.

En indien hij haar nu eens niet wilde toespreken, — als zij nu eens, wie weet voor hoe langen tijd, zijn liefkozingen moest ontberen? Dat papa zich een weinigje teleurgesteld gevoelde, omdat zij niet ingenomen bleek met haar baljurk en haar boekgeschenken, dat kon zij zich begrijpen, — maar — om zóó te toornen tegen haar, omdat Louise het feestgeschenk gemaakt had, dat had zij niet kunnen vermoeden, dat vond zij onredelijk.

Zij was er zelve meê begonnen, maar vond het een landziekig werk, — zij had er geen lust toe gevoeld en het verder aan de naaister opgedragen; was dit nu zoo erg?

„Dat niet alleen, Eva," fluisterde haar geweten haar toe; „'t was uw vader een zichtbaar bewijs, dat gij geen wederliefde gevoelt voor uwe ouders, die het u aan niets laten ontbreken, die al uwe wenschen trachten te voorkomen; zie nog eens naar het present, dat gij uwe mama hebt aangeboden: een geborduurden tafellooper, op de leeskrans in drie avonden vervaardigd, een prul, een niets, en dat wel voor haar, wie ge zoo na aan het hart ligt! En dan dien verfoeilijken leugen, acht ge dat dan geen zonde?"

Voorzeker, haar vriendin Lucie Berger had dien avond op de leeskrans met het oog op den tafellooper waarheid gesproken, toen zij Eva toevoegde: „mijn negenjarig zusje Bertha heeft zich heel wat meer moeite en kosten ge-

troost voor haar mama's Kerstgeschenk, en 't mocht gezien en geprezen worden, zoo smaakvol als die kleine handjes het bewerkt hadden."

Het geweten had eindelijk de overwinning behaald over haar trots.

„Ach, ja," dacht ze, „ik heb me onwaardig en lichtzinnig gedragen." Zij was er van overtuigd, dat zij te veel aan haar gemakzucht had toegegeven; gisteren nog had zij er een scherpe berisping van haar mama over ontvangen, toen de onderwijzeres zich bij deze kwam beklagen over haar gebrek aan lust en ijver."

En nu die goede papa ook nog boos op haar was, dat kon, dat mocht zoo niet voortduren. Zij wilde nog heden tot hem gaan en hem zoo lang vleien, tot hij haar vergeving had geschonken. Haar handschoenen haastig op den feestdisch werpend, trad zij op haar mama toe, zeggende: „Mama, ik wil terstond papa gaan opzoeken."

„Dat zou ik je ook aanraden, kind," antwoordde mevrouw Weenink op strengen toon, „gij hebt door je slecht gedrag den heelen lieven Kerstavond voor ons bedorven!"

„Zou ik papa op zijn kamer vinden, mama?"

„Waarschijnlijk wel."

Juist toen Eva de deur der kamer naderde en die geopend zag, hoorde zij de electrische schel der huisdeur overgaan en daarop de stem van den majoor, die in den corridor zijn gasten ontving.

't Was dus voor heden te laat om boete te doen.

Kort daarop traden de gasten binnen, en na de wederzijdsche begroeting werden de Kerstgeschenken bewonderd, waarvan die welke voor Eva bestemd waren, een rijk aandeel kregen.

't Was Eva intusschen niet mogelijk geweest haar vader ter zijde te komen, want na een levendig onder-

houd over verschillende aangelegenheden, namen allen aan den feestdisch plaats.

Het kon den gasten echter niet onopgemerkt blijven, dat er ditmaal iets aan de anders zoo gezellige vroolijkheid ontbrak. Het lachen ging niet van harte; de toasten werden zoo koud voorgedragen en bij wijlen heerschte er zelfs een drukkende stilte. De majoor, meestal zoo gezellig en prettig in zijn onderhoud, scheen ontstemd. De gastvrouw, die er slag van had een gezellig discours te voeren, was in zich zelve gekeerd en de misnoegdheid stond op haar bleek gelaat te lezen. Men kon het Eva aanzien, dat zij geweend had en zich schaamde om aan de gesprekken deel te nemen. De beide jongens waren de eenige der huisgenooten, die van harte blij gestemd waren.

Bij zulk een stemming moest het feest wel onderbroken worden, zoodat lang voor den bepaalden tijd de gasten afscheid namen en vertrokken.

Nu meende Eva haar papa te mogen naderen. Schoorvoetend was zij hem ter zijde getreden, zacht smeekend: „lieve papa....," maar de majoor, haar afwerende, sprak: „'k heb er genoeg van voor dezen avond; morgen zal ik je te woord staan! Ik verzoek je terstond naar je kamer te gaan."

„Maar papa....!"

„Vertrek, zeg ik je! Ik verzoek je geen scènes te maken! Ga!"

Hevig snikkend snelde Eva naar hare slaapkamer, waar zij zich ter ruste neervlijde en zich in slaap weende.

Zoodra Eva en de jongens zich verwijderd hadden en de majoor met zijn vrouw alleen achterbleef, liep de eerste eenige oogenblikken met groote passen en gefronst gelaat de kamer op en neer.

Maar toen zijn blik op zijn vrouw bleef rusten, die,

diep verslagen, een beeld der wanhoop gelijk, zich in een armstoel had laten neervallen, greep hij een zetel en plaatste zich naast haar.

„Beste vrouw," onderbrak hij de pauze, „ik kan je niet zeggen hoe diep verontwaardigd ik mij gevoel over de verregaande lichtzinnigheid van onze Eva; wat moeten wij nu met haar aanvangen?"

Mevrouw Weenink, wier gansche uiterlijk van hare innige smart getuigde, liet het hoofd moedeloos op de borst zinken. „Ik ben er van geschrokken en zielsbedroefd over, beste man," stamelde zij. „Als er iets is dat mij had kunnen dooden, dan zou het dat geweest zijn, wat ik dezen avond uit haar mond gehoord heb. Eenige dagen geleden heb ik er haar reeds aan herinnerd, dat zij, bij haar aankoopen voor het Kerstfeest, ook haar oude min, Johanna, niet mocht vergeten, en door mijn daarop gevolgde ongesteldheid heb ik verzuimd er onderzoek naar te doen. Ik meende mij geheel op haar te kunnen verlaten."

Hierop zweeg zij, met een gevoel van tegen hem opzien, en dat zij zich geheel aan hem kon toevertrouwen, omdat hij een practisch man was, die haar met raad en daad zou bijstaan.

„'t Is al te erg!" merkte de majoor aan, zijn toorn beheerschend.

„Onze Eva schijnt ongeschikt zich dankbaar te betoonen en alleen behoefte te hebben om gestreeld te worden. En dat die keukenprinses er ons een verwijt van moest maken, grieft me dubbel, omdat Eva's onhartelijkheid als een smet op ons, ouders, terugvalt. En wat nu die sluimerrol betreft, wist gij er van dat zij die aan de naaister te maken heeft gegeven?"

„Ik had in 't minst geen vermoeden, dat zij haar begonnen taak aan Louise had opgedragen."

*

„Zij is er dan toch eerst aan begonnen.....?"

„Dat wel; het benoodigde heeft zij zelve gekocht en de eerste figuren onder mijn toezicht geborduurd. Verder weet ik er niets van. Zoo dikwijls ik naar haren arbeid vroeg, kreeg ik tot antwoord, dat zij er spoedig meê gereed hoopte te zijn."

Met meer zachtheid in zijn stem informeerde de majoor:

„En wat heeft zij voor u gemaakt, vrouw-lief?"

Er lag in deze vraag iets wat haar verontrustte. „'t Valt me zwaar het u te zeggen, Karel," antwoordde zij. „Zij gaf mij een tafellooper, die haar noch veel onkosten, noch veel inspanning gekost heeft."

„Zoo! en wat heeft zij haar broertjes geschonken?"

„Niets!"

Bij dit antwoord was de majoor opgestaan om zijn zenuwachtige wandeling door de kamer te hervatten.

Er heerschte een drukkend stilzwijgen.

Eindelijk onderbrak de majoor de pauze en er was diepe ernst en weemoed in zijn stem, toen hij vervolgde: „Wij beiden zijn te kortzichtig en nalatig geweest en de gevolgen hebben wij er nu beiden van ondervonden. Onze bijna volwassen dochter belooft ons geen steun te zullen worden voor onzen ouden dag. 't Heeft me duchtig geergerd, dat zij, gedurende uwe ongesteldheid, zich zoo weinig aan u liet gelegen liggen. In plaats van u gezelschap te houden en naar vermogen behulpzaam te zijn, liet zij u alleen om zich te vermaken met schaatsenrijden, haar leeskransje en danslessen bij te wonen of met hare kornuiten te gaan wandelen. Uitgaan en plezier maken is haar lust en haar leven. Dat moet anders worden!"

Een diepe zucht uit het geprangde moederhart was het eenige antwoord op deze zijdelingsche beschuldiging.

„Ja, maar nu wenschte ik wel van u te hooren,

waarom hebt gij, haar moeder, dat alles toegelaten?" ging de huisheer met verheffing van stem voort. „Haar opvoeding was u toevertrouwd. Gij hadt dat alles kunnen voorkomen door haar te beletten uit te gaan, haar huiselijke bezigheden op te dragen en toe te zien dat die ook behoorlijk werden uitgevoerd. Ik, als man, heb de handen vol aan mijn administratie en militairen dienst."

„En denkt gij dan, beste man, dat lichamelijk zwakke moeders een eigenzinnig meisje kunnen leiden en beheerschen. 't Zij verre van dat. Gij weet, dat de geneesheer mij telkens en telkens verboden heeft om mij op te winden en zenuwachtig te maken. Wanneer nu een kind niet wil beseffen, dat het haar plicht is een zwakke moeder het leven aangenaam te maken, en haar kinderlijk gevoel haar niet dringt hare kinderplichten getrouw te vervullen, gaat het boven mijne krachten om daarin verandering te brengen."

„Dat wil ik geenszins ontkennen, vrouw! 't Valt ons vaak gemakkelijker onze dienstboden dan eigen kroost te bevelen. Maar ouderlijke tucht moet er zijn om het kind in het rechte spoor te houden. Wij zijn nu beiden de dupe van onze toegevendheid geworden. 't Gaat mijn begrip te boven, hoe Eva ons zoo heeft kunnen grieven door haar ondankbaarheid en leugenachtigheid. 't Heeft mij zelfbeheersching genoeg gekost, haar geen dracht slagen te hebben toegediend."

„Helaas, het eene kwaad ontspruit uit het andere, en ik vrees maar al te zeer, dat zij volstrekt zal weigeren mij in mijn huiselijke plichten bij te staan. Gij waart er zelven getuige van, met welk een minachting zij over het haar geschonken kookboek sprak."

„Ja, dat heb ik tot mijn spijt vernomen. Ik meende

tot nu toe, dat hare oppervlakkigheid van een voorbijgaanden aard zou blijken te zijn."

„Integendeel, manlief!" hernam mevrouw Weenink, Eva is van jongs aan zoo geweest. Er ging geen dag voorbij dat zij niet berispt moest worden. En nu zijn hare gebreken met de jaren toegenomen. En.... 't doet mij leed het te moeten zeggen, uwe voorliefde voor Eva, uwe voortdurende toegeeflijkheid, hebben mijn macht over haar als moeder gefnuikt."

„Nu, nu, zoo erg is het niet, moedertje," sprak de majoor, wien deze gegronde beschuldiging als een stortbui op het lijf viel. „'t Is nu de vraag, zal zij zich gemakkelijk onder de ouderlijke tucht leeren buigen of zijn er andere, strenger maatregelen noodig om haar van hare verkeerdheden te genezen?"

„Mij dunkt, het is noodig haar een paar jaar onder vreemde menschen te brengen; zij moet eens van huis in een strenger omgeving."

„Gij zoudt haar dus in een pension willen besteden, vrouw?"

„Niet in den gewonen zin van het woord. Ik had eigenlijk het oog op mijn zuster Marie, die meer energie bezit dan ik. Gij weet dat Marie en haar man in hunne pastorie in het gebergte op wel bescheiden voet, maar geheel in overeenstemming met elkander leven en dat mijn zuster voortreffelijk de kunst verstaat hare dochters op te voeden. Zij en haar man bezitten meer opvoedkundig talent, dan ik mij op beroemen kan. Haar beide dochters hebben in Bonn op goede scholen onderwijs ontvangen; zij leeren nu beiden het huishouden onder leiding van hare moeder.

Er heerscht een reine, godsdienstige geest daar in huis, en de vrede troont er aan den gezelligen, huiselijken

haard. En toch zijn de meisjes gezond, bevallig en opgeruimd. Ook verkeeren zij veel in gezelschap van de grondbezitters en de geestelijken in hare omgeving.

Mij dacht, dat die omgeving een uitmuntende leerschool voor onze Eva mag heeten. De dagelijksche omgang met hare nichten, zal haar aansporen zich naar deze te vormen; haar eigen gebreken leeren kennen; of zijt ge 't niet met mij eens, dat leeringen wekken, maar voorbeelden trekken?"

„Uit een en ander blijkt het mij duidelijk, vrouwtje, dat gij reeds geruimen tijd het plan schijnt gevormd te hebben om onze Eva uit onze woning te verwijderen en haar onder andere leiding te doen opvoeden," antwoordde de majoor, „en ik kan het niet ontkennen, dat dit voorstel mij onaangenaam verrast. Ik kan mij moeielijk aan het denkbeeld gewennen, om onze Eva te moeten missen, al is het dan ook maar tijdelijk. Ondanks al hare gebreken ligt zij mij na aan het hart."

„Mij eveneens!" viel mevrouw hierop in. „'t Zou mij, haar moeder, zwaar vallen haar verre van huis te weten; maar een anderen en beteren uitweg weet ik niet. In den grond van haar hart is Eva niet kwaad, maar het ontbreekt haar aan een bekwamer leiding dan de mijne, indien zij eens als een welopgevoed meisje zal geacht worden. En mij dunkt, wat het zwaarste is, moet het zwaarste wegen."

„Hoor eens, vrouwtje," aldus besloot de majoor zijne samenspraak, „ik kan er onmogelijk nu reeds in toestemmen, maar ik beloof je, er eens ernstig over te zullen nadenken. 't Komt mij voor, dat wij haar veel te hardvochtig beoordeelen en dat het onzen ouderplicht wel wat te ver gedreven is, om haar uit het ouderlijk huis te verwijderen. Het is misschien het beste ons oordeel op te schorten en af te wachten of zij ons morgen hare verontschuldiging

zal komen aanbieden. Ik wil nu verder maar hopen, dat de zorg, die ons beiden drukt, geen nadeeligen invloed op onze nachtrust zal uitoefenen. Goeden nacht, lieve vrouw!"

Onderwijl de majoor zich naar zijn slaapkamer begaf, bleef zijn gade nog een wijle in een diep nadenken verzonken, dat haar smartelijk aandeed. Eerst werd zij beschuldigd zich te zwak en te toegevend jegens haar kind gedragen te hebben; en toen zij haar echtgenoot aanbood om beiden een offer te brengen dat het geluk harer dochter kon bevorderen, was het haar echtgenoot die zich onwillig toonde van het aangegeven voorstel gebruik te maken. „Met dit al," mompelde zij, opstaande, „ben ik de lijdende partij en dat zal zoo wel blijven."

ZESDE HOOFDSTUK.

EEN ONAANGENAME DANSLES.

„En woelen dan de stormen,
En demons om ons heen, —
Aan mij den strijd te strijden,
Ik strijd toch niet alleen."

v. L.

Den volgenden morgen had er reeds vroegtijdig een ernstig onderhoud tusschen majoor Weenink en Eva plaats. Even voor het ontbijt had hij haar in zijn kamer laten komen, en toen hij haar met ernst en goedheid hare tekortkomingen onder het oog had gebracht, beloofde zij zijne vermaningen ter harte te zullen nemen. Zij had al den tijd gehad sedert den vorigen avond, om over hare gebreken na te denken, en tegen haar gewoonte had zij zich gedrongen gevoeld hare fouten nog eens na te gaan, en dat een en ander had haar een groot deel harer nachtrust gekost. Dienzelfden avond nog, voor zij naar hare kamer vertrok, had zij zich zelve reeds bekend, dat haar papa grondige reden had om over haar verstoord te wezen; een diep schaamtegevoel deed haar nu willig buigen onder zijn berispende toespraak.

Ditmaal was het haar ernst met haar bede om vergeving; ernst met haar belofte, zich van nu aan te zullen beteren.

Ook verzekerde zij haren vader, dat zij er naar trachten zou haar mama de behulpzame hand te bieden bij alle huiselijke bezigheden; dat zij met de naaimachine wou leeren werken; haar best zou doen om koken te leeren en des avonds zich een gehoorzame leerlinge zou betoonen, wanneer haar mama haar op het gebied van kunst en letteren wenschte in te leiden. In één woord, er was niets wat zij niet zou willen doen om haar ouders genoegen te geven.

Eva beloofde veel — zonder er van bewust te zijn, welk een wijde kloof er ligt tusschen het willen en volbrengen, en hoeveel zielskracht, zelfkennis en zelfverloochening er vereischt wordt om al de gebreken en kwade gewoonten af te leggen, die als 't ware met haar waren opgegroeid.

Toen de majoor zijn dochtertje verlof gaf om te gaan, waren beiden tevreden. Eva's schuldbesef en hare beloften voor de toekomst, hadden haar vader genoopt, om van hare tijdelijke verbanning uit het ouderhuis geen woord te reppen. Zooals het zich nu liet aanzien zou er aan zijn vrouw's voorstel geen gevolg worden gegeven. Maar toen de majoor, na het ontbijt, zijn onderhoud met Eva aan zijn echtgenoote meedeelde, was deze het lang niet met hem eens. De moeder met haren scherpzienden blik twijfelde geenszins aan de gedane beloften, maar wèl aan het nakomen daarvan. Zij voorspelde zich geen merkbare goede gevolgen van Eva's vluchtige gemoedsaandoening en haar goeden wil zich te zullen beteren.

Majoor Weenink gaf daarop met hooge stem te kennen, dat hij van geenerlei bedenkingen iets meer wilde

hooren. Hij voor zich hield zich overtuigd, dat Eva het ernstig meende met hare beloften en hij verwachtte daarvan het beste.

De eerstvolgende dagen scheen het werkelijk of Eva door een beteren geest bestuurd werd. Het ontbrak de familie Weenink in de laatste dagen niet aan gasten, die op middag- of avondbezoek kwamen om er eenige uren gezellig door te brengen.

Nu gebeurde het meermalen, dat juist bij die gelegenheden een der dienstboden een middag- of avonduitgangsbeurt had; en daar mevrouw Weenink alsdan voor vele dingen te zorgen had, was Eva wel gedwongen haar mama daarbij behulpzaam te zijn.

Zij zorgde alsdan voor de thee en koffie, maakte het glaswerk en het gebruikte servies schoon, belastte zich met de spoedeischende boodschappen, paste op haar broertjes en maakte des avonds de slaapkamers gereed. Haar ouders zagen dat alles met stille bewondering aan en Eva scheen zich zelve bewonderenswaardig toe. Zij zelve had nooit kunnen vermoeden, dat zij zoo werkzaam kon zijn en daarbij elken morgen nog het werk van het kamermeisje zoo naar behooren had kunnen volbrengen. Indien haar ouders nu niet over haar tevreden waren, zou zij hen nimmer kunnen voldoen.

Niet een van hare vriendinnen deed zooveel huiswerk als zij. Zou Hildegarda er wel iets van af weten hoe men het servies moest omwasschen? O foei, Hildegarda voor de lunch zorgen of bedden afhalen en kamers schuieren? 't Is belachelijk; zij zou er niet aan denken en er ook nimmer toe overgaan zich met zulke bezigheden te vermoeien.

De onaangenaamste van alle onaangename huiselijke bedrijven noemde Eva het reinigen van den koffiemolen, omdat men er zulke zwarte handen van kreeg.

„O," dacht zij, „wat zouden de heeren van de danslessen er wel van zeggen als zij haar, die zij „de ster van den avond" noemden, zooals luitenant Van der Pol haar eens had toegefluisterd, eens in de keuken aan den spoelbak bezig konden zien?"

Vandaag was het gelukkig de laatste van Martha's vrije dagen, heden-avond kwam deze thuis en kon zij verder haar werk weer doen. Op den duur kon zij, Eva, er zich niet meê belasten; zij hield er niet van haar handen zoo te bezoedelen. Ook vroeg zij zichzelve meermalen af, of mama heusch haar voornemen zou ten uitvoer brengen om haar het koken en braden te leeren; dat kon immers evengoed tot den volgenden zomer worden uitgesteld. Nu had de wintervorst rivieren en meren in een gladde ijsbaan herschapen, waarop men naar hartelust kon schaatsenrijden. Daarbij waren de namiddagen zoo vreeselijk kort; waarom zou zij er niet van mogen genieten?"

Maar als haar mama zich eenmaal iets voorgenomen had te doen, dan was er ook niets aan te veranderen en moest zij wel gehoorzamen. 't Is ongelooflijk, zoo streng haar ouders tegenwoordig waren. Ieder bevel moest ten uitvoer gebracht worden en dat was verschrikkelijk. Ze was wel-is-waar soms wat vergeetachtig of onwillens te gehoorzamen, maar.... men is immers maar eenmaal jong en dan wil men gaarne wat van het leven genieten. „Intusschen ben ik onder al die bedenkingen met mijn koffiemolen klaar gekomen en zal dien nu op het fornuis te drogen leggen. Morgen zal ik het Martha weer opdragen; den hemel zij dank."

Zoo woelden Eva's gedachten door haar hoofdje heen. En hoe langer hoe meer verviel zij in haar vroegere zorgeloosheid en lichtzinnigheid, tot al haar goede voornemens in 't vergeetboek kwamen.

't Kostte haar wel eenige inspanning om haar verlangen naar den eerstvolgenden Donderdag, waarop de zevende dansles zou plaats hebben, voor haar ouders verborgen te houden. Onstuimig klopte haar hartje bij de gedachte aan al de vleierijen, die zij dan zou inoogsten, aan de velerlei hulde haar gebracht, want zooveel had zij wel opgemerkt, dat, na Hildegarda, zij de schoonste en bevalligste was van al de jonge dames die aan den danscursus deelnamen.

Eindelijk was die dag aangebroken en op het gewone avonduur waren al de gasten weer in het salon van mad^{lle}. Petit bijeen.

Onder de jonge dames waren er eenigen, die hare Kerstgeschenken ter bewondering hadden meêgebracht, en natuurlijk heerschte er bij de beschouwing nog al verschil van meening, dat alras in een luide spraakverwarring ontaardde, totdat mad^{lle}. Petit, op haar podium gezeten, meermalen een waarschuwend „stilte" en „taisez-vous" liet hooren; maar de jonge dames waren zoo opgewonden, dat zij er zich niet aan stoorden.

Erna, die dezen avond door tante Anna vergezeld was en er in haar nieuw mousseline kleedje allerliefst uitzag, was opgetogen over Eva's prachtigen armband en wenschte haar recht hartelijk geluk met haar kostbaar Kerstgeschenk.

„Ja, zeker," antwoordde Eva, bluffend, „het is voorzeker een kostbaar geschenk, dat uitnemend bij mijn baltoilet, wit met rose, passen zal. Papa zeide, dat deze licht-rose koralen zeer zeldzaam waren en dat de armband, een kunstwerk van goudsmidsarbeid, een aanzienlijke som gekost heeft."

„Dat valt niet te betwijfelen," antwoordde Erna opgeruimd, „en ik kan me best begrijpen, dat gij er zeer meê in uw schik moet wezen!"

„Natuurlijk ben ik er blij meê! Ik heb meer geschenken gekregen dan ik had durven vermoeden. En wat hebt gij gekregen?"

„O, ik ben eveneens rijkelijk bedacht geworden," hernam Erna, haar geschenken opsommend.

„Nu, die blauwe strikken en die ceintuur zullen u goed kleeden," antwoordde Eva. „Gij bewaart die zeker voor het aanstaande bal?"

„Eigenlijk heb ik daar in 't minst niet aan gedacht," liet Erna er op volgen. „Ik ben er niet zeker van, of ik het bal wel zal kunnen bijwonen; er kan nog zooveel gebeuren voor dien tijd."

„Ha, zoo!" zeide Eva, met een spotlachje op de lippen. „Nu, ik voor mij ben voornemens heel veel genoegen te smaken op het bal. Ik stel er mij heel veel van voor en denk er nu reeds voortdurend aan!"

„Zeg, Hildegarda," fluisterde Eva deze toe, toen Erna zich bij hare tante had gevoegd, „die zoutzak heeft geen plan het bal met haar tegenwoordigheid te vereeren. Ha! ha! ha! zij moest het eens weten dat wij haar best kunnen missen, hé!"

„Ba, wees toch niet zoo kinderachtig, Eva!" antwoordde hare vriendin op hoogen toon. „Het woord zoutzak klinkt zoo onfatsoenlijk en burgerlijk. Ook moet ik je gulweg bekennen, dat Erna te verstandig is om aan die genoegens deel te nemen. Erna is bij zichzelve overtuigd, dat zij zeer gebrekkig danst en zal dus haar mama de kosten van het bal willen besparen."

„Geen enkele heer zou haar voor den dans engageeren," liet Eva er hoonend op volgen.

„Ik heb de eer de dames te groeten," klonk eensklaps een haar welbekende stem achter Hildegarda. Deze, het hoofd omwendende, bloosde zichtbaar, toen zij zeide:

„Hé, u hier, mijnheer Van der Pol? Welk een eer geschiedt ons dames!"

Met een minzaam lachje gaf de jonge advocaat hierop ten antwoord: „de eer is aan mij, dames! Ik ben heel onvoorbereid hier gekomen en in vergelijking met de schoone jeugdige meisjes hier, mag ik mij wel een bejaard heer noemen. Op verzoek van mad[lle]. Petit en eenige mama's ben ik tot deze les toegelaten, omdat eenige jongeheeren verhinderd waren hier tegenwoordig te zijn. Ik ben dus bereid mij onder het commando van die energieke oude dame te stellen."

„Ha zoo! u bedoelt de oppermachtige heerscheres van den Drachenfels!" voegde Hildegarda hem lachend toe.

't Was wel te voorzien, dat de tegenwoordigheid van den advocaat een groote agitatie onder de jonge dames zou veroorzaken. Zij konden er niet van zwijgen; dat was werkelijk nu een heer met een fraaien, vollen baard, innemende manieren en daarbij van goede familie. Dat hij Hildegarda het eerst van allen aanspreken zou, was wel te voorzien. Maar — maar — hij zou toch zoo onbeleefd niet zijn om den geheelen avond zich met haar alleen bezig te houden. Indien dat mocht blijken, dan hadden zij hem liever hier gemist.

„Ik ben benieuwd welke dame hij het eerst zal engageeren!" fluisterde de eene de andere toe, en al de bruine en blauwe kijkers richtten zich naar den voornamen persoon in hun midden, zoodat zelfs de aanwezige jonge officieren over 't hoofd werden gezien.

„Allons!" dames en heeren, gelieve u te engageeren voor de Française!" klonk het eensklaps plechtig van het podium. „Vlug wat, niet zoo langzaam!" liet dezelfde stem er op volgen.

Er kwam beweging in de groep jeugdige schoonen,

wier blikken in spanning gericht waren op den eenigen man in hun gezelschap.

„Hoe? Wat is dat?" Guns, zie eens! Men kan wel zien dat hij niets van de danslessen afweet!" en meer dergelijke uitdrukkingen hoorde men, ja, zelfs ontbrak het niet aan hatelijke opmerkingen onder de vriendinnen, die zich bitter teleurgesteld zagen, toen de heer Van der Pol zich met een beleefde buiging tot Erna van Marlen neigde en haar ten dans vroeg, tot groote ergernis van Eva Weenink.

„'t Was wel te verwachten," verklaarde Lucie Berger lachend bij het zien van de verdrietige gezichtjes rondom haar; „Erna is reeds langen tijd met de familie Van der Pol bevriend. Zij kennen haar dus allen van nabij, en, wat de Française betreft, wil ik gaarne bekennen, dat Erna dien dans uitstekend goed meedanst; maar voor den „ronde-dans" zal hij haar wel niet vragen, dunkt mij."

De heer Van der Pol leidde intusschen zijn dame hoogst bevallig door alle toeren heen, doch beproefde tevergeefs een gesprek met haar aan te knoopen. En daarin handelde Erna zeer verstandig; zij was te zeer een gehoorzame leerlinge, om het verbod van mad[lle]. Petit „van onder den dans niet te mogen praten" te overtreden.

Eerst toen de dans geëindigd was, had hij gelegenheid gevonden, om bij Erna naar den afloop van het Kerstfeest te informeeren. Zijn zuster Sidonie had hem reeds een en ander daarvan meegedeeld, maar hij wilde dat het liefst eens van Erna zelve hooren.

De herinnering aan dien schoonen, gelukkigen avond maakte Erna spraakzaam, en zij sprak er zoo prettig, zoo ongedwongen en met een zoo dankbaar gevoel over, dat beiden niet eens het commando „Engageeren voor de Polka!" hadden vernomen.

Plotseling omziende, waren zij verbaasd de paren zich

links en rechts te zien scharen en toen Sidonie haar broeder in 't voorbijgaan toeriep: „En avant, broertje, jij moogt deze polka evenmin overslaan!" zeide Erna kleurend, „nu heb ik u onwetend een verzuim doen begaan, mijnheer! Haast u thans een dame te gaan vragen."

„Dan behoef ik niet ver te gaan, Erna, indien u mij die eer schenken wilt," antwoordde hij, haar lachend den arm biedend.

„Hoe? U wilt die met mij dansen, mijnheer?" vroeg zij verbaasd.

„Indien ik de eer mag hebben, gaarne, Erna!"

Erna bloosde andermaal en zag bedrukt voor zich.

„Zijt gij reeds gevraagd, Erna?"

„O neen, ik ben niemand dezen dans schuldig, maar ik smeek u, liever Fanny Römer of Marie de Jong te engageeren, die beiden nog vrij zijn."

„En dat waarom, Erna?"

„Omdat.... omdat.... heeft Sidonie u niet over mij gesproken?"

„Welk een belangrijk bericht zou mijn zuster mij hebben meê te deelen?"

„Dat ik een onervaren danseres ben, mijnheer; dat ik gewoonlijk te zwaar leun op den arm van mijn cavalier en ook menigmaal niet in den pas blijf; in één woord, niemand danst zoo slecht als mijn persoontje."

„U noemt daar nog al een verbazend zondenregister op, Erna," antwoordde hij lachend. Maar eerstens heeft mijn zuster zich er geen woord over laten ontvallen, ten tweede heb ik straks het tegendeel mogen ervaren, en ten derde verlang ik gaarne de waarheid dezer beschuldiging nader te onderzoeken!"

„Ach, mijnheer Van der Pol, geloof mij toch; de

Française kan ik vrij goed meedoen, maar de Polka niet. En.... dat zou een beleediging voor u zijn, geloof mij," sprak Erna, hem met haar lieve blauwe oogen smeekend aanziende. „Kom," vervolgde zij, „kies u spoedig een andere dame en bespaar mij het leed, u belachelijk te hebben gemaakt!"

„Dat is niet waarschijnlijk, Erna," sprak hij ernstig. „Overigens zijn wij nu aan de beurt en ik bid u, niet zoo gering over u zelve te denken," en eer Erna er zich van bewust was, had hij zijn arm om haar middel geslagen en namen beiden de aangewezen plaats in.

En tot groote verwondering van alle aanwezigen, die haar met argusoogen gadesloegen, danste Erna uitstekend. Zij faalde geen enkele maal, zij werd niet duizelig, zij maakte uitstekende figuren en werd — nu ja — met donker gekleurde wangen door haar cavalier naar hare plaats geleid.

„Nu, Erna, wat zegt ge er van; durft ge nu nog vol te houden, dat gij geen polka meê kunt dansen?" vroeg hij, haar lachend aanziende.

„Zeker kan ik het niet," herhaalde Erna, maar u zijt een meester in de danszaal en met u danst men zóó zeker, zóó gemakkelijk, dat men zijns ondanks wel meê moet, zelfs een brekebeen als ik ben."

„Veroorloof mij met u van meening te verschillen, Erna. Uw grootste fout is gebrek aan zelfvertrouwen, en hebt ge dan een danser, die evenmin zeker is van zijn zaak, dan wordt *gij* de lijdende partij."

„O!" stamelde Erna, „het succes heb ik u alleen te danken!"

„Neen, Erna, gij kunt mij onmogelijk overtuigen na de ervaring heden door mij opgedaan," antwoordde de advocaat ernstig. „Als gij wat meer moed en zelfvertrouwen

bezat, zoudt gij weldra tot de eersten in de danszaal behooren. Van-avond hebt gij het er met glans afgebracht en ik dank u van harte voor het genoegen, dat ik met u genoten heb."

Hoe innig gelukkig gevoelde Erna zich dien avond gestemd. Zij was het zoo gewoon na elken dans bespot te worden, en nu was zij niet alleen geprezen, maar tevens met een onderscheiding behandeld, die haar al het onaangename der vorige danslessen deed vergeten.

Helaas! er waren anderen, die zich in Erna's overwinning over zichzelve niet konden verheugen.

Op haar succes zou een heele reeks van droeve ervaringen volgen.

„Ei, wat zegt gij er van?" vroeg Fanny Meyer, zich tot Hildegarda wendend, die met gefronste wenkbrauwen en gesloten lippen haar blikken niet van Erna en haar danser had kunnen afwenden; „is je ooit zóó iets voorgekomen?"

„Wat bedoelt gij met die vraag?"

„Wel, dat Erna nu reeds voor de tweede maal door den advocaat ten dans is gevraagd geworden?"

„Moet men zich daar zoo over verwonderen?"

Fanny, zooals ze daar stond met starende blikken en open mond, zag er allesbehalve schrander uit. „Ik bedoel," herhaalde zij, „dat die twee daar nu ook de polka dansen!"

„Wat gaat mij dat aan?" vroeg Hildegarda op hoogen toon.

De kleine kwaadstookster verwijderde zich om een andere, meer met haar overeenstemmende toehoorster, te zoeken en haar spijt te luchten. Intusschen was de dans geëindigd.

IJlings snelde Eva naar Hildegarda toe. „Wie had zoo iets van den heer Van der Pol kunnen verwachten,"

*

sprak zij, hijgend, „dat hij Erna, de slechtste danseres van ons allen, achtereenvolgens voor twee dansen heeft kunnen engageeren? Wat zegt gij er van?"

„Wat ik er van zeg?" viel Hildegarda hierop in, „wel, het bewijs is er meê geleverd, dat Erna van Marlen een volleerde coquette blijkt te zijn. Of hebt gij 't niet opgemerkt, dat zij hem aan 't lijntje hield, met hem bleef lachen en schertsen tot alle paren voor de polka gereed stonden en hem niet anders overbleef, dan haar welvoegelijkheidshalve te verzoeken, dien dans met hem te doen. 'k Heb nooit geweten, dat zij zich zoo schijnheilig weet te gedragen."

„Meent gij het werkelijk, Hildegarda, dat zij zich uit sluwheid zoo gedragen heeft?" vroeg Eva. „Ofschoon ik Erna niet zoo heel erg toegenegen ben," ging zij voort „kan ik mij moeilijk voorstellen dat zij zoo schijnheilig zou wezen."

„Ei, zoo! zijt gij dan van meening, dat de advocaat voor eigen genoegen die zware machine voor de polka in gang heeft gehouden?" vroeg Hildegarda verbitterd. „Hij heeft haar gevraagd, omdat hij niet anders doen kon; dat zeg ik je, en daar blijf ik bij."

„Nu, hij zal er spijt genoeg van hebben," meende Eva.

„'t Verheugt me, eindelijk eens in de gelegenheid te zijn u mijn groeten te kunnen aanbieden, juffrouw Weenink," aldus sprak de advocaat Eva aan. De rechtschapen jonge man had er in 't minst geen vermoeden van, welk een heftigen storm hij door zijn komst onder de jonge dames verwekt had. Alleen verbaasde hij zich over Hildegarda's trotsch gelaat en Eva's bedeesde blikken.

„Weldra zullen we uitgenoodigd worden voor de mazurka," vervolgde hij. „Mag ik het genoegen hebben deze met u te dansen, juffrouw Weenink?"

„Indien gij u niet al te vermoeid gevoelt van den vorigen dans, mijnheer, ja, dan gaarne." En in Eva's harte streed de spotlust met de vreugde over deze ongedachte uitnoodiging.

„Ik moede? Integendeel! Waarmeê zou ik mij vermoeid hebben? Zie ik er dan zoo afgemat uit?"

„O neen!" lispelde Eva, „ik dacht het maar."

„Ik kan u de verzekering geven, juffrouw, dat ik noch koren gemaald, noch hout gehakt heb."

„Maar toch wel een zoutzak in beweging gebracht, waartoe zoowel moed als kracht gevorderd wordt, mijnheer."

„Een zoutzak?" herhaalde de heer Van der Pol.

„Kom, houd u maar niet zoo dom!" hernam Eva. „Gij weet zoo goed als wij, dat Erna dien spotnaam verdiend heeft met haar gebrekkig figuur bij het dansen." En, dit gezegd hebbende, sloeg zij haar blikken neer voor de donkere uitdrukking in zijn oogen.

„Eva," sprak hij ernstig, „gij bezondigt u zwaar door deze uitdrukking te gebruiken."

„Dat heb ik haar ook al gezegd," merkte Hildegarda lachend aan. „'t Staat haar niet mooi, Erna zoo onrechtmatig te belasteren."

„Wat zegt gij daar?" riep Eva driftig uit. „Hebt gij mij daareven niet gezegd, dat Erna een volleerde coquette is en dat de heer Van der Pol niet voor de tweede maal met haar gedanst zou hebben, indien hij er fatsoenshalve niet toe verplicht ware geweest, omdat Erna hem opgehouden heeft tot alle dames geëngageerd waren? En ook dat luitenant Van der Pol gezegd heeft, dat Erna danst als een zoutzak? Zeg, dat zult gij toch niet durven ontkennen, hè. En werkelijk, zij danst ook als een zoutzak, dat wil zeggen, zoo log, zoo zwaar, zoo zonder eenige gratie!" En Hildegarda daarop aanziende, viel het haar op, dat deze

bleek was geworden van spijt en haar met een vijandigen blik aanstaarde.

„Je gedraagt je zeer onhoffelijk, Eva," voegde Hildegarda haar op ijskouden toon toe. „Ik laat het verder aan den heer Van der Pol over, om over je zeer ongegronde aanmerking na te denken." En met een trotsche beweging zich omkeerende, volgde zij haar partner, waarna de advocaat, Eva bij de hand vattende, met haar den danskring binnentrad.

„Juffrouw Weenink," onderbrak hij de pauze, haar ernstig aanziende, „het is u bekend, dat wij met de familie Van Marlen intiem bevriend zijn. Wil mij dus eens zonder omwegen verklaren om welke reden gij zoo verbitterd zijt op Erna."

„Ik?" stamelde Eva, „ik zou er geen reden toe hebben!"

„Erna heeft u dus geen leed aangedaan?"

„O neen, in 't minst niet! En," liet zij er beslist op volgen, „ik voor mij geloof niet, dat Erna in staat is iemand kwalijk te bejegenen!"

„En toch behaagt het u, haar tot een voorwerp van spot te maken!"

„Dat heeft uw broer de luitenant gedaan!"

„Dat vind ik een groote ongemanierdheid van mijn broer en die spotnaam is hem zeker in een oogenblik van jeugdige onbezonnenheid ontglipt; maar dat is toch geen reden om dat ongepaste gezegde onder de dames te verbreiden en er juffrouw Van Marlen meê te grieven. 't Had den dames veeleer aanleiding moeten geven, om de onschuldig gelaakte vriendin in bescherming te nemen en mijn broer elken dans te weigeren, tot hij juffrouw Erna zijn excuus zou hebben aangeboden. En bedenk nu eens, wie anders dan gij hebt de dames het gezegde van mijn broer meêgedeeld? Wie verbreidde de lasterlijke

aantijging, dat Erna een coquette is, een beschuldiging, die, naar mijn gevoelen, de grootste beleediging is, die men een braaf meisje kan aandoen?"

„Dat heb ik niet gezegd, mijnheer! Ik heb er niet over gedacht dat Erna zich als een coquette gedraagt. Hildegarda heeft haar aldus betiteld. Wel heb ik gezegd, zulks niet te kunnen gelooven!"

„Vergun mij u dan te doen opmerken, dat gij er een onvergeeflijk onrecht meê zoudt gepleegd hebben. Ik ken er maar weinigen zooals Erna, zoo openhartig, zoo eenvoudig, zoo zelfopofferend. Mijn verzoek, om de polka met haar te dansen, heeft zij herhaaldelijk van de hand gewezen; ja, ik heb haar letterlijk dien dans afgedwongen om haar meer zelfvertrouwen te doen krijgen, en haar te overtuigen, dat zij met een vasten wil, evengoed kan meêdoen als de anderen. En dat heeft geholpen. Zij heeft het er met succes afgebracht. En nu te moeten hooren, dat juist haar weigering verkeerd is beoordeeld geworden en aanleiding tot hartelooze bespotting heeft gegeven, dat grieft mij. Gij allen kunt nog veel van haar leeren!"

„Wij nog van haar leeren? Waant gij ons nog kinderen te zijn, die noodig naar school moeten gaan?" merkte Eva bits aan en zij, die zich een oogenblik beschaamd had gevoeld en geneigd was schuld te bekennen, gevoelde zich eensklaps verontwaardigd, niet alleen omdat hij zoo mannelijk Erna had verdedigd, maar meer nog, omdat zij, Erna, haar tot een voorbeeld gesteld werd.

Zonder op Eva's veranderde gemoedsaandoening te letten, vervolgde hij: „Ik bedoel niet het aanleeren van kennis op eenigerlei gebied, maar van haar zedelijk overwicht. Zij is niet alleen de meest gevierde leerlinge van het instituut, maar tevens een geduldige onderwijzeres voor haar broertjes, de liefdevolle, getrouwe verzorgster

van haar mama, als huishoudster in alle opzichten bekwaam en daarbij het vroolijke zonnetje in huis. Allen wenden zich tot haar, alles gaat door haar handen, zij arbeidt van vroeg tot laat."

„Natuurlijk," klonk het spottend van Eva's lippen, „omdat zij zoo arm zijn en geen dienstboden kunnen betalen. En," liet zij er op volgen, „daar wil ik niets meê te maken hebben, dat laat ik aan onze dienstboden over!"

„Wat gij al of niet doen wilt, juffrouw Weenink, voegt mij niet te beoordeelen, daar moeten uwe ouders over beslissen. Maar wel is het mijn plicht u onder het oog te brengen, dat gij u zeer onvriendelijk en onrechtvaardig jegens uwe vriendin gedraagt."

„Erna is mijn vriendin niet; ik begeer geen omgang met haar!" onderbrak Eva de rede van haar cavalier.

„Het spijt me zulks te vernemen. Ik meende dat gij, jonge meisjes, die op dezelfde schoolbank hebt gezeten en hetzelfde godsdienstonderwijs hebt genoten, niet alleen geestverwanten, maar ook vriendinnen zoudt zijn voor het geheele leven. Nu ik u nader heb leeren kennen, geloof ik, dat Erna het heel goed zonder uw vriendschap zal kunnen doen. En nu is het onze beurt voor den dans."

't Was met Eva's zelfbeheersching gedaan. De ietwat spottende toon der laatste opmerking had haar boos humeur ten top gevoerd. Zij behoorde tot die klas van meisjes, die heel onbedachtzaam anderen kunnen bespotten, grieven en beleedigen, maar heftig toornig worden wanneer zij met gelijke munt worden betaald.

„Ik dans niet, mijnheer!" voegde zij hem op hoogen toon toe.

„Het is onze beurt, juffrouw Weenink," herhaalde de jonge man kalm. „Ik raad u aan, uw toorn te beheer-

schen en het gesproken woord van een welmeenend vriend ter harte te nemen. Mag ik u verzoeken...."

„Neen!" riep Eva hem, toornig aanziende, toe. „Met u doe ik geen enkelen dans meer!" En toen hij beproefde haar te omvatten, gelukte het haar te ontkomen en, door de rijen heen snellende, om in de aan de zaal grenzende kamer haar hart lucht te kunnen geven, hoorde zij zich eensklaps van het podium toeroepen: „Halt là! juffrouw Weenink, waar moet dat heen? Qu'avez-vous donc?" En van hare verhevenheid afdalende, spoedde mad^lle^. Petit zich tot Eva, deze toeroepende niet verder te gaan.

„Vergeef mij, mademoiselle, ik.... ik gevoel mij niet wel!" stotterde Eva, onder een vloed van tranen.

„Qu'est-ce donc? Wat deert u? Spreek dan toch?"

„Ik weet er geen naam voor, mademoiselle; ik vrees dat ik flauw zal vallen!"

„Een flauwte! O, ça-ne-sera-rien! 't Is warm in de zaal. Neem een oogenblik rust en drink een teug water; ça-ne-sera-rien!"

Hierop keerde de kleine dame naar haar verhevenheid in de zaal terug. Op weg daarheen ontmoette zij Erna, wier bedroefd gelaat haar scheen te ondervragen wat er met Eva had plaats gehad, omdat zij haar zoo haastig had zien weggaan.

„O, mademoiselle, het is niet erg. Elle se trouve mal, la petite," fluisterde zij Erna toe. „Zij is misschien een beetje overspannen. U zijt eene verstandige jonge dame, doe mij het genoegen eens te gaan zien of u haar in iets van dienst kunt zijn. Voulez-vous?"

„Met genoegen, mademoiselle," klonk onmiddellijk het antwoord, en na zich bij haar danser verontschuldigd te hebben, begaf Erna zich naar Eva, die zij in de vensterbank vond zitten, met het gelaat in de handen

verborgen en sidderend over al haar leden, gebogen onder diepe zielesmart. Toen zij haar genaderd was, boog zij zich vol medelijden tot Eva, zeggende: „Lieve Eva, wat deert u? Gevoelt gij u ziek, lieve? Ik zou u zoo gaarne willen helpen; zeg mij, waarmeê ik u van dienst kan zijn."

Als door een electrischen schok getroffen hief Eva zich haastig op. De handen gleden in haar schoot en met een toornigen blos op de met tranen bezwangerde wangen, zag zij Erna trots in het gelaat, zeggende: „Wat doet gij hier bij mij? Waarom komt gij mij hier bespieden? Ik verzoek je mij met rust te laten; ik heb niemand noodig!"

„Kom, lieve Eva, wees nu niet zoo boos; tracht wat tot u zelve te komen; ik geloof zeker dat gij ongesteld zijt. Wenscht gij dat ik mad^{lle}. Petit ga vragen u naar huis te laten brengen?"

„Ik verlang niets, dan dat gij je terstond verwijdert! Mij scheelt niets!"

„Maar waarom weent gij dan zoo bitterlijk? Heeft men u leed gedaan of zijt gij van iets geschrokken?" Dit zeggende, legde zij haar hand vriendschappelijk op Eva's blonde krullen en bukte zij zich medelijdend, om Eva in het gelaat te zien.

Deze vriendelijke toespraak had een tegenovergestelde uitwerking. Met van toorn vlammende blikken hief zij het hoofd op en, haar boosheid niet langer meester, schudde Eva de haar toegestoken hand ruw van zich af en hard met den voet stampend, riep zij Erna op hoogen toon toe: „Ik verlang niet door jou geliefkoosd te worden; maak dat je spoedig van hier komt. Aan jou, aan jou alleen heb ik mijn verdriet en ergernis te wijten; aan jou, domme zoutzak die je bent!"

Bij dezen heftigen uitval deinsde Erna terug en staarde met verbazing in het door toorn misvormde gelaat van het ongemanierde meisje.

Na een kleine pauze, waarin zij zich eenigermate hersteld had, voegde zij Eva toe: „Gij verwijt mij, door mijne schuld geërgerd te zijn geworden; mag ik ook weten door wien dat geschied is?"

„Door wien? vraagt ge; wel, door allen hier. Iedereen noemt je, wegens je ongeschiktheid voor het dansen, een zoutzak," snauwde Eva haar toe.

„Ei, ei, noemen ze mij een zoutzak," viel Erna hierop in, met groote verbazing in haar lieve, bruine kijkers. „Een zoutzak!" herhaalde zij, zich beheerschend. „Nu, dat is waarlijk een eenige vergelijking." En in een vroolijk lachen uitbarstend, keek zij Eva aan. „Een zoutzak!" herhaalde zij steeds vroolijk, „wel, wel, dat mag waarlijk een zaak van beteekenis heeten en dan is het maar geraden, heel voorzichtig daarmede om te gaan, dunkt u dat ook niet Eva? Alzoo is het de zoutzak die u zoo boos en van streek heeft gemaakt, dat ge van spijt de eenzaamheid gezocht hebt, om er eens goed over uit te weenen, niet waar Eva? Nu, in ieder geval ging het u niet aan! Ik heb niet kunnen vermoeden, dat gij zoo kinderachtig waart voor uw jaren."

Met een paar groote oogen, waarin de tranen parelden, blikte Eva het vroolijk lachend meisje aan. Hoe kon zoo iets toch mogelijk wezen? Zij begreep er niets van. Erna, die zij met haar betoonden afkeer en toegevoegde smaadwoorden verpletterd, ja, zedelijk vernietigd waande, stond daar te lachen alsof het een vastenavondgrap betrof, die haar persoonlijk niet aanging. Zij was er niet boos over geworden, had er zelfs geen traan om vergoten, maar lachte er om.

Was die Erna dan bepaald onkwetsbaar?

Eva was er geheel door tot bezinning gekomen nu zij haar voornemen, om haar te grieven, zoo mislukt zag; ja, de bal was teruggekaatst, de rollen waren omgekeerd, want zij gevoelde het, zij, Eva, had er zich bespottelijk door gemaakt. Zij was er beschaamd door geworden en met neergeslagen blikken stamelde zij kleinmoedig: „Gij zegt, dat het mij niets aanging, niet waar? Gij weet ook niet wat er aanleiding toe gegeven heeft, dat ik mij zoo verdrietig gevoelde. Weet dan, dat de heer Van der Pol, die mij ten dans had gevraagd, mij geducht de les heeft gelezen over dien ellendigen bijnaam, omdat hij meende, dat ik je dien gegeven had. Hij heeft mij zelfs gegriefd door mij een kind te noemen, dat zich aan jou wel spiegelen mocht."

„En ik, jongejuffrouw Weenink, ben er ten volle van overtuigd dat gij er allesbehalve onschuldig aan zijt!" voegde een scherpe stem Eva toe. 't Was tante Anna, die zich zoo onverwacht in het gesprek mengde. Zij was Erna haastig gevolgd toen deze de zaal verliet, hopende wellicht van dienst te kunnen zijn. De muziek, die uit de danszaal tot hier doordrong, had hare schreden onhoorbaar gemaakt, zoodat zij, onopgemerkt, geruimen tijd het gesprek, tusschen de beide meisjes gevoerd, had kunnen beluisteren.

Maar toen zij andermaal haar lieve Erna had hooren beleedigen, was haar geduld ten einde.

„Kom, lieve Erna," sprak zij, deze bij de hand vattende, „trek je het gezegde van dat dwaze kind niet aan en ga met mij mede. Je bent hier te veel en ik kan niet zien, dat je onhartelijk behandeld wordt."

„Ik.... ik...., mevrouw, zou een dwaas, onhartelijk kind zijn?"

De oude dame verwaardigde zich niet hierop te antwoorden, maar Erna dringende met haar meê te gaan, hernam zij: „De jongejuffrouw Weenink heeft rust noodig om tot zich zelve te komen. De eenzaamheid zal haar goed doen!"

Eva Weenink oogde de vertrekkenden met een spotlach om de lippen na. Hare gemoedsstemming was er niet op verbeterd.

„Wel, nu wordt het er niet beter op," mompelde zij, „eerst word ik door den zoutzak bespot en uitgelachen, en daarop komt die oude juffrouw mij nog bovendien de les lezen. 't Loopt me vandaag ook alles tegen en ik had me nogal zooveel genoegen voorgesteld van dezen avond. Wat nu te doen? Hier nog een poosje toeven, tot de een of andere jongeheer zich over mij komt ontfermen, of naar de danszaal terugkeeren en daar een afwachtende houding aannemen? Neen, noch het een noch het ander trekt mij aan. 't Schijnt wel of niemand meer aan mij denkt, want, naar de vroolijke dansmaat en het geschuifel der dansenden te oordeelen, schijnen ze 't daar binnen in de zaal best zonder mij te kunnen stellen."

Haar trots, haar eigenzinnigheid kregen weer de overhand over haar goede voornemens. Na een kleine pauze stond zij morrend op, deed haar mantel om, snelde naar huis toe, zonder geleide, waar zij door haar mama met verwijtingen werd ontvangen, omdat deze het zeer laakbaar vond, dat haar dochter zoo alleen des avonds langs de straten was gegaan.

„Maar mama," antwoordde zij, het hoofd met een trotsch gebaar opgeheven, „ik ben geen kind meer, dat zich kan laten stelen."

„Was er dan niemand, die je aanbood u naar huis te vergezellen, Eva?"

„Ik ben stil weggeslopen, mama; ik was in geen stemming om een discours te voeren."

„Is je dan iets onaangenaams bejegend, Eva?" vroeg de bezorgde moeder.

„Ik heb hoofdpijn, mama, en ga naar mijn kamer. Goeden nacht!"

„Arm kind, wat zal er van je worden!" sprak mevrouw Weenink, haar met een zucht naoogend.

De jonge advocaat Van der Pol, zoo plotseling door Eva alleen gelaten, had zijn lot met waardigheid gedragen. Toen de kleine hem ontvluchtte, had hij haar met medelijden nagestaard, de schouders eens opgetrokken en rustig plaats genomen, om over het voorgevallene van dien avond eens rustig na te denken.

En hoe meer hij er over nadacht, te meer werd hij voor een mildere beoordeeling vatbaar.

De hoofdschuldige van dit onaangenaam voorval, meende hij, was niemand anders dan Hildegarda van der Linden, en daar deze de oudste en meest ontwikkelde was van al de jonge meisjes hier tegenwoordig, kon het niet anders of zij had met volkomen bewustheid van haar handeling, de goede Erna een zeer groot onrecht aangedaan, en Eva Weenink in het komplot betrokken, om er aan deel te nemen. En dat dit Hildegarda gelukt was, was vooral daaraan toe te schrijven, dat Eva, een onnadenkend, ongemanierd bakvischje, het zoo nauw niet nam om anderen te beleedigen.

Ook verweet hij zichzelven, dat hij door zijn ernstig optreden de zaak eer erger dan beter gemaakt had, dus besloot hij de kleine vluchtelinge eens te gaan opzoeken en zijn dwaling weer goed te maken.

Hij zag zich vreeselijk teleurgesteld toen hij, in de kamer komende, waar Eva haar toevlucht had genomen,

zag, dat deze verdwenen was. „Ei, het vogeltje is gevlogen," sprak hij bij zichzelven. „Zou zij het gewaagd hebben, zonder afscheid te nemen en zonder geleide heen te gaan?" Ontevreden over zichzelven keerde hij naar de danszaal terug, waar hij zijn zuster Sidonie opzocht om met deze het onaangename voorval te bespreken, zonder zichzelven in 't minst te verschoonen.

„Je behoeft je in geenen deele te verontschuldigen, beste broer," had Sidonie hem ten antwoord gegeven. „Wij kennen Eva's karakter beter dan jij, die zoo zelden met haar in aanraking komt. Ze heeft het dubbel verdiend, dat je haar zoo ernstig op haar plicht gewezen hebt."

Deze samenspreking werd plotseling afgebroken door het commando, dat luid van het podium door de zaal weerklonk, en de heeren deed toesnellen om zich een danseres te kiezen; en zoo geschiedde het, dat advocaat Van der Pol zich tot Hildegarda wendde en haar beleefd verzocht dezen dans aan hem af te staan.

En de trotsche schoone was zoozeer door deze beleefdheid gestreeld, dat zij de vriendelijke en loffelijke woorden van haar cavalier, over Erna van Marlen, heel kalm en zonder eenige tegenspraak aanhoorde; alleen merkte zij glimlachend aan, „dat Erna een zeer lief en eenvoudig meisje was, maar toch zeer onbeduidend voor haar leeftijd en daarenboven zich allesbehalve chic voordeed."

Daar dit de laatste dans was voor dien avond en de dames zich na afloop der les haastten om te vertrekken, werd dit onderwerp niet verder tusschen hen beiden besproken.

. . . . . .

Op den terugweg naar huis kon tante Anna haar lust niet bedwingen om eens een ernstig woordje met haar

lieve nicht over het voorgevallene te spreken. Zij zeide, hevig verontwaardigd te zijn over hetgeen zij uit Eva's mond gehoord had. Zij bekende haar leedwezen, dat zij er zoo op aangedrongen had, dat Erna aan de danslessen zou deelnemen; zij had het met een goed oogmerk gedaan, en in de verste verte niet kunnen vermoeden, dat Erna's opname in het jeugdig gezelschap, aanleiding geven kon om haar lieveling te beschimpen. En toen Erna betoogde, dat een enkele meisjesgril niet waard was om er zooveel woorden over te verspillen, viel tante Anna hierop in, dat zij het niet langer kon gedoogen, dat zij Erna, nog langer als ware zij een asschepoetster, door de meisjes met zooveel minachting zou worden behandeld.

„Hoor eens, beste tante," antwoordde Erna, „ik weet dat uwe oprechte, innige liefde voor mij u zoo doet toornen, en daar ben ik u hartelijk dankbaar voor; maar nu ik A heb gezegd wil ik er B ook op laten volgen. Het groote bal zal ik niet bijwonen, slechts aan de laatste danslessen wensch ik alleen nog deel te nemen; ik ben mij bewust den laatsten tijd veel te hebben aangeleerd. Heden-avond heb ik een paar malen met advocaat Van der Pol gedanst; geen enkelen mispas heb ik mij te wijten gehad en heb dan ook zeer veel genoegen gesmaakt."

„En Eva Weenink dan, kunt gij u nog langer in haar gezelschap prettig gevoelen?"

„Dat u Eva Weenink onhartelijk en ongemanierd noemt, daar hebt u reden voor, tante; maar u dient daarbij te bedenken, dat men haar dien avond zeer geergerd heeft en zij zich werkelijk onwel gevoelde. Ik houd mij overtuigd, dat zij haar fout zal hebben ingezien en gaarne trachten zal die weer goed te maken."

„'t Kan zijn, Erna, maar gelooven doe ik het niet! Vertel mij eens, heeft men u reeds vroeger dien spotnaam gegeven?"

„O, u bedoelt dat ik een zoutzak ben? Neen, tante," antwoordde Erna met een vroolijken lach, „ik heb dien naam heden voor het eerst gehoord. Ge kunt u dus gemakkelijk voorstellen hoe ongeschikt ik geweest ben."

„En dat gij er nog zoo vroolijk onder kunt wezen is mij een raadsel, lieve Erna," merkte tante Anna hoofdschuddend aan.

„Hadt gij gedacht, dat ik er om schreien zou, tante? Kom, laten wij er maar niet verder over spreken. Het geval is al die drukte niet waard. Ik zal er mij niets van aantrekken en aan dien spotnaam blijven gelooven, tot ik eenmaal tot de beste leerlingen van mad^{lle}. Petit zal gerekend worden!"

„Je bent een goed kind, Erna," besloot tante Anna, haar vriendelijk aanziende. „Handel nu verder maar, zooals je hart het je ingeeft."

ZEVENDE HOOFDSTUK.

EVA'S OVERDENKINGEN.

„'t Is mogelijk, dat er menschen zijn, die het leven van een laag, stoffelijk standpunt beschouwen, maar dat neemt niet weg, dat het leven op zichzelf ernstig en edel is.
CORELLI.

Uur aan uur bleef Eva dien avond op hare kamer in gepeinzen verzonken, en toen zij zich eindelijk te bed had begeven, kon zij den slaap niet vatten. En toen zij den volgenden morgen vrij laat ontwaakte, was zij nog onder den indruk van een onaangenaam gevoel, dat er later op den dag niet beter op werd. 't Was of een onzichtbare macht haar tot zichzelve deed inkeeren en tot ernstig nadenken stemde. En hoe zij er ook tegen streed en aan hare gedachten een andere richting beproefde te geven, het hielp haar niets. Het onaangename voorval van dien avond bleef haar bij en martelde haar onophoudelijk. En hoe zij het ook wendde of keerde, de slotsom harer gepeinzen was steeds, dat zij onredelijk boos was geweest, dat zij zich in 't bijzijn van oudere menschen hoogst ongemanierd gedragen had, en dat zij haar streven om

zich als een welopgevoede jongedame geëerd te zien, geheel vergeten scheen te hebben.

Wel moest zij schaamte gevoelen, bij dien ernstigen, knappen advocaat, die het zoo goed met haar meende en nauwelijks een tiental jaren jonger was dan haar papa, den indruk te hebben achter gelaten, dat zij een verwend, trotsch, onbezonnen bakvischje was, dat zich niet fatsoenlijk in gezelschappen wist te gedragen.

En daarbij kwam nog dat ook tante Anna zich toornig van haar afgekeerd had, en Erna niet langer in haar bijzijn wilde toelaten.

En welke reden had zij dan om Erna van Marlen zoo te haten? Erna, die haar altijd zoo vriendelijk en voorkomend tegemoet kwam; die hare kwade luimen steeds met geduld had verdragen en met zulk een goede bedoeling bij haar gekomen was, meenende dat zij zich ongesteld gevoelde. Zij kon het zich niet indenken hoe zij er toe gekomen was, die hulpvaardige Samaritaansche met ondank te bejegenen, en haar bovendien nog zulk een ongemanierden spotnaam toe te voegen. Verbeeld je; indien men haar eens zulk een woord had toegeroepen zou zij er niet om gelachen hebben, zooals Erna deed; integendeel, zij zou er woedend over geworden zijn. Zij wist zich geen woorden te bedenken wat zij al niet gedaan zou hebben.

Neen, dat mocht zoo niet blijven! Aan dien onaangenamen toestand moest een einde komen. Zij wilde haar best doen om alles weer goed te maken. Nu, met Erna zou het haar niet veel moeite kosten; zij behoefde deze slechts vriendelijk aan te zien en minzaam toe te spreken, en alles zou vergeten en vergeven zijn. Daar was zij zeker van.

Met den heer Van der Pol zou dat niet zoo gemakkelijk gaan. Het beste, wat zij doen kon, zou zijn

zich hoffelijk bij hem te verontschuldigen, omdat zij geweigerd had met hem te dansen. Zij zou hem zeggen, dat zij prijs stelde op zijn goede meening, en hem dan twee dansen aanbieden om haar misdrijf weer goed te maken.

En, indien hij haar dan naar de reden mocht vragen van haar onbetamelijk gedrag, zou zij hem gulweg vertellen, dat zij op dien bewusten avond zeer prikkelbaar gestemd was; dat de spottende toon, waarop hij haar zijn meening gezegd had, haar kwade luim zoo zeer had verergerd, dat zij zich tegen Erna zeer ongepast had uitgelaten, maar — wilde zij er dan op laten volgen — „ik heb mij voorgenomen om in 't vervolg mij zelve trachten te beheerschen en mijn kwaden luimen niet meer den vrijen teugel te vieren."

Of dat voornemen de gewenschte uitwerking zal hebben, en of deze hare overdenkingen, haar op den rechten weg tot zelfkennis en zelfverloochening zullen leiden, is zeer te betwijfelen. Arme, beklagenswaardige Eva!

O, als zij het had kunnen vermoeden welk een vreeselijke ramp voor haar was weggelegd, welk een ontzettende beproeving haar deel zou worden, zij had een anderen, meer heilzamer en zekerder weg gekozen om geduld en onderwerping te leeren.

Arm, beklagenswaardig kind! Uw goede wil, zoo oppervlakkig opgevat, zal u die kwade neigingen niet doen afleeren. Om in waarheid een beter kind te worden, zult gij een moeilijke, aan beproeving rijke leerschool te doorloopen hebben, en er zal heel wat zielestrijd moeten gestreden worden, alvorens gij vrede zult vinden bij God en in u zelve.

Het mag een groote genade van God geacht worden, dat de toekomst voor ons verborgen is en de scherpste

blik op het leven en de omstandigheden, de gebeurtenissen die ons treffen zullen, niet kan voorzien.

„Indien ik dit vooraf geweten had, zou ik anders gehandeld hebben," hooren wij weleens dezen of genen zeggen, en zeer zeker zou menige booze daad ongedaan en menig goed voornemen niet onuitgevoerd zijn gebleven, indien wij de gevolgen van onze daden hadden kunnen voorzien.

Wel weten wij, dat wie wind zaait, storm zal oogsten, en die het goede zaad zaait, er vrucht van zal zien gedijen. Evenals op een booze daad vloek, schande en vernedering volgt, zoo ook brengt een goede daad zegen meê, al is die vaak onzichtbaar voor ons. Maar wat onmiddellijk van God komt, hebben wij niet kunnen voorzien. Het komt vaak plotseling over ons als een zonnestraal of storm, of verfrisschend als een lenteregen na een langdurige droogte, altijd ongedacht en verrassend: de Goddelijke wijsheid is voor ons ondoorgrondelijk. Hij beschikt over het lot der volkeren en der menschen, zooals het Zijne wijsheid noodig oordeelt.

Immers, indien wij vooraf konden weten wat God over ons beschikken zal, dan zou ons leven geen leven meer zijn.

En omdat zulks voor ons verborgen blijft, kunnen wij het heden genieten en ons verheugen in al het goede en schoone dat het leven aanbiedt. Wij mogen genieten van al het heerlijke, dat natuur, kunst en wetenschap ons aanbieden.

En zoo ook Eva! Zij dacht niet aan de toekomst, zij verheugde zich reeds over het genoegen dat de volgende dansles haar zou aanbieden en dat haar goede voornemens alles ten beste zouden leiden.

ACHTSTE HOOFDSTUK.

EEN VREESELIJKE RAMP.

Motto: Het donkerste uur
is vóór den dageraad.
CORELLI.

Eindelijk was de zoolang verbeidde Donderdag na Nieuwjaar aangebroken, waarop de tiende dansles zou plaats hebben.

Een vroolijke schaar van jongelieden had zich in de ruime zaal van mademoiselle Petit vereenigd.

Het eigenlijke les geven was geëindigd, en deze en de daarop volgende twee avonden zouden meer het karakter van een danskransje dragen, dat tegen elf uur zou eindigen.

Dientengevolge waren de toiletten der jonge meisjes smaakvoller dan de vorige avonden. De meesten waren in een elegant wit kostuum gedost en droegen een bloem in het kapsel of op den boezem.

't Was echter in 't oog loopend, dat Erna's toilet ditmaal een min gunstigen indruk moest maken en een afkeurende kritiek niet kon ontgaan.

Haar fraai mousseline kleedje had een groote scheur

bij het aantrekken bekomen, die met een breede plooi was toegenaaid; en om dit onheil voor 't oog te verbergen, had zij er een lichtgrijzen rok en wit en rood gestreepte blouse over aangetrokken, dat haar wel goed kleede, maar geen passend kostuum voor een danspartij mocht heeten.

De lieve Erna leek onder al die fraai uitgedoste verschijningen zoo al niet een Asschepoetster, dan toch de minste onder allen, en daar zij er zich ten volle van bewust was, hield zij zich zelve zooveel mogelijk op den achtergrond.

Hildegarda, de koningin van het feest, was een bloeiende schoonheid in haar kostbaar, schitterend danstoilet en eveneens mocht Eva Weenink, in haar lichtblauw kripkleedje en dito haarband om de krullende lokken, een liefelijke verschijning heeten.

En dit werd door de jongeheeren ook ten volle beaamd. Zij maakten Eva voortdurend allerlei komplimenten over haar schoonheid en bestormden haar met zoovele aanvragen, dat zij alle vastgestelde dansen reeds lang vergeven had, voor dat de feestavond een aanvang nam. Ja, zij had luitenant Blanken reeds den cotillon van het aanstaande bal toegezegd, ofschoon zulks minder passend mocht heeten.

Door al deze hulde en vleierij haar geboden, gevoelde Eva zich zoo gestreeld en zoo opgewonden, dat zij onuitputtelijk werd in geestige gezegden en luimige invallen.

Op eenmaal herinnerde zij zich haar goede voornemens en hoe zij besloten had daaraan gevolg te geven alvorens de danszaal te betreden en waaraan zij de laatste oogenblikken niet had gedacht, doordien de jongeheeren haar voortdurend aan de praat hadden gehouden.

„O foei!" sprak zij tot zich zelve, „wat ben ik nu weer onnadenkend geweest.

Om mijn vorige fout weer goed te maken, had ik den heer Van der Pol twee dansen willen geven en zie, nu heb ik alle reeds aan anderen afgestaan. Wat nu te doen? Komaan, misschien dat de gelegenheid zich nog voordoet om mijn fout op de eene of andere wijze te herstellen. Maar toch wenschte ik vooraf wel een onderhoud met hem te hebben." Dit gezegd hebbende dwarrelde zij door de zaal om voornoemden heer op te zoeken.

„Alweer een teleurstelling!" sprak zij tot zich zelve, toen zij, na een vergeefschen tocht, op een zetel had plaats genomen. „De advocaat schittert thans door afwezig te zijn en zijn zuster Sidonie heeft mij verteld, dat ik niet op zijn komst behoefde te rekenen, omdat hij het veel te druk had om aan pretjes te kunnen denken. Zij had hem des namiddags van het gerechtshof, met een menigte acten zien thuis komen, die alle spoed vereischten, zoodat er wel een paar dagen hard werken gevergd werd, om ze op tijd gereed te hebben."

Eva had, dit vernemende, te kennen gegeven, dat de president van het gerechtshof, onder wien de advocaat werkzaam was, zeer onhartelijk scheen te zijn voor zijn klerken; dat hij hen niet zooveel huiswerk moest opdragen en ook wel eens aan hunne uitspanningen mocht denken, waarop Sidonie haar verzekerd had, dat de president zich integendeel een toegevend en weldenkend patroon voor haar broeder betoonde, en dat allen aan het hof hem zeer genegen waren.

Op Sidonie's broer viel dus voor heden niet te rekenen. Zou zij dan nu eens met Erna gaan spreken en deze haar verontschuldiging aanbieden?

Maar Erna zat immers ginds in de zaal te luieren en babbelde met Fanny Boeken, welke laatste jongedame Eva ongaarne tot getuige van haar bespreking verlangde.

„Och," vervolgde zij haar gedachtenloop, „dat onderhoud met Erna is immers maar bijzaak en heeft zoo'n haast niet. Thans zou zij het maar uitstellen, tot zich de gelegenheid daartoe aanbood na het eindigen der danspartij. Misschien kon zij Erna dan wel een eind weegs naar huis vergezellen, omdat deze zonder begeleiding hier gekomen was. Ze had wel vernomen, dat een vriendin van Erna's mama beloofd had haar te komen afhalen, maar een oogenblikje voor het maken van een excuus, zou er toch wel te vinden zijn."

Weg waren nu al die goede voornemens!

Zij had alle bezwaren van zich afgeschud en zich met gloeiende wangen en schitterende oogen, zoo geheel aan het dansvermaak overgegeven; en babbelde en lachte en coquetteerde zoo hinderlijk voor anderen in de pauze, dat mad[lle]. Petit haar herhaalde malen „kalmte! kalmte! juffrouw Weenink," had moeten toeroepen, en dat hare balmoeder, de vrouw van luitenant Van Suchtelen, haar tot zich wenkte en haar welwillend toefluisterde om zich wat meer in acht te nemen, want dat zulk een verregaande luidruchtigheid zeer onwelvoegelijk was voor een jonge dame.

„Men is maar eens jong, mevrouw," stotterde Eva op hoogen toon, „en ik ben het niet alleen die zich ietwat aan de vormen vergrijpt."

„Het loopt van avond niet goed af met Eva Weenink," fluisterde mevrouw Van Suchtelen de naast haar zittende dame in; „zij is al te opgewonden, om dat men haar zoo geflatteerd heeft."

De eerstvolgende dans was een wel wat al te wilde galop voor de zoo zeer opgewonden jonge meisjes, en even als een hoop afgevallen bladeren, door een stormwind aangegrepen, fladderden de witte, blauwe en rose kleedjes

door elkander, voortgedragen op de vroolijke tonen der muziek.

Erna was de eenige, die niet ten dans gevraagd was. Zij had zich in de kamer naast de danszaal teruggetrokken, waar zij, gedeeltelijk achter de portière verborgen, ongezien het vroolijke gejoel der dansende paren gadeslaan kon. „'k Ben blij," dacht zij bij zich zelve, „dat ik mij op den achtergrond heb gehouden en niemand der heeren aan mij gedacht heeft, want 't zou mij onmogelijk zijn geweest, zulk een wilden dans meê te maken."

Plotseling werd zij in hare beschouwing gestoord. De portière werd eensklaps ter zijde geslagen, een in lichtblauw gekleede gestalte zweefde het vertrek binnen, achtervolgd door Eva's danser, den jongen luitenant Van der Pol.

„Ik herhaal u mijn waarschuwing, juffrouw Weenink," riep hij haar toe, „gij zult u te veel verkoelen en een zware verkoudheid opdoen. Hoe durft gij u, zoo verhit en dun gekleed, uit de warme zaal verwijderen?"

Met gloeiende wangen en snel ademhalend stond Eva stil.

„Ik heb behoefte mij hier wat af te koelen," antwoordde zij, met moeite ademhalend. „Het duizelt mij voor de oogen door dien wilden dans; een beetje frissche lucht zal mij goed doen!" Dit gezegd hebbende, liet zij zich op de canapé bij 't open raam neêrvallen.

„Doe dan ten minste een warme sjaal om, juffrouw Weenink, en vergun mij tevens dit raam te sluiten."

„Wees dan zoo beleefd mijn bonten kraag uit de garderobe te halen en laat dat raam maar open!" beval Eva ongeduldig. „Gij kunt mijn kraag gemakkelijk vinden. 't Is er een van wit fluweel met bont afgezet. Maar haast u dan toch een weinig!"

De luitenant verliet gehoorzamend de kamer, onderwijl Eva zich met haar zakdoek verkoeling toewaaide.

Door een beweging van Erna omziende, riep zij deze op onverschilligen toon toe: „Hé! zijt gij hier? Gij waart zeker niet ten dans gevraagd?"

„Neen, Eva, zooals gij terecht aanmerkt ben ik blijven zitten; maar het heeft me genoegen gedaan, hier onbemerkt te kunnen toezien!"

„Het spijt me voor u!" hernam Eva, het hoofd fier oprichtend, „ik had zulks niet kunnen vermoeden, anders had ik een van de heeren verzocht, u te gaan vragen, daar ik voor iederen dans minstens drie aanzoeken heb gehad."

„Dat wil ik wel gelooven, Eva; gij zijt een bevallige danseres, die alle dansen kan meêmaken. Dat is echter met mij het geval niet. Wanneer ik dezen galop meê had moeten dansen, zou ik bepaald last van duizelingen gehad hebben; 't gaat mij te wild toe."

„Nu, ik houd er wel van; hoe sneller hoe liever!" „O foei, wat talmt die luitenant toch om mij mijn kraag te brengen," liet Eva er verdrietig op volgen. „'t Is niet galant een dame zoo lang te laten wachten."

„Maar Eva, wees toch niet zoo ongeduldig. Gij weet toch dat de garderobe overvol hangt, en dan is het niet gemakkelijk zoo'n klein kleedingstuk te vinden. De heer Van der Pol is waarlijk een voorkomend jongmensch!"

„Voor u niet, hé; gij kunt het beter met zijn broer den advocaat vinden; à propos, Erna, ik zou je gaarne iets willen zeggen, nu wij zoo geheel onder ons zijn."

„Gaarne, Eva, ik ben geheel en al gehoor!"

„Het is," ging Eva voort, „of liever het betreft het onlangs gesprokene. Ik wenschte je te zeggen, dat de spotnaam, je toegediend.... je-weet nog wel?"

„O ja," viel Erna lachend hierop in, „gij bedoelt dat ik als een zoutzak...."

Vóór Erna kon voortgaan, werden zij gestoord door de binnenkomst van luitenant Van der Pol, die Eva met een witten, wollen doek in de hand naderde en haar dezen vlug om haar schouders sloeg.

„Neen, maar, waar hebt ge uw oogen gelaten, Van der Pol?" riep Eva toornig uit, den doek van haar schouders rukkend. „Noemt gij dit ding een kraag? En is dat nu fluweel? 'k heb je toch gesproken van een wit fluweelen kraag, met bont afgezet! Hebt ge mij daarvoor een half uur laten wachten?"

„Het door u gevraagde, juffrouw Eva, was voor mij niet te vinden bij het flauwe licht daar. Ik nam dus maar meê wat voor de hand lag!"

„Ik dank je intusschen voor de genomen moeite, mijnheer, maar dit ding is mij te zwaar. Ik lijk er precies een oude vrouw meê."

„Dan zal ik nog eens gaan zoeken, juffrouw Weenink," ik hoop dan beter te zullen slagen...."

„O neen, mijnheer, 'k heb geen lust hier langer voor het open raam te zitten. Dank je beleefd. Ik ga zelf!" En voort snelde zij.

„Zal ik met je meêgaan, Eva?" riep Erna haar na.

„'t Is al te vriendelijk, Erna. Amuseer je intusschen met mijn cavalier!" klonk het antwoord.

De luitenant excuseerde zich bij Erna, niet op Eva's terugkomst te willen wachten, en begaf zich naar de danszaal, waar juist een nieuwe dans zou beginnen.

Toen Eva wat lang uitbleef, meende Erna Eva te moeten volgen, om haar naar den kraag te helpen zoeken. Op eens bleef zij verschrikt staan, meenende hulpgeroep te vernemen. „Wat kon dat zijn? Was er iemand in de danszaal gevallen?"

Maar toen het hulpgeroep andermaal tot haar door-

drong — een luid kermend gillen — spoedde zij zich naar den uitgang, die naar de garderobe leidde, doch nauwelijks had zij een paar schreden in die richting gedaan, of zij zag de deur openrukken en een in lichte laaie staande gestalte het vertrek binnen ijlen.

Erna stond een oogenblik als machteloos!

Plotseling zich vermannend, hief zij een luid hulpgeroep aan; ijlde gelijktijdig naar de garderobe, waar zij een paar zware regenmantels greep, en, er meê terugkeerende naar het brandende meisje, bedekte zij haar met de kleedingstukken, terwijl zij haar op den grond wierp. En toen zij er nog een vloerkleedje en een deurmat over heen geworpen had, bukte zij zich over het meisje heen, al haar best doende om de vlammen te dooven, zonder er aan te denken, dat haar eigen kostuum er door verzengde en haar handen met brandwonden bedekt werden.

Onderwijl het haar mocht gelukken de vlammen te dooven, liet zij andermaal een luid hulpgeroep hooren.

Eensklaps voelde zij een zwaren last kleedingstukken over zich heenwerpen, waaronder de reddende en het slachtoffer geheel bedolven werden.

Zoodra Erna zich overtuigd had, dat het gevaar geweken was, wierp zij den zwaren last van zich af en bemerkte zij door een vluchtigen blik om zich heen, dat het luitenant Van der Pol was, die op haar hulpgeroep was komen toesnellen.

In slechts weinige minuten was dit ontzettend drama afgespeeld en stonden de beide jongelieden schier sprakeloos van ontzetting naast elkander.

„Wij kunnen dien mantel nu wel van haar hoofd wegnemen," stotterde Erna, „ze loopt anders gevaar van te zullen stikken!"

Terwijl de luitenant zich haastig naar de danszaal spoedde om meer hulp te halen, knielde Erna naast het slachtoffer neder en ontlastte haar van de vracht kleedingstukken, die het redmiddel waren geweest om de vlammen te blusschen. Terwijl Erna zich hiermeê bezighield, zag zij de lieve Sidonie naast haar geknield liggen om haar te helpen.

Op bevel van mevrouw Van Suchtelen hadden eenige meisjes zich op weg begeven om een geneesheer te halen, terwijl anderen zich belast hadden om in de nabijgelegen apotheek de noodige zalf en watten te halen.

Mad[lle]. Petit, die den overigen bevolen had in de danszaal achter te blijven, was eveneens het met rook en brandlucht gevulde vertrek binnengeijld, en stond een oogenblik als ontzet bij den aanblik van het zoo hevigverminkte lichaam, dat daar roerloos op den grond lag.

Ook de andere toegesnelde bejaarde dames, die de doodgewaande jongemeisjesgestalte omringden, stonden sprakeloos, door aandoening overmeesterd, zonder zich in staat te gevoelen de hand ter redding uit te steken.

„Mon Dieu! Mon Dieu!" sprak mad[lle]. Petit, wie de tranen langs de wangen biggelden, „is dit vreeselijk verbrande lichaam, waar de huid bij flarden afhangt en met dien haarloozen schedel, hetzelfde schoone, bloeiende meisje, dat voor weinige oogenblikken, in het volle genot harer jonkheid, zich zoo geheel had overgegeven aan dien vroolijken dans!"

„Hoe kon zoo iets geschieden!"

Alle aanwezigen hadden Erna's hulpgeroep meenen te hooren, en later van luitenant Van der Pol vernomen, dat een der meisjes een ongeluk was overkomen en dat zij zich deerlijk gebrand had, maar, wat zij nu voor oogen hadden was geen ongeluk in den gewonen zin van

het woord, 't was een ontzettende ramp, die droeve gevolgen kon hebben.

„Wie helpt mij Eva naar de canapé dragen?" vroeg Erna. „Zij kan hier op den vloer de komst van den geneesheer toch niet afwachten!"

„Ja, zeer juist, lieve juffrouw Van Marlen, u is zeer oplettend," antwoordde mad^{lle}. Petit, zich beheerschend. „Komt, dames, wie uwer wil mij bijstaan?"

Erna, Sidonie en mevrouw Van Suchtelen hieven de ongelukkige op en droegen haar naar de canapé.

„Zouden we haar niet voorzichtig ontkleeden en te bed leggen, dames?" vroeg mad^{lle}. Petit.

„'t Is misschien beter de beslissing aan den geneesheer over te laten," merkte mevrouw Van Suchtelen aan.

„Intusschen verzoek ik den jongedames en haren mama's afscheid te nemen," sprak mad^{lle}. Petit, zich naar de open zaaldeur wendende, waar tal van nieuwsgierigen elkander verdrongen. „Ik vrees, dat te veel drukte zeer nadeelig kan zijn voor de arme lijderes. Dus, dames, mag ik u verzoeken! Madame Van Suchtelen en de dames Erna en Sidonie verzoek ik hier te blijven, om desnoods hare hulp te kunnen verleenen!"

Aan dit verzoek werd terstond gevolg gegeven en allen verlieten met beschreide wangen het ongelukshuis, dat voor een uur geleden nog een paleis der vreugde gewijd mocht heeten.

Sidonie wrong vertwijfelend hare handen en boog zich, bitter weenend, over haar lieve vriendin Erna heen, die bewusteloos in een ruststoel lag. Haar broeder bleef droevig in de andere kamer toeven, ingeval er soms mannelijke hulp mocht noodig zijn.

De drie artsen, die intusschen binnen waren gekomen, waaronder de vermaarde professor Gunther zich bevond,

en die de ongelukkige lijderes onderzocht hadden, haalden bedenkelijk de schouders op, zoo dikwijls zij de patiënt gadesloegen.

Na verloop van eenigen tijd, toen de eerste hulp geboden was, wendde de oudste der artsen, professor Gunther, zich tot mad[lle]. Petit, met de vraag, wie deze patiënt was en of deze hier zou kunnen verpleegd worden.

Mad[lle]. Petit betoonde zich gaarne daartoe bereid, maar mevrouw Van Suchtelen gaf als hare meening te kennen, dat de ouders toch liever haar kind bij zich aan huis zouden verplegen, indien het overbrengen althans geen gevaar voor hun kind mocht opleveren.

„Zoolang de jonge dame nog bewusteloos is, heb ik er geen bezwaar tegen," antwoordde de professor, „want," liet hij er op volgen, „haar toestand zal ongetwijfeld verergeren zoodra zij weer tot kennis zal gekomen zijn. 't Is een zeer ernstig geval!"

„Haar toestand is immers niet levensgevaarlijk, professor?" waagde mevrouw Van Suchtelen te vragen.

De professor haalde zwijgend de schouders op. Na eenig nadenken zeide hij: „Indien er geen al te hevige koortsen bij komen, willen we hopen, dat haar jeugdige levenskrachten haar in het leven zullen behouden; maar dat er een zware strijd zal gestreden worden, kan ik u verzekeren. Hoe oud is de jonge dame?"

„Zeventien jaar, professor," antwoordde mevrouw Van Suchtelen.

„Pas zeventien jaar! Helaas, arm kind, wel is zij te beklagen!"

„Dunkt u, dokter, dat haar gelaat misvormd zal blijven?" vroeg mad[lle]. Petit aan een der andere geneesheeren.

„Zeer zeker, mademoiselle," luidde het besliste ant-

woord. „Wij zullen al tevreden zijn, indien zij in het leven mag behouden blijven."

„Dames," zei de professor, „daar mijn tegenwoordigheid hier voorloopig gemist kan worden, ga ik mij verwijderen om een brancard te bestellen. Mijn collega" — hier wees hij een der artsen aan — „zal wel zoo goed willen wezen bij het vervoer tegenwoordig te zijn en den nacht bij de patiënt door te brengen. Morgen hoop ik haar tijdig een bezoek te brengen."

„Ach, waarde professor, ik bid u, ons nog niet te verlaten," smeekte mevrouw Van Suchtelen, onder een vloed van tranen. „Mij dunkt, dat het ook noodig zal zijn de ouders op de komst van hun ongelukkig kind voor te bereiden. U is, mijns inziens, waarde heer, daartoe de aangewezen persoon."

„Zeer zeker acht ik het eveneens noodzakelijk de ouders vooraf met de ramp bekend te maken, mevrouw, en natuurlijk zijt u, die met de familie het meest bekend is, daartoe de aangewezen persoon," merkte de professor aan.

„O neen, dat zou mijn krachten te boven gaan, professor, ik kan dat niet op mij nemen; ik zou het besterven, indien ik het haar moeder moest meêdeelen. Alleen doe ik het in geen geval."

Na een kleine pauze hernam de professor: „mevrouw, ik verzeker u, dat er niet langer meê gedraald mag worden. Als de patiënt tot bewustzijn komt, is het te laat. Welnu, om u een bewijs te geven van mijn welwillendheid, zal ik met u gaan, en verzoek u dus mij terstond te vergezellen;" en zich daarop tot een der geneesheeren wendend, verzocht hij dezen, terstond voor een brancard te gaan zorgen. „U zult," liet hij er op volgen, „in mijn kliniek de assistenten voor den nachtdienst reeds aanwezig vinden. Wees nu zoo goed geen oogenblik te verzuimen

en laat het u aan de daarbij behoorende dragers niet ontbreken."

Mevrouw Van Suchtelen spoedde zich intusschen naar de garderobe en, vandaar wederkeerende, hief zij haar zeer beschadigden avondmantel omhoog, zeggende: „nu kan ik mij voorstellen op welke wijze het ongeluk heeft plaats gehad. Eva heeft zeker in haar drift, om naar den kraag te zoeken, tegen de brandende petroleumlamp gestooten, die aan den wand hing, zoodat deze is gevallen; de glazen bol ligt verbrijzeld onder onze kleêren, en 't is een wonder, dat deze geen vlam hebben gevat en er geen brand is ontstaan."

„'t Kan mogelijk zijn, mevrouw," antwoordde mad^{lle}. Petit, „maar 't komt mij toch zeer onwaarschijnlijk voor. De lamp hing boven de garderobe, aan een der standaards. Er kon dus niet aan gestooten worden."

De verklaring van mevrouw Van Suchtelen bleek echter de waarheid zeer nabij te komen.

Eerst langen, langen tijd daarna was Eva in staat zich het gebeurde te herinneren. Zij vertelde toen aan haar ouders, dat zij, bij het zwakke licht van de lamp, moeite had om het gewenschte kleedingstuk te vinden, dat later bleek aan den knop van den kleêrstander te hangen, waaraan zij het bevestigd had. In haar ongeduld en door een koude rilling bevangen, had zij ruw aan den kraag getrokken, die waarschijnlijk aan een ander voorwerp was vastgeraakt, zoodat, bij een herhaalden ruk, de standaard voorover kwam, de lamp van den haak losraakte en hoofd en aangezicht met brandende petroleum overgoten werden. Haar losse zware krullen en haar fraai crême kleedje stonden in een oogenblik in lichte laaie, terwijl de spattende vonken diepe brandvlekken op de om haar heen hangende mantels

veroorzaakten, zonder eigenlijk — wat een geluk mocht heeten — erger brand te doen ontstaan.

Mad^lle^. Petit en de achtergebleven arts, dokter Martin, zaten beiden in droevig nadenken verzonken aan Eva's rustbed, met weemoed luisterende naar de diepe zuchten en het smartelijk kreunen der nog steeds bewustelooze lijderes. Een zacht tikje op de kamerdeur deed beiden opzien.

„Om 's hemels wil, mad^lle^., hoe gaat het hier, is Eva nog niet bij kennis gekomen?" vroeg Sidonie, nader tredende.

„Ach, de lieve Eva lijdt verschrikkelijk. Zij is nog bewusteloos," klonk het fluisterend antwoord.

„En mevrouw Van Suchtelen?" vroeg Sidonie.

„Mevrouw Van Suchtelen is met professor Gunther meêgegaan, om de ouders op het ongeluk voor te bereiden en dokter Brand is naar de kliniek, om een brancard te halen. Alleen dokter Martin is hier achtergebleven."

„O, den hemel zij dank, dat wij nu terstond hulp kunnen bekomen," sprak Sidonie angstig, „mijn lieve vriendin is daareven pas uit haar bezwijming ontwaakt en lijdt vreeselijke pijnen."

„Oh ciel!" riep mad^lle^. Petit, opstaande, „is juffrouw Van Marlen nog hier? Wat deert haar.....?"

„Bij toeval heb ik bemerkt, dat zij zorgwekkende brandwonden heeft bekomen. Zij kan nauwelijks haar handen bewegen! O dokter, ik bid u, wil toch eens spoedig naar haar komen zien."

„Is uw vriendin hier in huis, juffrouw Van der Pol?" vroeg dokter Martin, opstaande.

„Ja, dokter, in de kamer hiernaast; gelieve mij maar te volgen," antwoordde mad^lle^. Petit. „Ach, ik ben me zelve niet," sprak zij onder 't voortgaan; 'k had er aan

moeten denken, dat haar tegenwoordigheid van geest en zelfopoffering, juffrouw Weenink het leven gered heeft en zij er nu zelve door zal moeten lijden."

Toen beiden het salon binnentraden — Sidonie was bij Eva achtergebleven — zat Erna in half liggende houding op de canapé; haar anders zoo blozend gelaat was marmerbleek; haar lokken hingen verward over de schouders; haar verwilderde blikken getuigden van diepe smarten en angst. De mouwen harer blouse hingen in flarden langs het lijf en de bloote handen en armen waren met brandwonden overdekt. Haar eerste woorden waren een belangstellend vragen naar Eva, en eerst toen de arts haar gezegd had, dat deze met zorg verbonden was, reikte Erna hem de handen toe om haar brandwonden te onderzoeken.

„Ach, lieve Erna, wel moet gij reeds veel geleden hebben," sprak de leermeesteres, met deelneming.

Met de teederheid eener vrouw begon de arts zijn onderzoek en verzocht hij, hem terstond eenig verbandlinnen en een kom met frisch water te laten brengen, waaraan dadelijk voldaan werd.

De ervaren arts deed intusschen al zijn best om Erna gerust te stellen. „De brandwonden, juffrouw Van Marlen," zeide hij, „zullen u wel veel pijn veroorzaken, doch ze zijn gelukkig niet zoo gevaarlijk als het zich laat aanzien. 't Is alleen de bovenhuid die zwaar geleden heeft; het vleesch is vrij wel gespaard gebleven."

„Wat dunkt u, dokter, zou het lieve meisje langen tijd werkeloos moeten blijven?"

„Zeker niet," luidde het antwoord, onderwijl hij het verband aanlegde, „indien onze patiënt haar best wil doen, handen en armen de vereischte rust te gunnen, hoop ik haar binnen een paar weken volkomen hersteld te zien."

„O, dokter, die pijnen zijn vreeselijk!" snikte Erna.

„Beste juffrouw Van Marlen," hernam de arts, haar lokken streelend, „gij hebt van veel moed en zelfopoffering blijk gegeven, meer dan menige krachtige man in zulk een toestand zou getoond hebben. Ik vertrouw, dat die moed u evenmin ontbreken zal om uw lijden met geduld te doen dragen. Intusschen mag dit u tot troost verstrekken, dat uw tijdige bijstand uwe vriendin het leven gered heeft."

Erna hield haar tanden stijf op een gesloten om een pijnlijken kreet te onderdrukken, maar de traan, die er in haar oog opwelde, getuigde van haar diep gevoelde dankbaarheid bij deze vriendelijke toespraak.

„Naar mijn pijnen te oordeelen, dokter, moet Eva wel onder haar smarten bezwijken. Moge de goede God haar bijstaan. Maar ik vrees...."

„Wees toch niet zoo zwaartillend, juffrouw Van Marlen, ik verzeker u dat ook zij weer herstellen zal."

„Kindlief," zeide mad^{lle}. Petit op haar eigenaardige manier, „er zijn menschen, die God mogen danken dat Hij hun lijden leert. Ik geloof dat lijden voor de meesten onzer de rijkste bronnen ter ontwikkeling in zich houdt. Kom, ik zal een noodige hartversterking voor je gaan halen, dat zal je wel een beetje opmonteren."

Dit gezegd hebbende, haastte zij zich de kamer te verlaten.

Na een kleine pauze hief Erna het hoofd op en, den geneesheer aanziende, zeide zij: „ik moet schreien tegen wil en dank. Mijn lieve mama is lijdende, en als ik nu thuis kom en haar mijn handen laat zien, kon het haar dood zijn. Ik ben ten einde raad hoe ik het moet aanleggen, om haar niet al te zeer te doen schrikken."

„Zoudt u dezen nacht niet hier willen doorbrengen, juffrouw Erna, en uwe mama een boodschap zenden?"

„Dat zou niet raadzaam zijn, dokter; mama is het niet gewoon dat ik 's nachts van huis ben en een boodschap van mij zou haar argwaan doen krijgen en daardoor nog meer onrust veroorzaken. Ik weet niet wat ik doen moet."

„Misschien weet onze vindingrijke mad[lle]. Petit wel een uitweg te vinden," hernam Dr. Martin.

Juist kwam Sidonie binnen om eens naar hare vriendin te zien. Zij had Erna's verzuchting vernomen en gaf lachend te kennen, dat Erna alles veel te donker inzag. Je bent heden het tegendeel van vroeger, beste," voegde zij haar toe, „ik heb je nimmer zoo zwaartillend gekend." En toen naast haar nederknielend, vervolgde zij: „Ik heb, straks, alleen zijnde, eens goed nagedacht over hetgeen ons nu te doen staat, Erna, en ik heb besloten dit zaakje eens netjes op te knappen, zonder je mama, die nu toch al te bed ligt, schrik aan te jagen. Ik zal mijn broeder verzoeken een vigilante te halen, waarmeê wij je naar huis zullen brengen. Vervolgens zal ik je op de canapé een lekker bedje bereiden, waarop ge eens rustig slapen kunt, terwijl ik het mij in een fauteuil gemakkelijk zal maken om den nacht bij je door te brengen. Wij zullen ons natuurlijk muisstil houden om je mama niet te wekken, en mocht het allicht gebeuren dat zij, je hoorende, je zal toeroepen, dan behoeft ge slechts antwoord te geven om haar gerust te stellen. Zij zal dan gelooven dat je pas thuis bent gekomen. Den volgenden morgen zullen wij tijd genoeg hebben, om haar behoedzaam het ongeval meê te deelen. Vindt je deze schikking niet den besten weg, dien wij kunnen inslaan?"

Erna gaf met een hoofdgebaar hare instemming te kennen. Na eenig nadenken zeide zij: „Je bent wel goed voor mij, lieve Sidonie, en ik stel je opoffe-

ring op hoogen prijs; maar ik mag het niet van je vergen om den geheelen nacht zoo dun gekleed te blijven waken."

„O, daar zal wel in voorzien worden. Mijn broer zal met de vigilante bij ons aan huis rijden om mijn ouders van mijn voornemen kennis te geven en tevens eenige warme kleedingstukken voor mij meê te brengen. Maar, zooals bepaald is, Erna, dezen nacht wijk ik niet van je zijde."

Mad[lle]. Petit trad hierop binnen, beladen met een flesch bourgogne en eenige glazen, welke zij op tafel plaatste en vol schonk.

Dr. Martin en Sidonie lieten zich deze versnapering ook goed smaken. De vurige wijn miste zijn uitwerking niet op de kranke, want toen Erna haar glas, op aanbeveling van den geneesheer, geledigd had, hield haar zenuwachtig beven op en gevoelde zij zich zeer opgewekt.

Sidonie's plan vond goeden bijval, want zoowel de arts als mad[lle]. Petit waren er zeer meê ingenomen en nauwelijks een half uur later hield het rijtuig reeds voor het huis stil.

Luitenant Van der Pol had zich nauwkeurig van zijn opdracht gekweten. De ouders waren omtrent hunne dochter gerustgesteld; zij hadden hem een warmen winterrok, een gevoerd jacket en een wollen doek voor den nacht meêgegeven.

Mad[lle]. Petit en de geneesheer waren Erna bij het instijgen behulpzaam, waarna Sidonie en haar broeder naast haar plaats namen.

De stadstorenklok sloeg juist elf slagen, toen zij voor de woning van mevrouw Van Marlen uitstapten, alwaar de heer Van der Pol met Erna's huissleutel de deur opende. Hierna nam deze met een hartelijk goeden

nacht en beterschap afscheid, waarbij Erna hem vriendelijk dankbaar toeknikte en hem toestond even haar arm aan te raken.

Het gaslichtje op de trap was maar even voldoende om den weg naar boven zonder stooten af te leggen, en na eenige malen te hebben gerust mocht het beiden vriendinnen gelukken de huiskamer te bereiken en zich daar, volgens afspraak, gemakkelijk voor den nacht in te richten, zonder dat Erna's mama, die in de kamer er naast sliep, er door ontwaakte.

De nacht liep zonder buitengewone stoornis ten einde. Erna deed al haar best haar kermen te onderdrukken; doch zoo dikwijls de wonden haar heviger pijn veroorzaakten werd zij vertroost en bemoedigd door haar lieve vriendin, wier vriendelijke toespraak een heilzame uitwerking had.

Eerst laat in den nacht sliepen beiden in.

Keeren wij thans naar de woning van mad^{lle}. Petit terug, voor wie deze avond wel een onvergetelijke mag genoemd worden. Na Erna's vertrek had zij een ernstig onderhoud met Dr. Martin, waarin het verschil in karakter van de beide meisjes het onderwerp uitmaakte. „'t Is ontzettend," aldus besloot zij haar relaas, „hoe een onbedachtzaam oogenblik zulk een reeks van jammerlijke gevolgen na zich kan sleepen en een onschuldige er nog onder lijden moet."

„Zulke gevallen zijn niet zeldzaam," antwoordde de dokter, „en ik vrees, dat Eva Weenink haar leven lang reden hebben zal zich haar drift te beklagen. En dat haar ouders zwaar onder dezen slag zullen gebukt gaan, daaraan valt niet te twijfelen."

Juist hoorde men de huisschel zachtkens overgaan. Mannenstemmen en zware voetstappen weerklonken in de

gang, terwijl het dienstmeisje, ijlings binnen gekomen, meldde, dat de brancard voor de huisdeur stond.

Terstond daarop trad professor Gunther de kamer in, gevolgd door majoor Weenink, wiens gelaat de sporen droeg van een hevig zielelijden.

„Waar is mijn kind? Ik verlang haar te zien," stamelde hij.

„Gelieve mij naar de kamer daar te volgen, majoor," sprak de professor, „ik moet u echter op een vreeselijk schouwspel voorbereiden en u dringend verzoeken haar niet toe te spreken. Zij is nog bewusteloos en moet terstond naar uw woning worden overgebracht."

„Is het zóó.... zóó erg....?" sprak de krachtige man, droef snikkend.

„Ik bid u, u als een man te gedragen, majoor; ik herhaal dit verzoek in 't belang der patiënte. Een hevige schrik zou doodelijk voor haar kunnen zijn."

Hierop begaf de vader zich naar de canapé, waarop zijn dochtertje, onbewust van wat er om haar heen voorviel, aan een doode gelijk, uitgestrekt lag.

Met sidderende hand lichtte hij een tip van den sluier op, waarmeê mad^{lle}. Petit uit voorzorg het gelaat der lijderes had bedekt. Met een met moeite onderdrukten kreet deinsde hij eenige schreden achteruit, toen hij een blik had geslagen op het zwaar geschonden gelaat en de haarlooze kruin zijner lieveling.

„O God!" snikte hij, zijn gelaat met de handen bedekkend, „wel hebt Gij ons zwaar beproefd."

Intusschen werd de brancard, schier geluidloos, door vier mannen binnen gedragen.

„Mijnheer Weenink," sprak de professor, den diep verslagen vader naar de naaste kamer geleidend, waar hij hem een zetel aanbood, „tracht hier wat tot u zelf

te komen, onderwijl ik ga toezien, wat hiernaast geschiede. Alles moet met de meeste voorzichtigheid plaats hebben. Gelukkig is Dr. Martin een ervaren arts, wien ik de zorg voor uw kind gerust kan toevertrouwen." Daarna verliet de professor het salon.

„Mijn kind, mijn arm kind!" jammerde de majoor. „Kan dat misvormd gelaat háar toebehooren, háar, de eens zoo schoone, bevallige Eva, de vreugd van mijn leven?"

„'t Is merkwaardig," viel mad[lle]. Petit hierop in, dat alleen haar linkerarm en hand ongedeerd zijn gebleven; ook zie ik het ringetje nog aan haar vinger schitteren, dat zij gewoon was te dragen; 't is zeker een verjaargeschenk."

„'t Is een geschenk van mij; op den dag harer belijdenis schonk ik haar dien ring," antwoordde de majoor onder een vloed van tranen.

Mad[lle]. slaakte een diepen zucht; bij zulk een felle smart konden geen troostwoorden indruk uitoefenen.

Intusschen had men in het nevenvertrek de arme Eva in de brancard overgebracht en verliet de treurige stoet het huis, dat weinige uren te voren weerklonken had van vroolijk gejubel en scherts.

Dr. Martin had den majoor tot zich geroepen en dezen den arm geboden, om den wankelenden man te steunen op den terugweg naar zijn woning, voorafgegaan door de brancard, voorzichtig door vier mannen gedragen.

Toen deze vertrokken waren, nam de professor zijn hoed op, om den droeven stoet te volgen. „Het doet mij zoo smartelijk aan, een man als majoor Weenink zoo totaal verslagen te zien," zeide hij, zich tot de leerares wendende, „ik wil liever twee gevaarlijke operatiën op

mij nemen, dan nog eenmaal een uur te doorleven als nu gepasseerd is."

De Française knikte toestemmend. „'t Is meer dan een mensch verdragen kan," sprak zij, een traan wegpinkend. „Maar haar mama, hoe zal die er zich onder houden, als zij haar kind thuis brengen?"

„Haar mama", hernam de professor, „zal die ramp beter dragen dan haar echtgenoot. Toen ik haar op den slag, haar getroffen, voorbereidde, was zij zoo gelukkig haar smart in een weldadigen tranenvloed lucht te kunnen geven en daardoor is zij voor wanhoop bewaard gebleven. Morgen zal ik haar vroegtijdig een bekwame verpleegster zenden om haar in haar moeilijke taak bij te staan. Die zuster Louise is tevens een brave vrouw, wie het aan troostgronden niet zal ontbreken."

„Vergun mij u meê te deelen, heer professor," liet de Française hierop volgen, „dat wij hier nog een tweede patiënte hadden, wier droevige toestand evenzeer verpleging behoefde," en hierop verhaalde zij, in hartelijke bewoordingen, de moedige zelfopoffering van Erna van Marlen en de droeve gevolgen van die liefdedaad.

„Zoo waarlijk," antwoordde de man der wetenschap, die met de meeste belangstelling had toegeluisterd, „dat moet wel een bewonderenswaardig meisje zijn; voorwaar een zeldzame verschijning onder onze tegenwoordige verwende en zenuwachtige jongedames. Het spijt me zulks eerst nu te vernemen, mad[lle].; gij hadt haar zonder voorloopige verpleging niet mogen laten vertrekken, dat is onverantwoordelijk!"

„Dokter Martin heeft haar bijgestaan, professor."

„Wilt u zoo goed zijn mij haar adres op te geven, mad[lle]? Ik verlang er naar, haar te leeren kennen en haar mijn hulp aan te bieden."

Men kon het den man der wetenschap aanzien, dat hij toornig was, omdat men dit geval voor hem verzwegen had. Hij stak het adres zwijgend in zijn portefeuille en verliet, nauw merkbaar groetend, het huis.

„Mon Dieu," mompelde de Française, toen zij zich ter rust wilde begeven, „dezen avond zal ik nimmer vergeten. Het spijt me, er niet aan gedacht te hebben den professor bij Erna te brengen, dan ware mij diens afkeuring bespaard gebleven. Maar och, mon Dieu, zoo'n avond is wel in staat om iemands tegenwoordigheid van geest te doen verliezen."

Maar de gewenschte rust liet zich lang wachten. Haar zenuwgestel was te zeer geschokt onder al die emotiën. Eerst nu, nu al die drukte en bedrijvigheid doorstaan waren, gevoelde zij haar lichamelijke zwakte.

NEGENDE HOOFDSTUK.

EEN HEERLIJK PLAN TEN UITVOER GEBRACHT.

Motto: „Wees jong, heb lief, wees vroolijk, kind."
DE GENESTET.

Het waren droevige dagen die volgden op dien rampvollen dansavond, waarop zulk een liefelijk beeld van frissche levensvreugde en ontluikende schoonheid voor het geheele leven verloren ging.

Op allen, die er bij tegenwoordig waren, had het een neêrdrukkenden invloed achter gelaten.

Dientengevolge had mad[lle]. Petit in een rondschrijven aan haar leerlingen het voorstel gedaan, om de hervatting der danslessen uit te stellen tot de zwaar lijdende Eva Weenink meerder hoop op herstel mocht geven en het levensgevaar zou blijken geweken te zijn, een voorstel, dat algemeene instemming mocht verwerven en de Française, om haar oprecht gevoel van deelneming in het lijden van anderen, aller erkentelijkheid deed inoogsten.

Zelfs de meest vreugdelievenden onder de jongelieden wilden er niet aan denken zich te gaan vermaken, zoo-

lang een der leden hunner vereeniging met den dood lag te worstelen en een andere vreeselijke smarten moest lijden ten gevolge harer menschlievendheid.

En toch zien we het meermalen, dat groote en kleine rampen, die de groote menschheid of het enkele individu treffen, meestal de gezegendste gevolgen hebben.

Het vlugge en vastberaden optreden van Erna van Marlen, het zich onttrekken aan loftuitingen en de kalme berusting, waarmeê zij haar lijden droeg, hadden een plotselingen omkeer teweeggebracht in de wijze, waarop men haar vroeger beoordeelde.

Niet een was er onder de leden van het dansgezelschap, die thans niet vol bewondering over haar sprak en blijken van innige, oprechte deelneming gaf.

Zij, eertijds door enkelen, zoo niet door de meesten, met den spotnaam van „zoutzak" aangeduid, werd nu door hen geroemd; zij droegen haar naam met liefde op de lippen, ja, het geheele gezelschap, niet een uitgezonderd, roemde er op, dat Erna van Marlen deel uitmaakte van hun danscursus.

Geruimen tijd bleef Erna van dien verbeterden toestand ter harer gunste onbewust. De pijnlijke brandwonden, die haar zulke bittere smarten veroorzaakten, gingen van hevige koortsen vergezeld, zoodat er geen bezoekers tot haar toegelaten werden.

Professor Gunther had woord gehouden en reeds in den vroegen morgen na dien rampzaligen avond haar een bezoek gebracht. Met warme belangstelling onderzocht hij hare wonden en gaf zijn goedkeuring te kennen over de middelen, ter harer genezing aangewend.

„Dokter Martin," zeide hij, dezen de hand reikend bij het afscheid nemen, „ik ben ten zeerste over uwe behandeling voldaan en beveel deze jongedame verder dringend

aan uwe zorgen aan. Ik mag er dus op rekenen, dat u haar geregeld 's morgens en 's avonds zult bezoeken, en het verdere — „u begrijpt me wel," voegde hij er fluisterend bij — „zullen wij wel verrekenen."

„En u, mevrouw," zich tot Erna's mama wendend, „kan ik de verzekering geven, dat uw lieve dochter binnen een paar weken haar gewone bezigheden weêr zal kunnen hervatten."

„'t Is een edel mensch," zeide tante Anna, die den professor had uitgelaten, zich naast Erna's sponde neerzettend.

„Hij draagt een gevoelig hart in zijn boezem, al laat zijn uiterlijk het niet blijken," antwoordde dokter Martin.

't Was of een zonnestraaltje doordrong in de harten der lijderes en der huisgenooten bij zooveel blijken van zorg en genegenheid. Mevrouw Van Marlen had zich gelukkig van haar eersten schrik, toen zij Erna's wonden aanschouwde, weten te herstellen en daarbij kwam haar levenservaring haar uitnemend te pas, die haar de overtuiging schonk, dat haar kind niet doodelijk gewond was. Ook behaalden de moedervreugde over het moedig optreden van Erna en de blijken van warme deelneming de overhand over haar moedersmart.

Tante Anna en Sidonie van der Pol hadden van den eersten dag af zich aan Erna's verpleging gewijd en ook de huiselijke bezigheden op zich genomen, zoodat alles in huis den gewonen gang ging.

En toen na verloop van eenige dagen de koortsen geweken waren en de brandwonden aanmerkelijk heelden, zoodat Erna vrij was van pijnen, was er een tijdstip van aangename rust en blijmoedige opgewektheid voor allen aangebroken.

En die blijheid nam met den dag toe, toen er een

algemeene belangstelling in Erna zich openbaarde in het zenden van bloemruikers, druiven, wildbraad, vruchten en tal van versnaperingen; ook aan een zending oude Bourgogne mocht het niet ontbreken, zoodat de spijskamer van de professorsweduwe, sedert den dood van haar echtgenoot, nooit zoo rijkelijk voorzien was geweest. Met verbazing bemerkte Erna, dat haar, die zoo afgezonderd leefde, zulk een vriendelijke toewijding ten deel viel, die zij meende niet verdiend te hebben.

Zij wilde het niet voor waarheid aannemen, dat dit alles een natuurlijk gevolg was omdat zij haar vriendin in een oogenblik van dreigend gevaar ter hulpe was gesneld. „Neen, tante," zeide zij, „ik heb gedaan wat ieder ander in mijn plaats zou gedaan hebben, en aan God alleen komt de dank toe voor Zijne hulp en bijstand, mij verleend. En dat ik er ook door heb moeten lijden was er een natuurlijk gevolg van. Ik wil er mij ook niet over beklagen," eindigde zij, „indien Eva's leven maar gespaard mag blijven."

„Ja, ja," dacht tante Anna, op wier gelaat de stemming harer ziel zich afspiegelde, „onze Erna bezit een gezonden en rustigen geest en een gezond en onbedorven gemoed; en de groote, onbaatzuchtige liefde, die haar geheel beheerscht, wekt in haar een krachtigen geest. Hoe is 't mogelijk geweest, dat men haar ooit zulk een spotnaam heeft kunnen geven!"

. . . . . .

Eenige dagen later was er door mad[lle]. Petit een tweede rondschrijven aan de leden van den Donderdagschen danscursus gericht geworden, waarin verzocht werd om op den daarin genoemden dag bij haar aan huis een bijeenkomst te hebben.

Door al de jongelieden van beiderlei kunne was aan

deze oproeping gewillig gehoorzaamd en bevonden zich op den bepaalden tijd in het salon der Française bijeen. Mad[lle]. Petit heette de aanwezigen in vleiende woorden hartelijk welkom in haar salon en verleende daarop aan luitenant Blanken het woord, die de volgende toespraak hield:

„Waarde dames en heeren! Op dringend verzoek mijner vrienden, hier tegenwoordig, heeft onze geëerde leermeesteres zich bereid verklaard, u bij zich te ontvangen, waarvoor ik haar onzen hartelijken dank betuig. Gij allen, hier tegenwoordig, zijt getuige geweest van de vreeselijke ramp die hier heeft plaats gehad en die wij niet licht zullen vergeten. Het valt niet te betwijfelen, of wij allen gevoelen diep medelijden met juffrouw Eva Weenink, die het slachtoffer is geworden van een onvoorziene gebeurtenis; maar tevens kunnen wij onze bewondering, dankbaarheid en hoogachting niet verzwijgen voor haar, aan wier moed en tegenwoordigheid van geest het te danken is, dat de arme lijderes voor een smartelijken dood is bespaard gebleven.

Wij hebben, en ik beken er eveneens schuldig aan geweest te zijn, de stille, bescheiden juffrouw Erna van Marlen nooit op haar juiste waarde geschat, maar veeleer miskend en bitter gegriefd, omdat zij geen geschikte danseres bleek te zijn, en door haar bescheiden terughouding ons met geen luimige uitvallen en vroolijke scherts vermaakte, en zie, dat is dan ook de reden geweest, dat wij geen oog hebben gehad voor den rijken schat van haar innerlijk leven.

Wij bekennen gaarne ons gebrek aan levenservaring, zoodat er tot ons innig leedwezen een groote ramp moest plaats hebben om haar te leeren hoogachten en waardeeren. Zij heeft in het oogenblik des gevaars zich niet ontzien om haar eigen leven te wagen, ten einde dat van

een ander te redden. En daar wij allen weten, dat zij er zwaar door heeft moeten lijden, wenschte ik u het voorstel te doen om juffrouw Erna een bewijs te geven, dat wij niet alleen tot betere gevoelens jegens haar gestemd zijn, maar haar tevens, als blijk van onze warme genegenheid, een haar waardig aandenken te vereeren. Aangenaam zal het mij zijn, indien de heeren en dames nu eens met elkander willen beraadslagen, waarmede en op welke wijze zulks het best ten uitvoer kan gebracht worden!"

„Bravo! Bravo! Een heerlijk plan, waar wij allen gaarne meê instemmen!" klonk het van alle zijden als uit één mond.

Zichtbaar verheugd over de algemeene instemming met zijn voorstel, trachtte de heer Blanken andermaal aan het woord te komen, maar tevergeefs: de meisjes en heeren spraken zoo luid en zoo door elkander, dat men elkaar haast niet verstaan kon.

Plotseling liet mad[lle]. Petit haar waarschuwende stem weerklinken en toen daarop de gewenschte stilte verkregen was, nam deze het woord.

„Luistert nu eens aandachtig toe, lieve jongedames," aldus ving zij aan. De zaak moet nog heden tot een beslissing komen. Erna van Marlen moet een geschenk tot aandenken van ons allen hebben. Die het nu met mij eens zijn, steken de handen omhoog."

„Aller handen omhoog, bravo, dat doet mij genoegen! Komaan, laten wij nu eens spoedig bedenken waarin dat geschenk zal bestaan. Ik wensch het u ieder afzonderlijk af te vragen."

't Was wel te verwachten dat er veel verschil zou zijn in de keuze.

Fanny Boeken dacht aan een zilveren beker; Hilde-

garda aan een goud horloge; Lucie Berger stelde een gouden armband als geschenk voor. De een noemde een zijden kleedje; weer een ander noemde Meyer's Encyclopedie; kortom, de keuze was zeer verschillend.

Sidonie van der Pol, die het stilzwijgen bewaarde, zag er ontevreden uit.

„Oh non, mesdames, op die manier worden wij het nimmer eens!" sprak mad[lle]. Petit. „Qu'-en dites-vous, mad[lle]. Van der Pol? Gij, die bewezen hebt een hartelijke, intieme vriendin van Erna te zijn en dus haar smaak kent, weet zeker wel een goede keus te doen, niet waar? Kom, bedenk u eens goed qui lui ferait plaisir!"

„O zeker is het mij bekend, wat haar niet alleen een blijvend genoegen zou verschaffen, maar ook van groot nut zou zijn, maar.... het is een kostbaar iets, zoodat ik het waarlijk niet durf te zeggen. Wel kan ik u meêdeelen, dat niets van al de opgenoemde kostbare zaken Erna welgevallig zou zijn. Het behoeft waarlijk niet herhaald te worden, dat zij hoogst eenvoudig is in haar doen en wenschen, en goud noch zilver door haar op prijs wordt gesteld."

„Dat maakt onze keuze niet gemakkelijker, Sidonie," merkten eenige heeren aan.

„Kom, jongedame," viel de Française hierop in, „ik verzoek u, onze nieuwsgierigheid niet langer te prikkelen en bid u ons te zeggen wat u op het hart ligt."

„Heeren en dames," antwoordde Sidonie hierop, „ik heb reeds langen tijd vermoed, dat Erna een goede pianino zou wenschen; haar mama heeft er haar een beloofd, indien er zich betere en gunstiger omstandigheden mochten opdoen, maar tot op heden laten die gunstige omstandigheden op zich wachten."

*

„Vraiment, een uitstekend idee! Een prachtige gedachte!" riep mad[lle]. Petit opgetogen uit. „En gij, mes jeunes amis, wat zegt gij er van? Hoe denkt gij daar over?"

De dames gaven volmondig hare instemming er meê te kennen, maar vreesden, dat het de financiëele krachten van het gezelschap zou te boven gaan.

De heeren, daarentegen, waren opgetogen en grepen het voorstel als 't ware met beide handen aan. En toen Sidonie hierop verklaarde, hoe innig veel Erna van muziek hield en menigmaal over het gemis eener piano geklaagd had, omdat zij zich zoo gaarne in het pianospelen wenschte te bekwamen, riep Felix van der Pol vroolijk uit: „zie zoo, nu kunnen wij het debat wel sluiten. Erna zal een piano hebben, al moet ik er een jaar traktement voor missen."

„En ik wil er mijn nieuwe zomertoiletten voor opofferen," zeide Hildegarda.

„En ik!" „En ik!".... En er scheen geen eind aan de aanbiedingen te komen, tot mad[lle]. Petit er op liet volgen: „de piano zal haar geschonken worden en de koopsom zal voltallig geteekend worden, daar is nu geen twijfel aan. Wie er meê aan wenscht bij te dragen, steekt de hand op!"

„Bravo! bravo! Alle handen omhoog! Zie, dat verheugt me waarlijk. Ik draag er voorloopig *f* 25,— toe bij," besloot de Française het debat.

Onmiddellijk werd er toen een commissie benoemd, bestaande uit de heeren Van Suchtelen, Van der Pol, Blanken en de dames Petit, Hildegarda en Lucie van Bergen.

Dit aldus besloten zijnde, werden zij in hunne luide besprekingen gestoord door de komst van professor

Gunther, die zich verheugd betoonde het gezelschap zoo vroolijk bijeen te zien.

„Het is mij een genoegen u allen meê te deelen," sprak hij, „dat het gevaar, waarin juffrouw Weenink verkeerde, geweken is, alhoewel er nog vele weken zullen voorbijgaan, alvorens zij het bed zal kunnen verlaten. En wat onze lieve heldin, mejuffrouw Van Marlen, betreft, die is reeds in zooverre hersteld, dat zij haar bezigheden weêr kan verrichten."

Hierop liet zich een luid gejubel hooren.

„En hebben de dames en heeren hunne lessen heden weder hervat?" vroeg de professor.

„Pardon, monsieur!" antwoordde mad^{lle}. Petit, „wij zijn hier bijeengekomen om over een geschenk te beraadslagen, dat wij mejuffrouw Van Marlen wenschten aan te bieden."

„Het doet mij genoegen zulks te vernemen, mad^{lle}., en is de keuze al bepaald?"

„Ja professor, er is een commissie uit het gezelschap benoemd tot het inzamelen der bijdragen. Wij zouden gaarne juffrouw Erna met een degelijke piano willen verrassen."

„Een prachtig idee! Mag ik dan de geëerde commissie verzoeken mij voor *f* 100,— te laten bijdragen," sprak de professor. „Juffrouw Van Marlen heeft die hulde ruimschoots verdiend."

Een onvoorziene uitbarsting van gejuich volgde op deze woorden. En als bij ingeving elkander bij de hand vattende, vormde het jonge volkje een dansenden kring om den man der wetenschap en vroolijk weergalmde het door de zaal: „Lang zal hij leven!"

„Potztausend!" riep luitenant Blanken vroolijk uit, toen de professor vertrokken was, „nu zijn alle be-

zwaren uit den weg geruimd. Wanneer ieder onzer *f* 10,— offert en onze ouders het ontbrekende bijdragen, waaraan zij zich zeker niet zullen onttrekken, dan zal er een muziekinstrument worden aangekocht, waar men jaloersch op zal worden."

Twee dagen later was de koopsom voltallig en werd er, met advies van een deskundige, tot aankoop overgegaan, waarbij met de plaatsruimte in het vertrek, waar het instrument moest komen, rekening was gehouden.

De piano was in waarheid een pronkstuk; de kast en toebehooren waren vervaardigd van zuiver mahoniehout. Aan de voorzijde was een zilveren lauwerkrans ingegrift, waarin met vergulde letters de dag en het jaar der aanbieding te lezen stonden.

En terzelfder ure dat de belangstellenden dit pronkstuk van bewerking bezichtigden en bewonderden, werd er een deputatie uit hun midden benoemd, die zich met de aanbieding zou belasten.

Professor Gunther, daartoe uitgenoodigd, bedankte voor de eer, omdat hij het genoegen gaarne aan het jonge volkje wenschte over te laten, er bijvoegende, dat hij binnen een paar dagen mevrouw Van Marlen en haar dochter een bezoek zou brengen.

Mad[lle]. Petit werd daarop tot hoofd der deputatie benoemd, waarbij luitenant Van der Pol, een student, Fanny Boeken en Sidonie haar zouden vergezellen.

Op den daartoe bestemden dag verzocht Sidonie haar het voorrecht te schenken een half uur vroeger zich naar Erna te mogen begeven, om haar en haar mama op het bezoek voor te bereiden, wat haar gaarne werd toegestaan.

Hierop trad Hildegarda op de Française toe, deze beleefd verzoekende, zich bij de deputatie te mogen aan-

sluiten; en toen eenige onder de jongelieden hun verwondering daarover te kennen gaven, hief zij fier het hoofd op en met schitterende blikken verantwoordde zij zich met te zeggen: „Ik begrijp zeer wel, dat mijn verzoek aller verbazing wekt. Maar daar ik mij bewust ben van mijn vaak onbehoorlijk gedrag en onvriendelijke bejegening, Erna aangedaan, is het mij nu een behoefte, haar bij deze gelegenheid vergeving te vragen, en haar te zeggen, hoe innig ik haar heb lief gekregen."

„Bravo!" riep mad[lle]. Petit diep getroffen uit, en Hildegarda's beide handen vattende, kuste zij haar hartelijk op de sterk blozende wangen. „C'est bien dit!" hernam zij, „'t is een Gode gevallige daad zijn fouten te bekennen en er naar te streven die te herstellen. Voorzeker, ik stel er hoogen prijs op, dat gij met ons meêgaat. N'est-ce pas, het is u immers ernst?" Waarop Hildegarda gulweg „van ganscher harte!" antwoordde.

Het beloofde een dag van vreugde en aandoening te worden voor Erna van Marlen en haar mama.

Sidonie was tegen vier uur in den namiddag bij haar aan huis gekomen en, Erna omhelsd hebbende, zeide zij gekomen te zijn om nu eens huismoedertje te spelen. Daarop had zij met behulp van de dienstbode en Erna's broers in het middenvak alle wandversieringen afgenomen, eenige stoelen, benevens de tafel onder de veranda gesleept en alle kleine voorwerpen op den grond in een hoek geplaatst, waardoor er een aanmerkelijke ruimte beschikbaar was gekomen.

„Maar lieve Sidonie," had Erna met verbazing uitgeroepen, „ben je voornemens ons wat te luchten? 't Is hier heusch niet bedompt."

„Volg me maar," antwoordde Sidonie, haar naar de

keuken voorgaande, waar zij een taart, door haar gezonden, ontpakte en in parten verdeelde, gebakschoteltjes schikte, een flesch portwijn ontkurkte en eenige glazen op het presenteerblad gereed zette en tot aller verbazing het dienstmeisje eenige bevelen gaf, die het moest opvolgen zoodra er gescheld werd.

„Ei, vijf minuten vóór vijven," mompelde zij, op haar horloge ziende, „nu, dan wordt het tijd voor ons, u naar uw slaapkamer te vergezellen, mevrouw. U wilt ons toch wel vergunnen even bij u te komen uitrusten, niet waar?"

„Maar Sidonie, wat beduidt dat alles? Gij verbaast ons door uw geheimzinnigheid," riep Erna's mama uit.

„Mag ik u verzoeken hier in uw slaapkamer plaats te nemen, mevrouw! Kom, Erna, zet je nu eens rustig naast je mama, dan zal ik u beiden intusschen een nieuwtje meêdeelen."

„Een nieuwtje?" riepen beiden als uit één mond.

„Zeker, en een verrassend nieuwtje bovendien," ving Sidonie aan te spreken.

„Er heeft onlangs ten huize van mad^{lle}. Petit een bijeenkomst plaats gehad van al de leden van onzen danscursus, waarbij professor Gunther later mede tegenwoordig was.

In die vergadering werd besloten om uit onderlinge bijdragen een geschenk aan te koopen, waartoe de professor eveneens vrijwillig heeft bijgedragen.

Waarin dat geschenk bestaat moet ik vooralsnog voor je verzwijgen, maar met klokslag van vijf uur zal een deputatie je dat geschenk komen aanbieden, als een treffend bewijs hoe allen, niet één uitgezonderd, je hoogachten en liefhebben."

Na een kleine pauze, waarin Erna haar aandoening trachtte meester te worden, vroeg zij in haar opge-

wondenheid: „dus houden zij toch een weinig van mij? En Lucie en Marie en Fanny en Louise ook? En ik meende, dat ze mij ontweken, omdat ik zoo'n brekebeen in het dansen was?"

„Je niet lijden mogen, Erna!" antwoordde Sidonie, Erna's ingevallen wangen streelend. „Wel schat, ze achten je hoog om je moedig optreden, om je eenvoud en liefhebbend hart."

„Maar Eva en Hildegarda dan?"

„Hildegarda heeft er om gesmeekt om heden meê te mogen gaan!"

„Hoe? Hildegarda wenscht mij een bezoek te brengen? Nu, dan moet ik mij deerlijk in haar vergist hebben," antwoordde Erna, veelbeteekenend haar hoofdje schuddend. „Maar wat gebeurt er toch? Welk een gestommel op de trap!"

Sidonie hield zich luisterend.

„Maar wat is er toch in aantocht?" vervolgde Erna. „Je bezorgt ons toch geen deputatie van pakjesdragers of kruiers?"

„Wie weet!" antwoordde Sidonie lachend, „ik kan me zeer goed voorstellen dat je brandend bent van nieuwsgierigheid, maar ik raad je aan zoo kalm mogelijk te blijven, want plotselinge vreugde is even nadeelig als een plotselinge ramp. Ik ga me nu eenige oogenblikken verwijderen om eens te onderzoeken wat dat gestommel en geschuif mag beteekenen."

„O Sidonie, ik bewonder je voorgewende onwetendheid! Toe, zeg het ons nu eens zachtjes, welke verrassing mij bereid wordt."

„Blijf maar rustig je mama hier gezelschap houden. Binnen vijf minuten kom ik je beiden uit je gevangenschap verlossen." Dit gezegd hebbende, ver-

trok zij naar de huiskamer, de deur achter zich sluitend.

Erna had moeite om zich te bedwingen een kijkje te nemen en zich kalm te houden.

Eensklaps hoorde zij de Française met haar commandostem zeggen: „bravo, zoo is 't in orde!"

„Moedertje," fluisterde zij, „mad^{lle}. Petit is er ook bij!"

Toen hoorde zij eenige mannenstappen zich verwijderen, waarna een geheimzinnige stilte volgde. Daarop traden mad^{lle}. Petit en Sidonie het slaapvertrek binnen.

Na Erna hartelijk omhelsd en haar mama de hand gedrukt te hebben, verzocht de Française aan de beide dames haar te volgen.

Als door een tooverslag werden beide deuren gelijktijdig geopend en traden de dames, gevolgd door mevrouw Van Marlen en Erna, het vertrek binnen, dat schitterend verlicht was. Aan den wand, rechts van den ingang, stond de kostbare piano, tusschen twee fauteuils; de luchters aan beide zijden der piano prijkten met gekleurde, helder brandende kaarsen; twee Japansche vazen met keur van welriekende kasbloemen verhoogden het feestelijk aanzien. Links van de piano stonden de jeugdige gezanten der dames-dansvereeniging in afwachtende houding.

Erna stond sprakeloos in aanschouwing verdiept.

Eindelijk tot de werkelijkheid teruggekeerd, wendde zij het betraande gelaat naar de aanwezigen, maar de woorden ontbraken haar om haren dank te betuigen.

„Mejuffrouw Van Marlen," sprak de heer Van der Pol, op haar toetredende, „het verheugt mij, u, namens de leden onzer dansvereeniging en hun ouders, van ganscher harte geluk te mogen wenschen met uw herstelling, en wij vertrouwen, dat gij dit zoo zeer door u gewenschte

„Zich hierna oprichtende, trad zij naar de piano toe.''
Bladz. 139.

muziekinstrument wel zult willen aanvaarden als een blijvend aandenken aan onze hoogachting en als blijk van onzen diepgevoelden dank voor uw moedig optreden in de ure des gevaars, zonder daarbij aan eigen lijfsbehoud te hebben gedacht. Wees verzekerd, dat allen u hebben lief gekregen en wij het ons tot een eere zullen rekenen, u in ons midden te zien!"

Een marmerbeeld gelijk, zag zij den spreker aan; daarop begon zij te beven en zij zou gevallen zijn, indien Sidonie, die naast haar stond, haar niet bijtijds in een zetel had doen plaats nemen. Gelukkig duurde die overspanning slechts weinige minuten; een tranenstroom bracht haar tot rust en toen zij het glas water, haar door de Française aangeboden, geledigd had, keerde het bewustzijn weder en daarmede ook de heerschappij over haren geest.

Zich hierna oprichtende, trad zij naar de piano toe, las de in den lauwerkrans gegraveerde inscriptie en zich daarop tot de aanwezigen keerende, reikte zij hun beurtelings beide handen toe, met moeite stamelend: „innig, innig dank ik u allen, niet alleen voor dit schoone aandenken, maar vooral ook, omdat gij bewezen hebt, mij zoo hartelijk toegenegen te zijn. Dit heerlijk oogenblik zal ik mijn leven lang niet vergeten!"

Van de pauze, die hierop volgde, maakte luitenant Van der Pol gebruik om zich aan de piano te plaatsen en met vaardige hand het schoone lentelied van Mendelssohn ten gehoore te geven, welk heerlijk spel Erna een verhoogden blos op de wangen bracht. Zij omhelsde daarop de aanwezige meisjes en ook mad^{lle}. Petit recht hartelijk; en toen Hildegarda, die zich op den achtergrond gehouden had, op Erna toetrad, omarmden zij elkander zoo innig, dat allen er diep door bewogen werden.

En onderwijl de muzikale luitenant andermaal aan het muziekinstrument had plaats genomen, en de schoone pelgrimsmarsch uit de opera „Tannhäuser" allen met aandoening deed toeluisteren, verdween Sidonie in de naaste kamer, gevolgd door Erna's broeder, om spoedig met een blad vol glazen, een schotel gebak en twee flesschen portwijn terug te keeren.

Mevrouw Van Marlen was geen half mensch meer door aandoening, en hoe practisch ook in het gewone leven, ditmaal had zij er niet aan gedacht, om haar plicht als gastvrouw te vervullen; zij schaamde zich, toen zij de vriendin van haar dochter haar taak zag opnemen en voegde deze toe: „O, Sidonie, gij zijt bepaald onze goede engel, uw practische zin denkt ook aan alles en doet u zoo bereidwillig onze zorgen op u nemen; hartelijk dank daarvoor!"

„Volstrekt geen dank, mevrouwtje. Gij weet dat ik gaarne bezig ben; u wilt me dus wel vergunnen onze gasten te bedienen niet waar?"

Deze uitnoodiging vond algemeen bijval, want in een oogenblik hadden allen zich om de feesttafel geschaard en deden, onder gezelligen kout, het gebak en den wijn alle eer aan.

En toen later op den avond de gasten afscheid namen, trad Hildegarda op Erna toe, en, deze hartelijk omhelzende, vroeg zij haar vergeving voor elk onvriendelijk woord, dat zij haar vroeger toegevoegd had en verzekerde, dat zij zich gelukkig zou achten, indien Erna haar voortaan vriendschappelijk genegen wilde zijn.

En hiermeê eindigde deze aan onvergetelijke aandoeningen zoo rijke dag.

TIENDE HOOFDSTUK.

EVA'S BEPROEVINGEN.

Motto: „God heeft u zwaar beproefd! — Ik weet
Een troostgrond maar: dat Hij het deed."
DE GENESTET.

In de woning van majoor Weenink heerschte vele dagen en weken een diepe neerslachtigheid en droefenis.

Toen mevrouw Weenink voor de eerste maal haar door brandwonden misvormd kind aanschouwde en het smartelijk kreunen der arme lijderes vernam, werd zij er zóó door geschokt, dat zij, ondanks haar zelfbeheersching, het hevig op de zenuwen kreeg en het bewustzijn verloor, waardoor zij gedwongen was een paar dagen het bed te houden.

Dokter Martin, die zich er op ingericht had den nacht daar door te brengen, had waarlijk geen benijdenswaardige taak te vervullen, daar hij van het eene ziekbed naar het andere geroepen werd en alle hem ten dienste staande middelen moest aanwenden, om de bezwijmde huisvrouw weder tot bewustzijn te brengen; daarbij kwam nog, dat de majoor in zulk een zenuwachtigen toestand verkeerde, dat de arts hem geen oogenblik alleen durfde laten.

En wat het dienstpersoneel betrof, ook van hen was niet de minste bijstand te verwachten. Vooreerst waren zij er te onkundig en te ongeschikt voor, en ten andere was er niet een te bewegen om bij Eva te waken, wier deerniswaardig verbrand gezicht hen met afschuw op de vlucht dreef.

Eva's jongste broertje was bij een familielid te logeeren gebracht, maar Lodewijk, die pas zestien jaar telde, deed al zijn best om de gewenschte hulp te bieden. Hij was gewillig en bedachtzaam, meer dan men van een knaap van zijn leeftijd zou mogen verwachten. Hij zorgde, dat er geen gebrek was aan linnen zwachtels, liet gestadig warme omslagen voor zijn mama gereedmaken, voorzag den dokter van al het noodige en beproefde zelfs zijn vader te troosten en moed in te spreken, want de arme gefolterde man liep al door met loome schreden de kamer op en af, steeds zware zuchten slakend en met beide handen in baard en hoofdhaar woelend. In één woord, het was een verschrikkelijke toestand in dat zwaar beproefde huisgezin.

Eerst laat in den nacht geraakte mevrouw Weenink in een gezonden slaap, en toen de majoor, op aandringen van den geneesheer, een glas wijn gebruikt had, waarin een snelwerkend slaapmiddel gemengd was, deed de natuur ook bij hem haar rechten gelden.

Lodewijk, door vermoeienis en slaap overmand, moest zich eveneens naar zijn slaapkamer begeven, zoodat dokter Martin alleen bij de zwaar lijdende Eva achterbleef.

Tegen het aanbreken van den dag werd Eva door een hevig zenuwlijden aangegrepen, hetwelk den geneesheer met groote bezorgdheid vervulde. Deze verheugde zich zeer, toen professor Gunther kort daarop met een pleegzuster aan het ziekbed verscheen, zoodat hij nu niet

alleen de verantwoording van het ziekteproces te dragen had. Na een korte beraadslaging met de beide artsen nam de diacones, wier kalme houding een bekwame verpleegster verwachten deed, haar plaats aan de lijdenssponde in.

De uren verliepen. Alles in huis was rustig, want hoewel de beide dienstmeisjes reeds in de keuken bezig waren, werd er geen geluid vernomen.

Een paar uur later werd er zacht op de kamerdeur getikt.

„Professor," sprak mevrouw Weenink, „u zult me immers wel toestaan eens naar mijn ongelukkig kind te zien? Ik gevoel me zoo beangst over haar toestand!"

„Het spijt me, mevrouw, u zulks te moeten weigeren. Uw dochter heeft in den nanacht een hevige koorts gehad en is nu heel rustig. De minste stoornis zou vreeselijke gevolgen na zich sleepen. Trouwens is het in uw eigen belang uw gevoel te beheerschen, omdat kalmte en rust ook voor u gewenscht zijn."

„Is het dan een moeder niet geoorloofd haar kind te verplegen, professor?"

„Voorloopig moet ik bij mijn weigering blijven, mevrouw, daar de toestand, waarin uw dochter zich bevindt, niet alleen de meeste zorg en oplettendheid, maar tevens een geoefende hand vereischt, die deze pleegzuster in ruime mate bezit en welke van een leek in de ziekenverpleging onmogelijk kan verwacht worden."

„Ik mag haar dus niet eens eventjes zien, professor?"

„Onmogelijk, mevrouw; op ons, geneesheeren, rust de plicht alle voorzorgen in acht te doen nemen, die voor de kranke vereischt worden."

Wel viel het den geneesheer zwaar, de moeder den

toegang tot haar kind te weigeren, maar het was het beste den ouders het zien van hun zwaar geteisterde lieveling te besparen.

Met een bedrukt hart had mevrouw Weenink aan het gegeven bevel gehoorzaamd en richtte zij haar schreden naar de slaapkamer van haar echtgenoot, voornemens zich geheel aan diens verzorging te wijden.

Hij toch was met hevige hoofdpijnen en koortsaandoening uit zijn verdooving ontwaakt en gevoelde zich zoo afgemat en lijdend, dat hij wel verplicht zou zijn eenige dagen het bed te houden.

Meer dan een week dobberde Eva tusschen leven en dood.

Zij was voortdurend bewusteloos of kermde zonder ophouden; dan sloeg zij met de armen woest om zich heen en poogde meermalen uit het bed te springen, zoodat zuster Louise zich gedrongen zag iemand te hulp te roepen om zulks te verhinderen.

En toen na verloop van eenige dagen Eva zich vrij van koorts gevoelde en de brandwonden minder pijnlijk waren, verviel zij in een zwakte-toestand, die den geneesheeren andermaal groote bezorgdheid baarde.

Eindelijk mocht men het levensgevaar, waarin Eva een reeks van dagen verkeerd had, als geweken beschouwen.

Op zekeren morgen de oogen opslaande, prevelde zij als iemand die uit een bangen droom ontwaakt: „Waar ben ik?" en toen de liefdezuster zich dankbaar over haar heen boog, opende Eva den mond om den haar aangeboden wijn en bouillon tot zich te nemen. Van dat oogenblik af begon zij langzaam te herstellen. En toen later op den dag de windsels van hoofd en aangezicht weggenomen waren, werd het den ouders vergund in de ziekekamer

te komen en hun kind toe te spreken, nadat de geneesheer hun dringend aanbevolen had, vooral niet aan hun zwakheid toe te geven. En toen, voor het eerst na den 28sten dag, waarop het ongeluk had plaats gegrepen, hoorde men Eva met nauw hoorbare stem zeggen:

„Dag, lieve papa,", waarbij zij hem haar mager handje toestak.

„Ja, hier ben ik, mijn lieveling," antwoordde hij stamelend en teeder streelde hij het kleine handje, dat aan een verwelkt blad gelijk, in zijn gespierden mannenhand rustte.

„Ik ben heel, heel ziek geweest, niet waar, lieve papa?"

Het was de eerste vraag van het terugkeerend bewustzijn. Het was de stem van zijn lieveling, die hem zoo zacht en bekend in de ooren klonk, nu zij uit die vreemde, donkere wereld tot het bewustzijn terugkeerde.

„Ja, ons kind heeft zeer veel pijnen moeten uitstaan. Maar nu zult ge, als het den Heer behaagt, spoedig weer geheel hersteld zijn."

„Neen, lieve papa, ik vrees nimmer weer geheel gezond te zullen worden. Ik gevoel me nog zoo vreeselijk zwak."

„Kom Eefje," viel haar mama hierop in, „je moet maar goeden moed houden, want zoowel de professor als de doktoren Brand en Martin hebben ons beslist verzekerd, dat het nog maar een kwestie van een paar weken zijn zal."

Slechts langzamerhand nam zij in beterschap toe. Een zenuwachtige prikkelbaarheid belette het sneller toenemen harer genezing.

Eens op een avond, dat men den haard opstookte en de brandende lamp op de tafel werd gezet, wentelde zij zich onrustig op haar rustbed heen en weer en, met het

gelaat naar den wand gekeerd, kermde zij droevig: „Het licht en de haardgloed hinderen mij, weg er meê!"

„Blijf maar rustig, lieve," antwoordde de pleegzuster, onderwijl zij een lichtscherm voor de lamp en een groot haardscherm voor den haard plaatste.

„Is het zoo niet hinderlijk meer, Eva?"

„Neen, dank u, lieve zuster Louise; zoo is het beter."

Het duurde geruimen tijd eer het Eva mocht gelukken haar angst voor het kunstlicht te overwinnen. Zelfs jaren daarna durfde zij geen lamp opnemen om er van het eene vertrek meê naar het andere te gaan. Meestal bediende zij zich dan van een blaker, met een kap over het kaarslicht.

In den langdurigen gevaarvollen toestand, waarin Eva verkeerde, betoonde de diacones zich van onschatbare waarde, maar in de dagen van langzame herstelling leerde men haar eerst in haar volle kracht kennen. Zuster Louise was niet alleen een uiterst bekwame verpleegster, maar tevens een zeer ontwikkelde dame, doordrongen van een echten, diepgevoelden godsdienstzin en naastenliefde.

Onderwijl zij zich bezighield met de zorgvuldige lichamelijke verpleging harer lieve kranke, trachtte zij ook met gelijke toewijding de genezing der diepgebogen ziel te bevorderen.

Met degelijke troostgronden en liefderijke vermaningen wees zij het oproerige hartje op 's menschen hoogere bestemming en, naast de sponde der lijderes neergeknield, mocht het haar gelukken, door haar innige gebeden tot den Allerhoogste, meer en meer vrede te brengen in het gemoed der kranke.

't Kon wel niet anders of zulk een toewijdende arbeid moest indruk maken en zegen schenken; en dit alles, gevoegd bij de diepe stilte harer omgeving

en de eenzaamheid van het ziekbed, noopte Eva tot een ernstig nadenken over alles wat haar in vroeger dagen bekoord had.

En of zij waakte of sluimerde, bij dag en bij nacht, altijd zag zij het vriendelijke gelaat harer pleegzuster voor zich.

De kalme, geruischlooze bewegingen der slanke gestalte, in haar stemmig zwart gewaad en een wit neteldoeksch mutsje op de blonde lokken, maakten een aangenamen indruk op haar. Ook was het haar een genot de klank harer liefelijke stem te hooren. Immers, de klank dier stem, gepaard aan de zachte uitdrukking van haar gelaat, was steeds onveranderd gebleven, hetzij Eva, door onrust gefolterd, zich morrend en onvriendelijk betoonde, hetzij zij haar afsnauwde en weigerde antwoord op haar deelnemende vragen te geven.

Bij dag en bij nacht had zij haar met een grensloos geduld en toewijding verpleegd, alles van haar verdragen, zich weken lang de noodige rust ontzegd, alle gemak voor haar opgeofferd, en toch was zij noch hare moeder of zuster, noch een intieme vriendin en ontving zij zelfs geen geldelijke vergoeding voor haar toewijding. Waaraan had zij dan die kracht en volharding te danken om zulk een zware taak met liefde te kunnen volbrengen?

Gaf het werkelijk zulk een groote voldoening, dat men zich in staat gevoelde zich geheel en al aan het welzijn van anderen op te offeren, voor anderen te lijden? Huisde er werkelijk zulk een sterke ziel in die bleeke gestalte? En vanwaar had zij dan die kracht, om zoo te blijven volharden? Zou er niet een hoogere macht bestaan, die haar leidde en steunde bij haar moeielijk liefdewerk?

Zóó dacht en peinsde Eva op haar lijdenssponde en

geheel nieuwe gedachten en betere aandoeningen rezen op in haar gemoed.

In haar gezonde en zorgelooze dagen had zij herhaalde malen een pleegzuster bezig gezien in de uitoefening van haar beroep, zonder deze eenige opmerkzaamheid te wijden. Zij verpleegde zieken, had zij toen gedacht, omdat zij er toe verplicht was, evenals een keukenmeid om te koken en een meid om haar te bedienen.

Helaas! Zij zelve moest eerst in zulk een toestand komen, verpleging noodig hebben, om de pleegzuster te leeren waardeeren in heel den omvang harer liefdevolle toewijding.

Zou zij, het kind der weelde, ooit in staat zijn zich zóó te vernederen om anderen te dienen, ooit een deel kunnen lijden en verdragen, als deze voor haar had geleden?

En toen dacht zij op eens aan de ongesteldheid van haar moeder vóór het Kerstfeest, hoe het haar niet mogelijk was geweest om haar zelfs één halven dag gezelschap te houden, maar de verzorging aan de dienstboden had opgedragen. Een ongekend gevoel van schuld en schaamte vervulde haar thans. Foei, wat had zij zich toen toch lichtzinnig en ongevoelig gedragen!

„Papa," vroeg zij op zekeren morgen, toen deze bij haar gezeten was, „ik zie daar, dat uw hoofdhaar en baard zoo sneeuwwit zijn geworden. U is toch niet ziek geweest?"

De majoor, die werkelijk het aanzien van een oud man had gekregen, meende hierop het stilzwijgen te moeten bewaren en schudde ontkennend het hoofd.

„Zijt gij dan door mij zoo oud geworden, papa?" vroeg zij, na even nagedacht te hebben. „Vóór mijn ziekte was er nog geen grijs haartje op uw hoofd te bespeuren?"

Ook nu kreeg zij geen antwoord op haar vraag. Maar toen haar papa met zachte hand haar kaal hoofdje streelde en zij een traan op haar wangen voelde druppelen, stamelde zij, met een diepe zucht: „ik beloof het u papa, om mij zult ge geen tranen meer behoeven te weenen."

Des anderen daags riep zij zuster Louise, die van een wandeling terug gekomen was, tot zich. „Lieve zuster," zeide zij, „reeds geruimen tijd tracht ik mij iets te herinneren, doch tevergeefs. Zoudt u mijn geheugen niet eens te hulp willen komen?"

„Heel gaarne, lief kind, vertel me maar eens wat u zoo peinzen doet."

„Zie, lieve zuster Louise, zoo dikwijls ik terugdenk aan dien avond toen ik in lichtelaaie stond, meen ik mij te herinneren, dat iemand mij op den grond wierp en mij in iets zwaars wikkelde; is dat zoo?"

„Dat is mij ook meêgedeeld geworden, Eva!"

„Daaruit mag ik dus besluiten, dat iemand, die ter mijner hulpe toeschoot, mij eigenlijk het leven heeft gered! En weet u ook wie dat geweest is, zuster?"

„Haar naam heb ik wel hooren noemen, Eva, maar ik heb dien niet onthouden. Het moet een jonge dame geweest zijn."

Na een kleine pauze herhaalde Eva dezelfde vraag aan haar mama.

„Gij hebt uw behoud, naast God, aan Erna van Marlen te danken, Eva."

„En toen zij op haar vraag, of Erna ook brandwonden had bekomen, geen antwoord ontving, zeide zij: „Mama, ik bid u mij de waarheid te zeggen; ik zal rust noch duur hebben voor ik alles aangaande haar vernomen heb."

Mevrouw Weenink scheen een oogenblik in gedachten verzonken. Eindelijk sprak zij: „Ik meen gehoord te

hebben, dat Erna zware brandwonden aan haar handen heeft gekregen en een paar weken ziek is geweest."

„Ik meen.... maar lieve mama, weet gij het dan niet zeker? Hebt u er dan geen onderzoek naar laten doen?" riep Eva, zich oprichtend, uit.

„Ik heb meermalen bij mevrouw Van Marlen naar haar dochter laten vragen. Later vernam ik, dat Erna herstellende was."

„Maar zijt u of papa er dan niet eens heen gegaan?"

„Ach, kindlief, je moet ons heusch niet van onhartelijkheid beschuldigen. Wij waren als vernietigd toen die ramp ons trof en door papa's zorgvollen toestand zijn alle andere belangen op den achtergrond geraakt. Wij hadden genoeg aan ons eigen leed te dragen. Gisteren vertelde men mij, dat Erna haar lessen aan de normaalschool weêr hervat heeft."

Eva, in een diep nadenken verzonken, scheen een bangen tweestrijd met haar geweten te voeren. Ook zij was uitverkoren de lessen, haar door God gegeven, uit te werken, zooals de beste meesters het hunne leerlingen laten doen. Eindelijk hervatte zij, stamelend: „lieve mama, nu ik vernomen heb, dat mijn redding voornamelijk aan Erna van Marlen te danken is, gevoel ik mij tot in het diepst mijner ziel beschaamd."

Bij dit gezegde zag mevrouw Weenink haar dochter met verbazing aan.

„Maar kindlief, gij spreekt in raadselen tot mij. Ik vrees, dat gij u te veel door uw gevoel laat beheerschen!"

„O mama," hernam Eva, „u weet niet hoe slecht Erna door mij op de danslessen behandeld is geworden. Ja, mama, ik heb mij zeer liefdeloos jegens haar gedragen. Wist ik nu maar hoe dat alles weer goed te maken is, want zóó mag die toestand niet langer voort-

duren. 't Is zoo pijnlijk te weten, dat ik de grootste dankbaarheid verplicht ben aan haar, jegens wie ik zooveel heb misdreven!"

Niet zonder bezorgdheid had mevrouw Weenink deze bekentenis aangehoord, en vreezende dat het vele nadenken haar te veel zou aandoen, trachtte zij het gesprek een-andere wending te geven, maar Eva's gedachten keerden telkens weer tot haar zelfbeschuldiging terug, ofschoon zij het stilzwijgen er over bewaarde.

„Lieve zuster Louise," sprak Eva eenige dagen later, „vertel u me eens naar waarheid hoe ik er uitzie; ik voel dat mijn hoofd kaal is en mijn gelaat met wondeplekken overdekt. Zie ik er heusch erg misvormd uit?"

„O neen, lieveling, zoo heel erg is het nu niet," merkte de pleegzuster aan. „Voorzeker hebt ge veel geleden, maar gij zijt nog jong, uw hoofdhaar zal wel weer aangroeien en de litteekenen zullen ook wel meerendeels verdwijnen. Gij moet geduld oefenen en u over vergankelijk schoon niet zoo bezorgd maken."

„Zoudt u me niet eens een spiegel willen aangeven, zuster?"

„Op 't oogenblik is er hier geen bij de hand, Eva. Ik raad u aan, het kijken in den spiegel maar uit te stellen tot ge u weer in uw kamer bewegen kunt!"

„Waarom heeft men den wandspiegel weggenomen, zuster?" hernam Eva, haar blikken naar de ledige plaats aan den wand richtende.

„Uw mama heeft dien laten wegnemen, opdat het lamplicht er niet in weerspiegelen en u hinderen zou."

„'t Kan zijn," pruttelde de kranke, maar men kon het haar aanzien, dat zij onrustig en ontevreden was.

Den volgenden morgen kwam George, haar jongste

broer, die al dien tijd uit logeeren was geweest, haar een bezoek brengen.

Nu Eva herhaalde malen haar verlangen, om hem bij zich te hebben, had te kennen gegeven, had haar papa het goed gevonden hem niet langer van haar verwijderd te houden.

„Lieve George," had zijn mama hem toegefluisterd, „je zus Eva ligt in de kamer op een ruststoel; zij is zeer veranderd in haar gelaat, maar gij moet er niet van schrikken, hoor, want dan zou Eva er bedroefd door worden."

„Kom toch wat dichter bij mij, lieve George," riep Eva, hem haar handje toereikend.

De knaap week plotseling ontsteld terug. Het gelaat van haar afkeerend, zeide hij: „maar papa, dat is onze Eva niet!"

„Goede God," snikte zij, „zie ik er zoo misvormd uit, dat mijn eigen broertje zich met afschuw van mij afwendt? Kom toch bij je Eva, George, ik ben immers je eigen lieve zus!"

De klank dier lieve hem welbekende stem lokte hem zijn zuster te naderen en, zich over haar heenbuigende, vroeg hij: „zeg, zus, waarom hebben ze je mooie krullen afgeknipt? Heeft de dokter dat gedaan?"

„Zeg, lieve jongen," viel de majoor hierop in, „zijt ge dan vergeten dat Eva zich zoo vreeselijk gebrand heeft en daarna zoo ziek is geworden? Nu, die mooie krullen zullen spoedig genoeg weer aangroeien."

„Ja, dat zal wel zoo zijn, papa. Als mijn haren kort geknipt zijn, worden ze ook weer lang. Maar dat andere in Eefjes gezicht, papa, zal dat ook weer veranderen?"

„Zeker George. Kom, geef zus nu een kus en vertrek dan spoedig; ze mag zich nog niet veel vermoeien."

Zachtkens, maar heel beschroomd, nam hij Eva's handje in het zijne. Een kus echter weigerde hij beslist; „neen," sprak hij, kussen wil ik je nog niet; maar als je gezichtje weer blank van vel is, dan zal ik het wel honderdmaal doen, hoor Eefje."

De majoor leidde den knaap het vertrek uit, want Eva schreide bittere tranen, omdat haar eigen broertje zoo bang voor haar was.

De dagen kwamen, de dagen gingen voorbij. En toen was de morgen, de blijde morgen aangebroken, dat Eva het krankbed kon verlaten, waaraan zij ruim zes weken lang gekluisterd was geweest. De overgordijnen waren open geschoven om het vriendelijk daglicht binnen te laten.

„Zuster Louise," vroeg zij andermaal, toen zij in een fauteuil bij het vensterraam had plaats genomen, „indien mama het noodig oordeelt, onzen wandspiegel aan mijn blikken onttrokken te houden, wees u dan zoo goed mijn toiletspiegeltje te laten halen; ik verlang er zoo naar, mij eens te kunnen spiegelen."

„Ik beloof het u, er aan te zullen denken," had de pleegzuster haar ten antwoord gegeven; maar op dat punt scheen zij, de anders zoo zorgvolle vrouw, zwak van geheugen te zijn, want ook de toiletspiegel bleef voor Eva terug gehouden.

Het droevig voorval met den kleinen George had er mede toe bijgedragen, dat er een tijdelijke stilstand in Eva's herstelling plaats greep. Een paar dagen achtereen kon zij niet slapen van onrust; ook haar eetlust moest aldoor kunstmatig worden opgewekt, zoodat dokter Martin reden vond om haar eens duchtig te beknorren. „Beste Eva," sprak hij kalm maar ernstig: „gij zijt geen klein kind meer, maar tot de jaren des onderscheids gekomen, zoodat gij u bewust moet zijn, dat het uw plicht

is alles aan te wenden wat dienen kan om uw ouders en verplegers genoegen te doen. Leer dus uw onrust beheerschen en meer aan anderen te denken dan aan u zelf. Uw haardos zal binnen korten tijd weer fraai als voorheen genoemd worden en ook de brandvlekken in uw gezicht zullen eerlang verdwenen zijn. Wel hebt ge reden om dankbaar te wezen."

„Nu, de dokter heeft goed praten," richtte Eva het woord tot haar verpleegster, toen de geneesheer vertrokken was. „'t Is toch heusch geen aangename gedachte om zoo jong reeds met een geschonden gelaat het leven door te gaan."

„Lieve Eva," antwoordde zuster Louise, „'t is uw ijdelheid die u aldus doet klagen; maar hebt ge wel eens bedacht, dat ge reden te over hebt om innig dankbaar te zijn, dat gij nog gespaard zijt gebleven? Hebt gij wel eens bedacht, dat het een wonder heeten mag, dat de vlammen het licht uwer oogen hebben gespaard en gij niet een hulpelooze blinde zijt geworden? Zoudt gij dat liever gewenscht hebben?"

„Neen, o neen, lieve zuster! O, dat zou een vreeselijke ramp zijn geweest!"

„Ziet ge nu wel, dat ge veel stof tot danken hebt voor den zegen, die u geschonken werd?"

„Dus mijn verlangen naar vroegere schoonheid moet ik dan maar opgeven, niet waar?"

„Ja, dat mag ik niet tegenspreken, Eva. Gij zijt geen mooi meisje meer en een schoonheid zult ge niet worden. Maar wat wèl kan — dat ge u alle deugden moet trachten eigen te maken, die het ware en onvergankelijke sieraad der vrouw uitmaken; dat gij een goed kind van God moet worden, en dan eerst zult gij waarlijk gelukkig zijn en vrede hebben in elke lotswisseling van het leven."

De kleine George was intusschen een dagelijksche bezoeker geworden van zijn zuster, hetgeen door Eva zeer op prijs werd gesteld. De knaap was aan haar veranderd uitzicht gewoon geraakt en daar zijn zuster hem meer liefde en toewijding betoonde dan vóór haar ziekte, had hij zijn schuwheid voor haar overwonnen. Een groot deel van den dag bracht hij in haar kamer door en gaf zich naar hartelust aan zijn spelen over; ook wist hij zijn zuster menig prettig uurtje bezig te houden met zijn echt kinderlijk gebabbel.

Eens op een morgen dat de pleegzuster was gaan wandelen en hij duchtig op zijn stokpaardje de kamer op en af rende, riep Eva hem haastig toe: „zeg, lieve beste George, wil je zus een plezier doen?"

„O zeker, Eefje, moet ik je chocolade gaan halen, en krijg ik er dan ook van meê?"

„Nu nog niet, George, dat moogt gij straks doen. Gij moest eens even een spiegel voor zus gaan halen."

„Zoo, een spiegel? George is nog zoo klein en kan geen spiegel dragen."

„Ja, maar een klein toiletspiegeltje kan je wel dragen. Haal er maar eens een van papa's slaapkamer, of dien je broer Lodewijk gebruikt om toilet te maken."

„Ja ja, dat wil ik wel voor je doen, zus, ik ga dadelijk en kom in een wip er meê hier."

„Niet zoo haastig, kleintje, je moest hem eens laten vallen, en.... ook zuster Louise mag er niets van weten."

„Zoo? Waarom niet, zus?"

„Nu, dat zal ik je wel eens vertellen, als ik je straks van mijn chocolade laat proeven, hoor. Ga nu, George, en wees voorzichtig, dat je niet met den spiegel komt te vallen."

De knaap had lang op zich laten wachten, zoodat

zuster Louise reeds van haar wandeling teruggekeerd was en een onderhoud had met mevrouw Weenink, toen George Eva den toiletspiegel overhandigde.

Plotseling werden de beide dames door een luiden gil in haar onderhoud gestoord. „Mama, mama, kom spoedig!"

„Foei, kind, je doet ons schrikken! Wat is er gebeurd?"

„O ma, o zuster! Eva is dood!" jammerde de knaap. „Eerst heeft zij bitter geweend en toen is zij op den grond gevallen. Eva is zeker dood!"

Hevig ontsteld ijlden de beide dames naar de slaapkamer, waar Eva bewusteloos op den grond lag, met den gebroken spiegel naast zich.

„O God!" steunde de arme moeder, „is ons bitter lijden nog niet ten einde?"

„Niet jammeren, mevrouw, help me liever uw kind te bed leggen. God weet of uit deze nieuwe ramp het goede niet zal geboren worden."

ELFDE HOOFDSTUK.

EEN VRIENDIN GEWONNEN!

Motto: „Moog elke bloeme
Der aard vergaan,
De vrucht des levens
Die rijpt er aan."
DE GENESTET.

Eva's bezwijming was van korten duur. Maar toen zij uit haar bewusteloosheid ontwaakt was, bleek haar toestand even zorgvol als te voren. Zij weende en kermde onophoudelijk, sidderde als een koortslijder, was aan zenuwschokken onderhevig en.... in één woord, er waren oogenblikken, dat de pleegzuster er als radeloos tegenover stond.

Het gevolg hiervan was, dat Eva opnieuw gedwongen werd eenige dagen het bed te houden en de zorgvuldigste verpleging behoefde, zoodat zuster Louise, wier vertrek reeds vastgesteld was, op verzoek van mijnheer en mevrouw Weenink besloten had nog eenige dagen te zullen blijven.

Deze verstandige verpleegster had weldra leeren inzien, dat Eva's zielelijden meer verpleging noodig had dan haar lichamelijke toestand. Met diepen ernst sprak zij

de kranke op haar vriendelijke wijze toe. Zij verzocht haar al haar hoop en vertrouwen te richten op Hem, die haar tot hiertoe zoo wonderbaar gered had. Zij hield steeds aan er telkens weer op te wijzen, dat zij alle reden had tot diepgevoelde dankbaarheid voor den rijken levensschat, dien zij bezat in de onuitputtelijke liefde harer ouders en broeders, die het haar aan een zorgvuldige en kostbare verpleging niet lieten ontbreken. Zij wees haar op het groote voorrecht, dat zij boven duizenden kranken mocht genieten, die de grootste lijdenssmarten te dragen hadden, bij het gemis aan een goed rustbed en aan de noodige middelen om hun lijden eenigermate te kunnen lenigen.

En daar de menschkundige pleegzuster uit het onlangs voorgevallene tot de gevolgtrekking was gekomen, dat haar patiente langzamerhand aan haar verloren schoonheid moest gewennen, stelde zij een toiletspiegel ter harer beschikking, opdat zij zich dagelijks daarin zou kunnen spiegelen en zich overtuigen van de toenemende heeling van haar gelaat.

Deze verstandige maatregel bleek een goede uitwerking te hebben. Eva werd met den dag kalmer en geduldiger, hoewel een weemoedige stemming haar bijbleef.

Haar ijdelheid had een geduchten knak gekregen en de strijd, om die geheel ten onder te brengen, kostte haar menig bitteren traan.

„De roode brandkleur," peinsde zij, „zie ik langzamerhand verdwijnen, maar die naden in mijn gezicht zal ik mijn leven lang als litteekens behouden. En ach, ik ben toch nog zoo jong."

„Waar peinst mijn lieveling nu weer over?" vroeg haar papa, zich over haar heenbuigend. „We willen hopen je weer spoedig bedrijvig in ons midden te zien, Eefje."

„Ja, papa, dat hoop ik met u, maar 't zal u toch zwaar vallen aan mijn uiterlijk te wennen, dat ook menigeen zal terugstooten."

„Dat ben ik niet met je eens, Eefje," antwoordde hij teeder. „Wanneer je er jezelf op wilt toeleggen de schoonheid van je geestelijk leven te ontwikkelen, dan zal je meer achting en liefde inoogsten dan ooit aan uiterlijk schoon ten deel viel. Reinig je ziel van al wat kwaad is, en tracht je die schoonheid van hart en geest te verwerven, die het sieraad der ware vrouw uitmaakt."

„Ja, papa," antwoordde zij na eenig nadenken, „ik moet het u wel bekennen, dat ik tot hiertoe meer aan mij zelven dan aan anderen heb gedacht, en de liefde en zorgen, mij bewezen, geacht heb als een voorrecht dat mij toekwam. Maar voortaan zal het anders worden, nu 't eertijds zoo onbedachtzame prinsesje een asschepoetster gelijk is geworden. Ik zal er mij met Gods hulp in leeren schikken."

De Wintervorst had afscheid genomen en de lieflijke Lente had met haar warmen adem het nieuwe leven in de natuur doen ontwaken. Alles groende en bloeide, gekoesterd door een vriendelijke Lentezon.

Eva's oudste broer had haar een tuiltje lieflijke voorjaarsbloemen gebracht en in een sierlijk glazen schaaltje vóór haar op de tafel gezet.

De ramen in de huiskamer stonden wijd open, en in haar rolstoel achter het overgordijn gezeten, ademde Eva met volle teugen de lentelucht in.

Straks zou Eva, voor de eerste maal na haar ziekte, naar buiten gaan en een kleinen rijtoer maken, vergezeld van haar mama, haar broers en zuster Louise, welke laatste daarna van allen afscheid zou nemen.

Vele weken had Eva in de ziekekamer doorgebracht

en zij verheugde zich van de vrije lucht, het jonge groen en de warmte der lentezon te zullen genieten, al was zij nu een andere Eva dan die vroeger door de sneeuw had getrippeld, om zich naar de heerlijke dansavonden te begeven. Zij behoefde er niet eens aan te twijfelen of iemand haar thans nog herkennen zou.

Bij deze gedachte sloot zij den kostbaren, gouden ring, met diamanten bezet, in haar portemonnaie, omdat haar vingers te mager waren geworden en de ring er telkens was afgegleden.

„Eefje! Eefje! zus! de wagen staat voor!" Onder dezen uitroep was de kleine George op haar toegesneld, omdat hij de eerste wilde zijn om haar het nieuws meê te deelen. „O zus, 't is een pracht van een wagen, met twee paarden er voor. O! o! dat zal een pretje geven, hé, zus!"

Zuster Louise was juist bezig Eva te kleeden in een warmen met bont gevoerden mantel. Onder haar vilten hoed met sluier droeg zij een zwart fluweel-met-zijde kapje. Ook had men haar een stofbril opgezet, om haar zwakke oogen te beschermen.

Eva, door haar mama en de pleegzuster ondersteund, nam het eerst in het rijtuig plaats.

Nog vóór de koetsier de paarden aanzette, hoorde zij een knaapje, dat bij zijn moeder op de stoep stond, zeggen: „die dame moet erg ziek zijn geweest, hé, dat ze haar zoo ingebakerd hebben!"

Het rijtoertje oefende een gunstigen invloed op Eva uit. Zij voelde zich, hoe mat en zwak ook, werkelijk opgewekt.

't Was of er een nieuw leven door haar aderen stroomde; zij kreeg het zelfs warm achter haar sluier, maar durfde dien niet op te slaan, uit vrees bekenden te zullen ontmoeten.

Met een traan in 't oog en een diep stilzwijgen bewarend, staarde zij naar de bloeiende schepping rondom zich; overal ontwaarde zij blijde gezichten, vroolijke wandelaars, aardige kindergroepjes, de handjes gevuld met sneeuwklokjes en Meizoentjes.

Zachtkens mompelde zij: „helaas, mijn lente, nauwelijks aangevangen, is nu reeds voor altijd uitgebloeid!"

„Ook die van uw mama en ook de mijne behooren al tot het verleden, Eva; maar.... er is ook nog een lente die eeuwig blijft!" had zuster Louise daarop fluisterend ten antwoord gegeven.

Bij een der kruispunten in het stadspark stonden twee heeren, die het rijtuig met belangstelling naoogden.

„Waren dat niet mevrouw Weenink en haar zoontje, en zat juffrouw Eva niet naast haar pleegzuster?" vroeg de oudste, in officiers-uniform, aan zijn vriend luitenant Blanken, die in burger tenue was.

„Ja, zij zijn het, amice. Die arme Eva heeft heel wat lijden doorgestaan. Zij is zeer te beklagen; 't was zoo'n hupsch meisje en zulk een hartstochtelijke danseres. Dat zal nu wel voor goed uit zijn."

Na geruimen tijd te hebben rondgereden, keerde men naar de stad terug. De voorstad inrijdende, verzocht Eva haar mama niet denzelfden weg te nemen, maar de Annastraat door te gaan, „want, mamatje," liet zij er lachend op volgen, „ik wenschte meteen Erna van Marlen een vluchtig bezoek te brengen."

„Maar kindlief," sprak mevrouw Weenink, „zou 't niet beter wezen, dat nog eenige dagen uit te stellen? Je zoudt je te veel vermoeien op dezen eersten uitgaansdag?"

„O neen, mama, heusch niet! Toe, weiger mij zulks

niet. Ik kan de gedachte niet van mij zetten, dat wij haar nog niet persoonlijk bedankt hebben; bovendien wil ik haar mijn ring tot een aandenken geven."

„Maar Eva, mij dunkt...."

„Mevrouw," viel zuster Louise in, „ik ben het volkomen eens met uw dochter. Het zal haar geruststellen en een zwaren last van haar hartje nemen. Gaarne zal ik haar daarheen vergezellen en er voor zorgen, dat zij zich niet te zeer aan hare gevoelens overgeeft."

„Maar weet ge wel, zuster, dat Erna op een tweede étage woont?" merkte de bezorgde moeder aan.

„O mama, ik bid u, plaag me nu niet langer met uw bezwaren; Erna heeft haar leven voor mij willen geven en dat zal ik nimmer vergeten!" antwoordde Eva beslist.

Weinige oogenblikken later hield het rijtuig stil.

„Wacht een oogenblikje, zus," sprak Lodewijk, uitstappend, „ik zal eens gaan informeeren of de familie thuis is en men Eva ontvangen kan."

Zoodra de huisdeur opengetrokken was, ijlde hij naar boven, waar hij Erna het eerst begroeten mocht. „Juffrouw Van Marlen," sprak hij, „mijn zus heeft rust noch duur, alvorens zij u gesproken heeft; kunt u haar een oogenblik ontvangen?"

„O, van harte gaarne; ik heb er zoo naar verlangd om haar eens te zien."

„Vergun mij dan, u en uw mama dringend te verzoeken, in woord noch teeken te doen blijken dat haar gelaat zoo misvormd is. Zij zelve is er van overtuigd, maar 't zou haar zielsbedroefd maken, wanneer men haar zulks liet merken."

„Ik beloof het u, jongeheer; wij zullen haar integendeel trachten op te beuren." Dit gezegd hebbende, ging zij haar mama van het bezoek kennisgeven.

Eva, door de pleegzuster ondersteund, brengt Erna een bezoek.
Bladz. 163.

Na een wijle kwam Eva langzaam naar boven, ondersteund door zuster Louise.

„Zachtkens, Eva, zachtkens aan," vermaande deze, „gij moogt niet te veel van uw krachten vergen."

Op het eerste portaal stond Erna haar reeds op te wachten en, door deze aan de andere zijde ondersteund, werd de tocht langzaam voortgezet. De trappen waren breed en gemakkelijk te beklimmen, zoodat drie personen naast elkander konden gaan.

Toen Eva boven was gekomen, liet Erna haar terstond op de canapé plaats nemen en toen Eva, na een kleine pauze, haar sluier had opgeslagen, trad Erna, haar schrik en afschuw beheerschend, met een vriendelijk lachje op de lippen, op Eva toe, en deze zachtkens omhelzende, drukte zij met ongeveinsde hartelijkheid haar een kus op beide wangen.

„Het is een ongedachte vreugde voor ons, u hier te zien, lieve Eva," ving Erna aan te spreken, „en ik gevoel me recht dankbaar, dat gij weer eens hebt kunnen uitgaan; maar toch verbaast het mij, dat gij de vermoeienis van het trappen klimmen hebt kunnen doorstaan. O, daar hoor ik mama komen."

Ook mevrouw Van Marlen had de beleefde waarschuwing ter harte genomen. Door woord noch gebaar gaf zij haar schrik te kennen, die de aanblik van het geschonden gelaat bij haar teweeg bracht. Met hartelijke bewoordingen wenschte zij Eva geluk met haar aanvankelijke herstelling, en haar teeder aan het hart drukkende, verzocht zij haar, zich vooreerst stipt in acht te nemen.

Erna, de practische bij elke voorkomende gelegenheid, had voor de beide dames haastig een glas wijn gehaald en het dezen aangeboden.

*

Toen Eva wat door den wijn was verkwikt, sprak zij: „Erna, ik gevoel me nog niet sterk genoeg om veel te kunnen spreken, maar, toen ik voor 't eerst uit mijn bezwijming ontwaakte en mijn jammerlijken toestand overzag, had ik wel gewenscht dat ik maar gestorven ware. Vele, vele dagen en weken heb ik zwaar moeten lijden; dikwijls ben ik ontevreden, onhartelijk, ja, ondankbaar geweest. Dat lijden is mij echter een leerschool geweest en aan deze lieve zuster Louise is het te danken, dat ik mij heb leeren berusten in mijn toestand. Van haar heb ik geleerd, dat ik nog plichten te vervullen heb en mijn leven moet waardeeren; en zie, Erna, toen eenmaal die betere gevoelens in mij levendig werden, kende ik rust noch duur meer, alvorens ik u eens recht innig bedankt had voor uw zelfopofferende liefde, mij in die vreeselijke ure betoond."

„Ja, lieve Eva, wel moet ge vreeselijk geleden hebben. Gij waart geen oogenblik uit mijn gedachten," antwoordde Erna, deelnemend.

„O, en dat is nog lang niet alles, Erna; want naast het lichamelijk lijden werd ik de laatste dagen gefolterd door prangend zieleleed. Ik heb u niet alleen grovelijk miskend, maar u door mijn onhartelijkheid veel verdriet aangedaan en daarom smeek ik u, wil het mij vergeven, Erna...."

Zij kon niet meer, haar gevoel overmeesterde haar, maar door haar tranen heen blikte zij in een blij, verhelderd gelaat.

„Is dat nu alles, Eva?" viel Erna haar in de rede, en de armen uitbreidend en haar omarmend, weende zij van blijdschap, omdat zij nu in Eva een vriendin had gevonden.

„Neen, lieve Eva," hernam zij na een kleine pauze,

„dat mag ik niet verder van u aanhooren; gij zijt nog zoo zwak en verspilt uw weinige krachten in overbodig schuldbekennen. 't Is nu genoeg, lieve; wil ik u eens vertellen, hoe het mij in de laatste weken gegaan is?"

„O neen, Erna, dat moogt gij mij later eens meêdeelen, als gij bij mij op bezoek komt. Slechts één verzoek wensch ik nog te doen, alvorens ik vertrek. Ik verzoek u dringend van heden aan mijn vriendin te willen zijn," en haar handje in die van Erna leggende, vervolgde zij: „Ik ben overtuigd, dat ik nog veel van u zal kunnen leeren; en, weet ge, ik wil mij beijveren een beter mensch te worden."

„Die vraag was waarlijk overbodig, Eva, want ik houd veel van u. En door uw toewijding hebt gij mij het grootste geschenk gegeven, waarop ik ooit had durven hopen. Wij zullen dus voortaan oprechte vriendinnen zijn; — Eva, wat moet dat nu beteekenen?" onderbrak Erna hare toespraak, haar handje terugtrekkend. „Waartoe deze kostbare ring, dien ge mij aan den vinger hebt gestoken?"

„Het was mij een behoefte u dezen ring als een aandenken te geven, Erna, omdat gij mij het leven gered hebt."

„Neen, o neen, dat mag ik niet aannemen," stamelde Erna. „Dit geschenk is te kostbaar voor mij; ik ben niet gewoon zulke sieraden te dragen."

„En toch," verzekerde Eva, Erna's hand afwerend, „heb ik dien voor u bestemd. De binnenzijde draagt mijn naam en den uwen, benevens den datum van dien ongeluksdag."

Erna's wangen waren met een blos overtogen; haar gelaat droeg de rooskleurige frischheid der jeugd, die zooveel tot de bekoorlijkheid der meisjes bijdraagt.

Hierop trad mevrouw Van Marlen op Erna toe, en haar hand op hare lokken leggend, zeide zij:

„Kindlief, ik verzoek je, Eva niet langer door je weigering te grieven. Wil dien ring steeds dragen als een aandenken aan dezen dag, waarop je zulk een hartelijke vriendin werd geschonken," en, zich tot Eva wendend, vervolgde zij: „en u, lieve Eva, betuig ik mede mijn innigen dank, ofschoon dit geschenk niet noodig ware om u bij ons te kunnen aansluiten."

„Laat het nu voor heden genoeg zijn, lieve dames," sprak zuster Louise opstaande. „Gij beiden zijt te opgewonden en hebt nu rust noodig. Mevrouw Weenink wacht ons beneden met het rijtuig. Wilt nu afscheid nemen met de belofte elkander spoedig te zullen bezoeken."

„Heusch, Erna, komt gij mij bepaald spoedig eens opzoeken?"

„O zeker," antwoordde deze, „ indien het u niet ongelegen komt, wil ik morgen reeds naar uw welstand komen vernemen."

Door Erna en zuster Louise ondersteund, kwam Eva veilig beneden, waar haar mama en de beide broers haar met ongeduld zaten te wachten.

Een gelukkig lachje speelde om mevrouw Weenink's gelaat, toen zij beide meisjes zoo recht vertrouwelijk naderen zag.

Zij gevoelde zich voor 't eerst na vele weken weer opgeruimd en, Erna's dankbetuiging zachtkens afwerend, zeide zij tot deze: „Lieve Erna, u uitnoodigen doe ik niet, want mijn woning staat ten allen tijde voor u open!"

TWAALFDE HOOFDSTUK.

EEN VRIENDELIJKE ONTMOETING.

Motto: „Wees rein als de bloemen der Lente,
Haar schoon is het beeld uwer jeugd."
VAN LEENT.

„Mama, hoe laat is het?" vroeg Eva den volgenden morgen, toen mevrouw Weenink zich in de kamer met eenige huishoudelijke bezigheden onledig hield.

„Half elf, kind."

„Al zoo laat," sprak Eva zuchtend, „en nog is Erna niet gekomen!" Op hetzelfde oogenblik hoorde men de huisschel overgaan, en Eva, die een scherp gehoor had, hoorde het dienstmeisje zeggen: „gaat u maar naar de achterkamer, juffrouw."

„O Erna, zijt gij daar eindelijk? Hartelijk welkom hoor!" klonk Eva's begroeting.

„Het verheugt me u hier te zien, juffrouw van Marlen," sprak mevrouw Weenink, de binnenkomende omhelzende. „Uw bijzijn zal onze Eva in een opgewekte stemming brengen, wil ik hopen."

„Met een hartelijken handdruk heette de Majoor haar

welkom en hij en zijn gade overlaadden haar met dankbetuigingen en verontschuldigingen.

„U allen zult me waarlijk beschaamd maken," antwoordde Erna, „ik ben reeds overgelukkig, in Eva een vriendin te hebben gevonden." Hierop nam Erna naast haar vriendin plaats en verdiepten beiden zich in een levendig onderhoud.

Eva gevoelde zich zeer opgewekt, haar oogjes schitterden van genoegen, en menigmaal weerklonk haar lach haar ouders als muziek in de ooren. Zij beloofden zich veel goeds van Erna's bezoek.

En toch moest de liefhebbende vader zich wel eens omkeeren om ongezien een traan weg te pinken, toen de beide vriendinnen zoo prettig zaten te kouten en hij de eene bij de andere vergeleek. Erna zag er heel wat welvarender uit dan in den afgeloopen winter. Op hare toen zoo bleeke wangen bloeide nu het gezondheidsblosje; de groote diep liggende kijkers stonden helder en keken vroolijk om zich heen; ook haar haardos was voller geworden en sierlijke, lange lokken sierden haar lief, bevallig meisjeskopje. Het Asschepoestertje der dansavonden was hier een liefelijke verschijning, wier eenvoud, nette manieren en zachtaardig karakter haar aller harten winnen deed.

Dubbel treurig daarentegen was het om Eva daar te zien zitten. Erna scheen er echter geen blik voor te hebben. En zoo het al eens gebeurde, dat Eva zich over haar toestand beklaagde, scheen Erna dat niet zoo beklagenswaardig te vinden en dan had zij zooveel troostwoorden bij de hand, dat Eva eindelijk daarin berustte.

„Zie zelf maar eens in den spiegel, merkte Erna aan. Uw haar groeit met den dag aan; uw handen en oogwimpers zijn reeds geheeld en na korten tijd zal uw

gelaat zoo blank zijn als vroeger. Kom, lieve, zet die muizennesten nu maar uit uw gedachten; alles zal weer terecht komen.

En Eva geloofde er in. Ook gevoelde zij een warme genegenheid voor haar nieuw vriendinnetje en zooals zij zelve voorspeld had, oefende de omgang met haar een weldadigen invloed op haar gemoed uit. Zij had haar gebreken leeren inzien en zich stellig voorgenomen Erna na te volgen.

Zonder strijd ging dat echter niet. Zij was in haar jeugd te veel verwend geworden; toch was zij reeds veel gevorderd op den weg der zelfkennis en nu zij zulk een goed voorbeeld voor oogen had, zou de wensch naar verbetering met het welslagen hand aan hand gaan. De tijd snelde als op arendsvleugelen voor de beide meisjes voorbij. Eva had gaarne het scheidingsuurtje nog wat uitgesteld, maar Erna bepleitte met tal van redenen, dat zij thans naar huis moest.

„En wanneer zie ik u weder, Erna?" vroeg Eva, haar vriendin omarmend.

„Wanneer gij het goed vindt, zal ik twee avonden in de week bij u komen om te praten en te studeeren. Ge kunt dan mijn lessen overhooren en het geleerde met mij bespreken; op die manier winnen wij beiden van ons samenzijn. Blijft dit zoo afgesproken, Eva?"

Eens op een avond, dat het lesuurtje nuttig besteed was en beiden vroolijk met elkander zaten te kouten, vroeg Eva, aan een invallende gedachte gehoor gevend: „Vertel me toch eens, lieve Erna, hoe is het met je kostuum afgeloopen op dien bewusten avond? Ik meen mij te herinneren dat gij een zijden blouse en een wollen bovenrok droegt. Is dat zoo?"

„Dat hebt ge goed onthouden, Eva, maar gij ver-

geet er bij te voegen, dat het allesbehalve een danskostuum was."

„Dat herinner ik mij niet, maar nu verder."

„Wel, den rok heb ik eens netjes opgeknapt en zal dien bij warm weder aandoen. De blouse echter zal moeten wachten tot ik er veel tijd aan zal kunnen besteden."

„Kunt ge die niet dragen zooals zij is?"

„Oprecht gesproken, zou ik er een mal figuur meê maken: De mouwen zijn duchtig geschroeid en de borst is òf verbrand òf vol olievlekken."

„Erna, ik heb je een gunst te vragen."

„En — wat verlangt ge van mij?"

„Je moest mij je blouse schenken tot een herinnering!"

„Och, Eva, als je dat genoegen kan doen, zal ik je die den volgenden avond ter hand komen stellen."

„Bij voorbaat dank, Erna; maar nu heb ik nog iets te verzoeken."

„Den rok misschien?"

„Dien niet, Erna, maar ik verlang, dat je in ruil voor je blouse mijn neteldoeksche baljapon zult aannemen, benevens de bloemen en de ceintuur, die er bij behooren."

„Dat moet ik beslist weigeren, Eva. Zoo niet den eerstvolgenden winter dan toch later zult ge dien noodig hebben. Een balkleed heeft voor mij geen waarde meer, want ik heb mij bepaald voorgenomen nimmer een bal meer te bezoeken."

„Ben je daar zoo zeker van, Erna?"

„O zeker. Vooreerst heb ik er geen lust meer toe, en heb er geld noch tijd meer voor te missen. Zoodra ik als onderwijzeres geplaatst zal zijn, rust op mij de plicht mijn broertjes in de gelegenheid te stellen goed onderwijs te kunnen genieten."

„En zoudt ge nimmer spijt gevoelen, van die genoegens afstand te moeten doen, Erna?"

„Dat zal mij zelfs gemakkelijk vallen, omdat ik den aanleg mis, een goede danseres te worden."

„Maar, lieve Erna, je vergist je. Ik meen me nog te herinneren, dat je met den jongen advocaat Koenraad van der Pol dien avond uitnemend gedanst hebt!"

„O ja," antwoordde Erna, licht blozend, „maar hij was een uitnemend danser; niet aan mij, maar aan hem komt de eer toe. Neen, Eva, een wandeling in 't park, in de heerlijke schepping, schenkt me meer genoegen en voldoening. Van daar keert men opgewekt en gesterkt naar huis en dat is hoog noodzakelijk voor mijn gestel."

„Kent ge den afloop van het bal, Erna, is het er prettig geweest?"

„Sidonie kwam mij den dag na het bal vertellen, dat allen zoo in blijde stemming waren geweest en zich in je aanvankelijke beterschap hadden verheugd en dat zulks had meegewerkt om het bal uitnemend te doen slagen. Hildegarda is de Koningin van dien feestavond geweest. Ook heb ik vernomen, dat zij zich met een officier verloofd heeft."

„Hoe, nu reeds verloofd? En dat met wien?"

„Zijn naam is nog wel genoemd, maar ik herinner mij dien niet. Haar papa moet er beslist tegen zijn, omdat haar aanbidder geen fortuin bezit. Nu, ze is nog jong genoeg en deed beter nog maar een paar jaar te wachten; dunkt je dat ook niet, Eva?"

„Ja, ze is jong, dat is zeker; maar bedenk, dat zij een schoonheid bezit, die iedereen aantrekt," merkte Eva aan.

„Nu, zullen we samen eens piano spelen, Eva? 'k Heb een prachtig muziekstuk, voor quatre mains, bij me. Hebt ge er lust in, liefje?"

„Eva gaf zuchtend haar toestemming, onder bijvoeging, dat zij nog niet genoeg geoefend was, om een zwaar stuk te spelen."

„Dan moogt gij de bas spelen en dan zult ge er zelf plezier in hebben."

Spoedig waren beiden aan het muziekinstrument gezeten en ruischten de schoone accoorden door het stille vertrek.

„O Erna," juichte Eva na afloop, „die muziek heeft me goed gedaan. Ik leer je bijzijn hoe langer hoe meer waardeeren."

„Dank voor je complimentje, Eva," antwoordde Erna blozend, maar nu moet ik mij haasten om thuis te komen. 't Is waarlijk al laat geworden. Nu, tot ziens, hoor; aangename nachtrust en de groeten aan je familie!"

't Was al laat op den avond, toen Erna zich langs de stille straten in 't schemerduister voortspoedde, om nog voor 't avondmaal thuis te zijn. Haar hoofd en hartje waren zoo vol en gaven haar zooveel te denken, dat zij geen oog had voor haar omgeving en bij 't omslaan van een hoek plots tegen een heer aanliep. Als uit een droom ontwakend, wilde zij met een „vergeef mij" haren weg vervolgen, maar de heer, haar zulks belettende, zeide lachend: „O! O! juffrouw Erna, waar moet dat zoo schielijk heen, dat ge onbewust de menschen tegen het lijf loopt?"

„O, zijt gij het, mijnheer de advocaat?" stamelde Erna blozend. „Vergeef mij mijn onbedachtzaamheid; ik ben blijde dat ik met u en niet met een vreemde in botsing ben gekomen."

„Ha zoo, juffrouw Erna," merkte hij schertsend aan, „gij loopt dus liever een goeden bekende dan een vreemde het onderstboven?"

„Zeker, mijnheer Van der Pol, een vreemde kon het

mij wel eens kwalijk nemen, waar een vriend mij het ongeval zou vergeven."

„Dat ben ik met u eens; maar waarom zoo'n haast, juffrouw Erna?"

„Ik ben wat laat bij Eva gebleven, mijnheer, en mama wacht mij aan tafel."

„U wilt me immers wel veroorloven u naar huis te geleiden? 't Is wel wat laat voor een jonge dame om onvergezeld op straat te zijn."

Erna bloosde van schaamte. „Ik kan wel alleen gaan, mijnheer, want het is doodstil langs den weg."

„Vergeef het mij, een andere meening toegedaan te zijn, juffrouw Van Marlen. Een beschonken gezelschap kon u wel eens in ongelegenheid brengen. Ik zal dus zoo vrij zijn u te vergezellen."

„Nu, dan ben ik u dankbaar voor uw welwillendheid, mijnheer," antwoordde Erna, met een bedeesd lachje; „ofschoon een meisje als ik, dat zich zelve als onderwijzeres een weg door het leven moet banen, niet al te angstig mag wezen om met de ruwe kanten der wereld in aanraking te komen. Ik geef me zelve niet zoo gemakkelijk gewonnen!"

Na een kleine pauze vroeg hij, met iets ernstigs in zijn stem: „Gij hebt u dus werkelijk voorgenomen onderwijzeres te worden?"

„Zeker, mijnheer, het is mijn ernstig voornemen zulks te doen. Ik houd van kinderen en de eerste trede op dat pad was mijn broertjes bij hunne lessen te helpen. Na den dood van mijn papa, nu vier jaar geleden, heeft mama slechts over een beperkt inkomen te beschikken gehad. Ik acht het mijn kinderlijke plicht mama daarbij naar mijn vermogen bij te staan."

„Maar, Erna, het vooruitzicht om onder vreemden het

dagelijksch noodige te verdienen zal u toch bezwaarlijk zijn?"

„Daarvan ben ik mij volkomen bewust, mijnheer Van der Pol. Maar zeer zeker zou ik mij minder gelukkig gevoelen, indien ik eens niet in staat ware op eigen wieken te drijven. Bovendien heb ik nu reeds de zekerheid als hoofd aan een meisjesschool geplaatst te worden, en dan kunnen mama en mijn broertjes bij mij inwonen. Dat zal ik de vervulling van mijn ideaal achten."

„Ik bewonder uw kloekheid en uw vromen kinderzin, juffrouw Erna," antwoordde haar geleider. „Maar hebt ge dan nooit eens aan een andere toekomst gedacht? Een huwelijk bijvoorbeeld, het ideaal van alle jonge meisjes?"

't Was of een geheime zielsnaar bij deze vraag in haar binnenste werd aangeroerd. Maar, zich beheerschend, antwoordde zij, op schijnbaar luchtigen toon: „Ik hoop alleen maar mijn plicht te vervullen als onderwijzeres en in de opvoeding der jeugd mijn geluk te vinden. U spreekt over het huwelijk alsof men dat maar voor het grijpen heeft. Eilieve, zeg mij eens wie er ooit genegen zou zijn een arme onderwijzeres te huwen. 't Zou immers dwaasheid zijn zulk een gedachte te koesteren!"

„Meent u dat?" klonk de wedervraag. Er lag zulk een warm gevoel in de stem van den spreker, dat Erna onwillekeurig gedrongen werd tot hem op te zien en in een paar oogen staarde, die met diep gevoel op haar neêrzagen.

Geruimen tijd liepen beiden zwijgend naast elkander. Eensklaps zeide hij: „ik heb verzuimd u te vragen, hoe het met juffrouw Weenink gaat. U komt daar veel aan huis tegenwoordig, naar ik vernomen heb?"

Erna, nu gerustgesteld, antwoordde: „Ja, ook nu heb ik den avond bij haar doorgebracht. Lichamelijk is zij weer gezond, maar bijwijlen is zij zeer mistroostig over

haar misvormd gelaat. Ik wenschte wel, dat zij er toe besluiten kon, wat meer van de buitenlucht te gaan genieten."

„Gij hebt Eva dus heel lief gekregen?"

„Het zou onnatuurlijk wezen, indien dit niet zoo ware. Zij is mij met zulk een hartelijke liefde tegemoet gekomen, dat ik haar mijn wederliefde niet weigeren mocht."

„In dat geval is het mij begrijpelijk waarom mijn lieve zus Sidonie ietwat ijverzuchtig is op dat verbond. Zij waant zich nu geheel van uw vriendschappelijken omgang verstoken."

„O neen, dat moet ge niet zeggen, mijnheer," antwoordde Erna met vuur. „Nimmer zal ik ophouden haar lief te hebben, met wie ik ben opgegroeid, en gij moogt haar uit mijn naam de verzekering geven, dat ik mijn leven lang haar beste vriendin hoop te blijven."

„Het zou mij aangenaam zijn, indien u het haar persoonlijk eens kwam zeggen. Zij heeft u in vele dagen niet gezien," zeide hij.

„Welnu," antwoordde Erna, „morgen of overmorgen zeker kom ik haar eens opzoeken."

„Dat is een goede belofte, die ik op hoogen prijs stel, juffrouw Van Marlen. Zie of gij morgenavond niet eens komen kunt, dan ben ik zeker, u ook te zien."

„Dwaasheid, mijnheer! U moogt mij geen complimentjes maken. Gij zult het u wel niet aantrekken als ge mij niet begroeten kunt. Nu, ik zal mijn best doen om te komen. Ik stel er mij veel genoegen van voor, mijn lieve vriendin weer te zien."

„En mij niet, juffrouw Erna?" vroeg hij met gedempten toon.

„Natuurlijk, u eveneens; zijt gij nu tevreden? Zie

zoo, hier is mijn tehuis. Hartelijk dank voor uw vriendelijk geleide. Goeden nacht en mijn groeten aan de uwen!" en vlug als een ree snelde Erna haar woning binnen.

De jonge advocaat bleef haar een wijle naoogen. „Zij is een engel!" sprak hij, zich verwijderend.

DERTIENDE HOOFDSTUK.

EEN GOED EINDE.

Motto: „Het is mij zoet aan u te denken,
O, blijf zoo rein, zoo vroom, zoo goed!
Dàn zal u steeds dàt heil bestralen,
Dat van een hemel droomen doet.

En andermaal had de Winterkoning zijn intrede gedaan en zijn sneeuwwitte lijkwade over de aarde uitgespreid, opdat zij rusten zou na welvolbrachten arbeid. De dansvereeniging, die ten huize van mad[lle]. Petit naast dartele, onschuldige genoegens zulk een donkere schaduw had nagelaten, behoorde nu tot het verleden. 't Was wel te vermoeden, dat die gezellige bijeenkomsten der jongelieden van beiderlei kunne aanleiding konden gegeven hebben tot een meer duurzame kennismaking voor enkelen hunner.

Erna van Marlen, die met Paschen haar eind-examen hoopte te doen, was vlijtiger dan ooit en werd zoo door haar studiën ingenomen, dat haar weinig tijd overbleef om lange bezoeken bij Eva Weenink af te leggen en Sidonie van der Pol slechts weinige oogenblikken van haar bijzijn kon genieten.

Eva had de maanden Augustus en September, op aan-

raden van haar geneesheer, met haar mama op een badplaats doorgebracht. Na de badkuur thuis komende, gevoelde zij zich lichamelijk zeer gezond, alleen haar gemoedsstemming was zeer veranderlijk. Nu eens kwamen er oogenblikken, dat zij werkelijk opgeruimd en vroolijk was en allen in een prettige stemming wist te brengen, maar dikwerf ook volgde een diepe neerslachtigheid op deze zonnige daagjes.

Op aandringen van haar mama had zij zich eens laten overhalen om bij een der intiemste vriendinnen harer mama een feestavond bij te wonen, waarover zij later bitter berouw gevoelde en dat haar het besluit deed opvatten om zich uit het gezelschapsleven terug te trekken.

In haar donker huisgewaad, met het fluweelen netje op het korte hoofdhaar, trok haar met litteekens geschonden gelaat niet zoo de aandacht als in een schitterend verlicht salon, waar de medelijdende blikken van het gezelschap niet voor haar verborgen konden blijven.

Bij de familiefeesten in het ouderlijk huis had zij er minder onder te lijden, omdat zij zich alsdan meer op den achtergrond kon houden.

De winter was gekomen om vroeg afscheid te nemen. Zijn alles bevriezende adem en sneeuw- en hageljachten behoorden alweer tot het verleden. De lente had vroegtijdig haar intrede gedaan. Boomen en struiken ontplooiden hun knoppen van frisch jong groen en de vogels jubelden in de groenende twijgen op velerlei wijze.

Op zekeren morgen dat dokter Martin zijne patiënte weer een bezoek bracht, werd hij getroffen door haar diepe neerslachtigheid.

„Mevrouw," had hij toen tot Eva's mama gezegd, „ik meen een probaat middel te hebben gevonden, dat zeer veel tot de gemoedsgenezing uwer dochter kan bijdragen

en stel u dus voor, haar eenige maanden op het platteland te doen doorbrengen."

„O dokter, dat zou heerlijk wezen!" had Eva in vervoering uitgeroepen.

Onmiddellijk werd nu aan Eva's tante, die met een dorpspredikant gehuwd was en een fraaie pastorie in een liefelijke omgeving bewoonde, het schriftelijk verzoek gericht of zij Eva voor onbepaalden tijd als logée zou kunnen ontvangen.

Het antwoord liet zich niet lang wachten. Aan den avond van den volgenden dag was het vriendelijk antwoord gekomen, dat Eva niet alleen met open armen zou worden ontvangen, maar dat hoe langer zij bij hen bleef, te liever het hun zijn zou.

En daar mevrouw Weenink, ter wille van haar echtgenoot en kinderen, het niet wenschelijk achtte, geruimen tijd afwezig te zijn werd het aanbod dankbaar aanvaard, onder belofte dat Eva door haar mama, op de reis naar de pastorie, zou vergezeld worden.

Eva verheugde zich reeds bij voorbaat, den zomer in de landelijke stilte in de nabijheid van het Reuzengebergte te mogen doorbrengen.

In die reine berglucht, onder het eenvoudige landvolk, hoopte zij spoedig te zullen herstellen.

Haar tante, die haar zoo dikwijls in haar ziekte had bezocht, had zij als een beminnenswaardige vrouw leeren kennen. Ja, zij was zulk een bekoorlijke innemende verschijning, dat ieder, die met haar in aanraking kwam, zich tot haar aangetrokken gevoelde.

Ook aan haar beide nichtjes, die zij vroeger had leeren kennen, dacht zij met innig genoegen.

In die opgewekte stemming zag zij den dag van haar vertrek naderen.

*

Intusschen was haar de verlovingskaart van Hildegarda van der Linden, met een huzaren-officier, in handen gekomen.

Eva had deze kennisgeving zonder eenig blijk van belangstelling gelezen; immers Hildegarda, die in vele maanden niets van zich had laten hooren, was haar vreemd geworden.

Maar over het afwezig blijven van hare vriendinnen Erna en Sidonie kon zij zich geen rekenschap geven. Zij waren altijd zoo gelukkig geweest in elkanders bijzijn en nu....

Onderwijl Eva daarover in gepeins verzonken was, kwam de kleine George de kamer binnenstormen en zijn muts omhoog werpende, riep hij luid jubelend: „Hoezee, zij komen hier!"

„Wie komt er hier?" vroeg Eva verdrietig.

„Wel, Erna, met dien langen heer, haar verloofde!"

„Hé George, Erna verloofd? Hoe komt gij daaraan?" Zeg, antwoord dan toch!"

„Neen, Erna is niet verloofd!" riep een haar welbekende stem, de stem harer zoo lang verbeide hartsvriendin. „Erna is iets beters ten deel gevallen: Erna is — ja, zie me maar niet zoo verwonderd aan — Erna is een gediplomeerde Hoofdonderwijzeres!" en op Eva toeijlend, sloot zij haar in haar armen, terwijl Sidonie op den drempel toeven bleef en met een van vreugde glinsterend gelaat op dit aandoenlijk tooneel toezag.

Eindelijk zich aan Erna's omhelzing onttrekkende, zag zij deze met stralende blikken aan, zeggende: „Is het heusch waar, hebt ge examen gedaan en zijt ge goed geslaagd? En wanneer?"

„Eergisteren, gisteren en heden-morgen! O, wat heb ik in spanning verkeerd! En Sidonie ook. Wij beiden hebben het er naar wensch afgebracht."

Sidonie was intusschen nader getreden en na Eva eveneens omhelsd te hebben, zeide zij: „ja, wij hebben drie angstige dagen achter den rug. Wij beiden hebben een diploma eerste klas behaald."

„Nu, van harte beiden gelukgewenscht; ik ben er recht blij mee. Maar waarom zulks voor mij verzwegen?"

„Wel, Eva, wij hadden angst genoeg voor ons zelven en mochten u niet in spanning brengen!" antwoordde Sidonie.

„Maar," viel Eva hierop in, Sidonie aanziende, „ik meende, dat u voor iets anders roeping gevoelde."

Sidonie voelde haar wangen kleuren, maar bewaarde het stilzwijgen op die vraag.

Eenige oogenblikken later zaten ze met hun drieën gezellig aan de koffietafel te kouten.

„Maar," onderbrak Eva plotseling het gesprek, „nu is 't mij toch een raadsel, wat kleine George, binnenijlende, mij toeriep: Zij is verloofd, Erna is verloofd!"

Sidonie en Erna zagen elkander lachend aan.

„Eva," antwoordde Erna, „uw broertje heeft waarheid gesproken; alleen heeft hij zich in den persoon vergist."

„Hoe, wat, Sidonie, zijt gij verloofd!" riep Eva, haar beide handen toereikend. „En met wien? Ken ik hem? Toe, zeg het mij eens gauw?"

„Zeker kent gij hem, Eefje. Dokter Martin heeft mij gevraagd en — mijn jawoord gekregen. Hem kent ge toch wel, dunkt mij!"

„O, ook ik heb hem leeren hoogachten tijdens ik ziek was," nam Erna het woord. „Bij mij hebben zij elkander leeren kennen en liefhebben. Dag aan dag is hij er getuige van geweest, hoe lief en zorgzaam onze Sidonie was voor mijn moeder en voor mij en dat heeft hem tot haar getrokken. En later heeft hij zeker gedacht: zulk

een parel is een zeldzaam kleinood en heeft hij zich daarop van dien schat verzekerd."

„Foei, Erna, gij overdrijft," stamelde Sidonie.

„Erna spreekt waarheid," liet Eva er op volgen. „Gij beiden, edele menschen, behoort bij elkander. God zegene u beiden, lieve Sidonie. Ik wensch u hartelijk geluk; het verheugt me, dat gij elkander gevonden hebt! Maar," eindigde zij te zeggen, „hoe denkt je broer de advocaat over Hildegarda's verloving?"

„Mijn broer? Ik begrijp u niet, Eva?"

„Wel, ik meende zeker te zijn, dat hij smoorlijk op haar was!"

„O, Eva, nu dwaalt ge toch, lieve! Mijn broer heeft iemand anders lief, en" vervolgde zij met een zijdelingschen blik naar Erna, „hij hoopt zijn best te doen om een gevestigde positie te bekomen, die hem het recht zal geven, aanzoek bij zijn uitverkorene te mogen doen."

„Bravo! dan willen we hopen, dat zij, die hij liefheeft, op hem zal wachten. Nu, de dokter is gelukkig nu reeds in staat om te kunnen huwen."

„Ja, hij heeft een goede praktijk en in 't najaar hoop ik met hem het huwelijksbootje in te gaan," stamelde Sidonie.

Eva zuchtte.

„Zoo gaan we dan langzamerhand uit elkander," hernam zij. „Ik begeef me voor eenige maanden naar het platteland tot herstel mijner gezondheid, Hildegarda zal haar aanstaande wel na haar huwelijk naar diens garnizoensplaats volgen; Sidonie wordt doktersvrouw en Erna...."

„Ik," viel Erna hierop in, „blijf hier, evenals Sidonie. Mij is de plaats beloofd als hoofd der Louise's meisjesschool alhier."

Drie dagen later vertrok Eva naar de pastorie om er

den zomer door te brengen. Een maand later aanvaardde mejuffrouw Erna van Marlen haar betrekking als hoofd der Louise-school.

. . . . . .

De tijd snelde voort als op adelaarswieken.

Op zekeren dag, vier jaar na haar terugkeer van de vriendelijke pastorie, treffen we Erna aan in den vollen bloei harer gezondheid, bezig met een handwerkje en gezeten in de tuinkamer. Was zij al niet de aantrekkelijke schoonheid, die zij vóór haar ongeluk beloofde te zullen worden, toch had zij alle reden om dankbaar en gelukkig te zijn. Het langdurig verblijf in de frissche buitenlucht, haar geregelde levenswijze in een gezellige omgeving hadden haar gelaat den zachten, edelen schoonheidsglans geschonken, dien geen tijd kan doen verwelken. Ook haar gemoedsleven was een betere richting ingeslagen. De omgang met eenvoudige, edele menschen, wier hoogste vreugd bestaat in met en voor elkander te leven, had ook haar, Eva, tot in het diepst harer ziel getroffen. Zij was doordrongen geworden van de eeuwenoude waarheid en had de voorbeelden dagelijks voor oogen, dat men, om gelukkig te worden, er ernstig naar streven moet om anderen gelukkig te maken, en dat men, om liefde te verwerven, tot oprechte zelfverloochening en innige toewijding in staat moet zijn.

Wel had zij, de eertijds zoo gevierde en zorgelooze, donkere en droeve dagen en jaren doorleefd. Eerst het verlies harer uiterlijke schoonheid, 't verlies van haar jeugdige droomen, en toen — toen haar levenshorizon weer helder was geworden, toen had zij ook nog het verlies van levensweelde te betreuren gehad. Voor ruim anderhalf jaar was haar goede vader haar ontvallen en met zijn heengaan waren ook de dagen der zorgeloosheid

verdwenen. Haar mama had zich genoodzaakt gezien een kleine woning te betrekken en zich van alle overtollige meubelen en sieraden en voorwerpen van kunst en weelde te ontdoen, om alzoo een klein kapitaal op interest te kunnen zetten voor de opleiding van haar zoon George.

Met haar weduwenpensioen zou zij met haar lieve Eva, die nu een volwassen jongedame was, haar verdere levensdagen in eenvoud kunnen doorbrengen.

Mevrouw Weenink, die van den eersten dag van haar huwelijk het beheer van het huishouden op zich had genomen en niets, hoe gering ook, op de dienstboden had laten aankomen, was het nu geen bezwaar, om met behulp harer dochter de zorgen van het kleine gezin op zich te nemen.

En toch zou ook hierin spoedig verandering komen.

Het was aan deze rooskleurige toekomst dat Eva Weenink, bezig aan haar handwerkje, zat te denken.

Dr. Martin, aan het hoofd eener inrichting voor zenuwlijders geplaatst, was reeds met zijn jonge vrouw, haar lieve vriendin Sidonie, naar zijn nieuwe woonplaats vertrokken.

Erna van Marlen en haar verloofde, de nieuw benoemde rechter aan de arrondissements-rechtbank, hadden haar gisteren een afscheidsbezoek gebracht.

En — nog enkele weken en dan zou zij in het huwelijk treden met Edward van Balen, dien zij in de pastorie van haar oom had leeren kennen en liefhebben, en met hem haar intrek doen in de pastorie van een vriendelijk dorpje aan den Rijn, waar hij eerst onlangs als predikant was beroepen.

In haar gedachten herriep zij nog eens het verleden voor haar geestesoog en een dankbare traan ontwelde haar oog, omdat zij het leven door ramp en tegenspoed

had leeren waardeeren en haar God gevonden had, die haar langs Zijn wegen geleid had naar de bron van waarachtige vrede en geluk.

Toen stond zij op en ging naar buiten, naar den Godsakker, waar zij neerknielde bij een eenvoudigen, wit marmeren gedenksteen, omlijst door donkergroene bladeren en schoone, geurige rozen.

Daar, onder dien steen, rustte haar trouwe, brave vader, die haar, bij zijn leven, zoo innig had liefgehad.

Zachtkens strooide zij een handvol immortellen op dien gedenksteen. Toen richtte zij zich op, daar de herinneringen, die zich aan haar opdrongen, haar te veel aangrepen, want nu wist zij het wel, dat het lieve vaderhart, hoe schijnbaar kalm hij zijn smart ook gedragen had over het verlies van haar schoonheid, nooit van die wonde genezen was.

INHOUD.

		Bladz.
Eerste Hoofdstuk.	Papa geeft zijn toestemming	1.
Tweede „	Tante Anna weet voor alles raad . . .	9.
Derde „	De eerste dansles	25.
Vierde „	Een avond rijk aan teleurstellingen . . .	32.
Vijfde „	Twee verschillende Kerstfeestvieringen .	46.
Zesde „	Een onaangename dansles	73.
Zevende „	Eva's overdenkingen	98.
Achtste „	Een vreeselijke ramp	102.
Negende „	Een heerlijk plan ten uitvoer gebracht .	125.
Tiende „	Eva's beproevingen	141.
Elfde „	Een vriendin gewonnen !	157.
Twaalfde „	Een vriendelijke ontmoeting	167.
Dertiende „	Een goed einde	177.